

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Yeni Okul

EBRU BOLAT

©psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yaptığı hırçınlıktan bu kez ucuz kurtulamayan Masal, okulunun son senesinde kendini büyük bir değişimin tam ortasında bulmuştu. Yapması gereken okul değişikliği, lise son sınıf öğrencisi olan Masal için kâbustan farksızdı. Fakat nasıl olduğunu anlamadan kendini içinde bulunduğu bu yeni okul hiç beklenmedik güzel bir dostluğun da fitilini ateşleyecekti. Ve tabii, ummadık anda gelen aşkın da...

Kim sonunu düşünmeden girdiği bir kavganın, hayatına bu denli büyük bir farklılık getireceğini bilebilirdi ki?

Yeni Okul

EBRU BOLAT

@psilon'

1. Bölüm

Saçlarımı sıkıca toplarken aynadan kendimi izliyordum. Günlerdir mimiksiz suratımı daha da gergin bir hale getirmişti bu saç. Umursamadım. Şu an tek istediğim şey bugünün çabucak bitmesiydi...

Az sonra üç sene okuduğum okuldan ayrılmak için gerekli son belgeyi almaya gidecektim. Dönem başından beri aramızda küçük atışmalar olan kızla sonunda büyük bir kavga etmiş ve sonuç olarak suçlu taraf ben seçilmiştim. Okuduğum okul temel lise tarzında özel diyebileceğimiz paralı bir okuldu. Ve huzursuzluk çıkarmak biraz pahalıya patlıyordu. Gerçekten pahalıya!

Aramızda geçen ufak sürtüşmeleri göz ardı eden okul müdürü yemekhanede çıkan son olayda bir kez daha tolerans göstermeden o kızı ve beni disiplin kuruluna almış, ben korkudan annelere haber veremezken onun ailesi okula gelip çoktan sözde “bağış”ta bulunmuştu bile.

Tabii atılacağımı düşünmüyordum. Belki uzaklaştırma alırım diyordum kendi kendime ama kavgadan sonraki yaklaşık altmış dakikalık o zaman diliminde okuldan atılmış olmam, verilen paranın bir hayli kabarık olduğunu gösteriyordu.

Sonrasını tahmin edebiliyorsunuzdur. Anneler okula gelip müdürle konuşmuştu ve onlar da uygun bir dille beni okulda istemediklerinden bahsetmişlerdi. Son senemde ol-

masa belki de bu kadar sorun olmayacaktı ama tam da sınav dönemimde böylesine bir harekette bulunmam onları kızdırmıştı.

Eve döndüğümüzde kendimi açıklamaya çalışırken dilim damağım kurumuştur. Olayı birkaç kez daha anlattığımda sonunda beni dinlemeye karar vermiş ve bu zamana kadar neden bu kızla aramda olan sürtüşmeleri söylemediğim hakkında ufak bir azar çekmişlerdi.

Neyse işte, öyle böyle derken bir haftayı atlatmış, yeni okuluma kaydolmuştum.

Aynada son kez kendimi kontrol ettim. İçimde okuluma son kez gidecek olmanın ufak bir hüznü vardı ama kayıt olmaya gittiğimde karşılaştığım okul beni tam anlamıyla büyülemişti. Altı yaşımdan beri hiçbir okul serüvenimde heyecanlanmayan ben bu okul için biraz sabırsızdım. Sanıyorum ki beni bu okulda bu kadar etkileyen şey öğrencilerin kendilerini rahat ifade edebilecekleri alanların fazla olmasından kaynaklıydı. Çizim için ayrılmış olan o koca sınıf gönlüme tahtını kurmuştu. Liseye başladığımdan beri ilgi duyduğum bir konuydu çizmek. Kendimi sürekli bir şeyler karalarken buluyordum. Zihnimde canlandırdığım kıyafet tasarımlarına henüz dokunamasam da çizgilerimle somutlaştırabiliyordum. Ve bu benim için heyecan vericiydi.

İçerisi tamamen gereksiz eşyalarla dolu olan çantamı omuzlayıp odamdan ayrıldım. Annem, Esma Abla ile kahvaltı ediyordu. Esma Abla küçüklüğümde bir nevi benim bakıcılığına üstlenen ve bunun dışında şu an çok olmasa da eskiden annemin yoğun iş temposunda evi ayakta tutan kişiydi. Benim için oldukça değerliydi.

“Günaydın hanımlar.” Masaya yaklaşıp ağzıma bir zeytin attım. Babam yeni çıkmış olmalıydı ki tabağı hâlâ masadaydı.

“Bir sorun çıkarsa babanı ararsın kızım.”

“Yok yahu adam en büyük sorunu yaratarak okuldan kovdu, daha ne sorun yaratabilirim ki ben onun için,” diyerek umursamaz bir tavırla omuz silktim.

“Ben söylüyorum işte sana yine de. Düzgünce al belgeyi gel,” dedi sesini gittikçe yükselterek.

Annem, gerilen sinirleri ve yersiz endişeler... Tam bir Gerginella!

“Okey. Çıkıyorum,” dedim telefonumu yanıma alıp almadığımı kontrol ederken. Daha sonra kendimi evden dışarı attım. Yeni okuluma nazaran, eski okuluma yürüme mesafesi kısa olduğu için minibüs beklemeden yürümeye başladım. Uykulu uykulu kaç kez gidip gelmişim bu yolu, bilmiyordum. Son kez yürümek garip hissettirmişti. Gözüm düğümünden kurtulmuş deli danalar gibi sağa sola savrulan bağcıklarına ilişti. Bağcık bağlama konusunda pek yetenekli değildim.

İnatla bağlamayıp yürümeye devam ettim. Ne yani? Bağlasam ne değişecekti? Beş dakika sonra buum!

Gerçekten bum! Bir an yanırlıkla bağcıklarına takılmışım ve nereden çıktığını fark edemediğim beden yere değil de onun üstüne savrulmamı sağlamıştı. Kendimi korumak amaçlı ellerimi kaldırınca ise elimdeki telefonum yeri boyladı.

“Bana sarılabilmek için düşme taklidi he? İyi taktik.”

Yere yapışmadığım için ona teşekkür edecekken söylediği sözlerle bu fikrimi değiştirdim. “İnsan taklidi he? İyi taktik.”

Gözlerini kısarak bir süre suratıma baktı ve avucunu açarak elini bana doğru uzattı. “Ver.”

“Ne?”

“Telefonumu yere düşürdün, ver artık seninle uğraşamam,” dediğinde hemen ayaklarımın dibine baktım. Yerdeki telefonlara bakılırsa benimkiyle birlikte o da telefo-

nunu düşürmüştü. Bunun için özür dileyebilirdim. Tabii düzgün konuşabilseydi.

Eğilip yerden sadece kendi telefonumu alarak doğruldum. Cidden bana emir vererek bir şey yaptırabileceğini mi düşünüyordu?

Bir şey söyleme gereği duymadan boyum gereği omzuna ulaşamasam da koluna omuz atarak yürümeye başladım. Böylesine lanet bir sabahta bu kadar gerilebilirdim. Gerçekten!

Okula gitmiştim, belgeyi aldıktan sonra yapacak başka bir işim olmadığından evin yakınlarındaki bir kafeye geçmiş oturuyordum. Saat dolayısıyla pek dolu olmayan kafe ve americano iyi bir seçim olmuştu. Verdiğim siparişin gelmesini beklerken oturduğum sandalyeye iyice kuruldum. Pantolonumun arka cebine yerleştirdiğim telefonumu aldım. Anneme bir sorun çıkmadığını söylemem iyi olurdu. Kafasında kurduğu senaryolara inanmakta üstüne yoktu!

Telefonu açabilmek için ekran tuşuna bastığımda ekranda beni karşılayan parola duraksamama neden oldu. Ne zamandan beri telefonuma şifre koyuyordum? Ve ne zamandan beri bunu unutacak kadar bunamıştım?

“Allah’ım lütfen düşündüğüm şey olmasın,” dedim elimdeki telefona korku dolu bakışlar atarak. Bu sırada kahve mi masaya bırakan garson kendi kendime konuştuğumu fark edince bir an duraksadı. Şirin olduğumu düşündüğüm bir şekilde gülümsedim. Kabız olmuş gibi görünüyor da olabilirdim. Tedirgin bir ifadeyle kahveyi bırakıp yanımdan uzaklaştı. Harika! Deli bir müşteri olduğum sanılması gerçekten müthişti.

Yarım saat şifrenin ne olabileceğini düşünmüş ve hiçbir sonuç elde edememiştim. Sabah düştüğüm sırada kendi telefonumu değil onun telefonunu almış olmalıydım. Şifreyi çözebilsem en azından kendi numaramı arayarak ona ulaşabilirdim ama bu sanırım eve gidip elime şifresiz bir telefon geçirene kadar mümkün değildi.

Artık sıcaklık kavramından tamamen soyutlanmış kahvemi elime alarak yudumlamaya başladım. Gerçekten dünyanın en keyifsiz gününü yaşıyor olabilirdim. Aşına olmadığım zil sesi hemen yanımdaki telefonda yükselirken heyecanla elime aldım. Ekranda benim numaramı görmek sonunda o çocuğun durumu anlayıp insafa gelmiş olmasına bir kanıttı.

Aramayı cevaplayarak kulağıma götürdüm. “Alo?”

“Umarım telefonu yanlış aldığının farkındasın?”

“Tabii ki farkındayım! Şu aptal şifren olmasa senden önce seni aramayı akıl etmiştim,” dedikten sonra oturduğum yerde sinirle soludum.

“Ah, evet, daha erken arayabilirdim ama nedense telefonunu karıştırma fikri bir an daha cazip geldi. Huyum kurusun,” dediğinde o an tam anlamıyla fokurdayan bir suyun kafamdan aşağı döküldüğünü hissettim. Galerim! Galerime girmiş olamazdı değil mi?!

“Hayır böyle bir şey yapmadın?”

Ondan da onay bekler tavırda konuştuğumda ufak bir kahkaha sesi duydum.

“Haklısın, ben de telefonumda böyle saçma sapan fotoğraflar muhafaza etsem, endişelenirdim. Biliyor musun? Senin gerçek bir çatlak olduğunu düşünüyorum. Hem bu arada Instagram profiline bir baktım da hoş olmayan fotoğrafları bir erkek gözüyle senin için sildim. Bana bir teşekkür borçlusun.”

“Bak o telefonu cidden karıştırdıysan...” dememe kalmadan lafımı kesti.

“Evet evet, cidden karıştırdım,” dedi. Eğlendiği ses tonuna öyle bir yansiyordu ki sinirden çığlık atmak istiyordum.

“Bak, ben bir kafedeyim şu an tamam mı? Sen de şimdi buraya geliyorsun ve telefonumu bana verip defoluyorsun! Duydun mu beni?”

“Düşündüm de bugün fazla yorgunum. Hiçbir yere gelemem. Çok istiyorsan sen gel, vereyim telefonunu?” dediğinde cüzdanımdan çıkardığım parayı masaya bırakarak çantamı aldığım gibi kafeden çıktım.

“Tamam. Söyle neredesin, geliyorum.”

“Ciddi misin? Bu kadar kolay kabul edeceğini düşünmemiştim.”

“Salak! Mağdur olan benim. O yüzden hiç seninle uğraşmayacağım. Adresi ver,” derken bir taksi geçerse durdurabilmek için yol ağzına yürümeye başlamıştım.

“Müsait değilim. Yarın alırsın telefonunu.”

“Ne? Ya ne demek müsait değilim? Alt tarafı gelip telefonumu alacağım.”

“İşim var. Yarın dedim. Kapatıyorum, yarın aradığımda gelirsin,” dediğinde gözlerimi kocaman aralayarak yüksek sesle konuştum.

“Kapama kapama, hayır dur!”

Yarın olmazdı. Yarın yeni okula gidecektim. İlk günden gitmemezlik yapamazdım. Annemler beni keserdi.

“Ne var?”

“Ya bak yarın olmaz tamam mı? Yarın önemli bir işim var benim.”

“Seninle uğraşamam. İstiyorsan yarın gel al.”

Aradığı ilk dakikalara nazaran daha sert çıkan sesi yutkunmama sebep oldu.

“En azından telefonun şifresini söyle. Yani sana ulaşabilmek için,” dediğimde şifreyi söylemeyeceğine neredeyse emindim.

“0903,” dediğinde şaşkınlıkla gülümsedim.

“Vereceğini düşünmemiştim,” dediğimde cevabını geciktirmedi.

“Niye söylemeyeyim ki? Telefonumda utanç verici bir galeri yok. Çok şükür,” derken yine o sesindeki eğlenceli tonu hissettim.

“Terbiyesizin önde gidenisin. Bir kızın telefonu karıştırılmaz.” Yersiz bir uyarıydı, iş işten geçmişti ama olsundu.

“Bakıyorum da benimle konuşmak için pek bir heveslisin. Uzattıkça uzatıyorsun,” dediğinde, utandığımı hissettim. Öyle bir amacım yoktu tabii ki!

“Seninle konuşmak için hevesli miyim? Biliyor musun, terbiyesizin tekisin ve telefonumu karıştırmayı da bırak!” Sinirle aramayı sonlandırdım ve sert adımlarla eve yürümeye başladım. Anneme veya babama bundan bahsetsem babam o çocuğu dövebilir, iş karakolda sonlanırdı. Yarına kadar telefonumun bende olmadığını onlara fark ettirmem ve okuldan sonra bir şekilde o çocuğun yanına gitmem gerekiyordu.

İlk günden buluşacak arkadaşlar edinmeme ikisi de inanmazdı ve babam bizzat okulla konuşmaya geldiği için çıkış saatimi de biliyordu. İllaki o saatte evde olmam gerekiyordu. Sinirle soludum. Hayat şu son iki haftadır tüm oyunlarını benim üzerime oynuyordu sanırım.

Neyse ki babamlara durumu hissettirmeden günü atlatmış ve uyumak için kendimi yatağıma atmıştım. Asıl sorun ya-

rındı. Ne yapacaktım? Adını bile bilmediğim bir çocuğun ayağına gitmek ne kadar doğrudu? Ve en önemlisi telefonum şu an ne kadar güvendedi?

Bu stresle uyuyamayacağımı fark ettiğimde onun hakkında biraz fikir sahibi olabilmek için telefonu karıştırmaya karar verdim. Normalde asla kimsenin telefonuna dokunmazdım ama bunu o istemişti. Basit bir tabirle, ilk o başlattı!

İlk olarak hâlâ adını bile bilmediğimi düşünürsek Instagram uygulamasına girmek iyi olabilirdi. Menüü biraz karıştırıp uygulamayı bulduğumda ufak bir zafer sırtışıyla duvarını açtım.

“Tunahan.” İsmi hoştu. “Demek adın Tunahan Soydan. Senin gibi bir salak için güzel isim.” Sesimin sinir seviyemle orantılı olarak yükseldiğini fark ettiğimde yorganımı kafama dek çektim. Kimsenin kendi kendime konuştuğumu duymasını istemezdik değil mi?

Bildirim paneline gelen bildirime tıkladığımda gözlerimi devirmekten başka bir tepki cidden veremedim. Onu takip etmişim. Yani o, benim hesabımdan kendini takip etmişti. Tam anlamıyla salaktı. Ben de kendimi takip ettiğimde bu saçma durumun bir yandan komik olduğunu düşünmeye başladım. Tanımadığım bir insanla karşılıklı olarak birbirimizin hayatına müdahale ediyorduk. Saçma ve trajikomik bir durumdu. Ağlasam mı gülssem mi bilmiyordum.

Profile girerek fotoğraflarını incelemeye başladım. Pek fazla bir şey yoktu burada da. Daha fazla hesabını karıştırmayı kendime yakıştıramadığım için uygulamayı kapatarak telefonu komodininin üzerine bıraktım. Şu an telefonumu değil de yeni okulumdaki ilk günümün nasıl geçeceğini düşünmem gerekiyordu.

Kafamı kaldırarak okul binasını baştan aşağı süzdüm. Sabah garip bir heyecanla uyanarak hızla hazırlanmış ve okula gelmişim. Burası gerçekten güzel bir okuldu. Mezun olmama aylar kalmışken burada güzel anılar biriktirebilirdim umarım. Bana şans dileyin olur mu?

İdari katın nerede olduğunu kayıt yaptırmak için geldiğimiz sırada öğrendiğim için uğraşmadan buldum. Derin bir nefes alarak Müdür Bey'in kapısını iki kez tıkladım içeri girdim. Orta yaşlarda olan okul müdürü tombik yanaklarında hareketlenme sağlayacak kadar büyük bir gülüşle karşıladı beni.

“Günaydın hocam. Ben hangi şubedeyim diye öğrenmek için gelmişim.” Açıkçası diğer okulumdan pek hoş bir şekilde ayrılmadığım için biraz hor görüleceğimi düşünmüştüm ama bu adam fazlasıyla iyiydi.

“Günaydın çocuğum. Seni 12. sınıfların son şubesine almışız kızım, 12-D sınıfın. Son katta koridorun sonundaki sınıf arkadaşların da yardımcı olurlar sana,” dediğinde, ufak bir gülümseme eşliğinde ona teşekkür ederek odasından çıktım. Koridorlarda öğrenci göremiyordum, muhtemelen ilk ders başlamıştı ve assolist gibi sonradan sınıfa girecek olmam beni germişti. Merdivenleri hızla çıkarak son kata geldiğimde boş koridorun sonuna doğru ilerledim. Müdür Bey'in bahsettiği sınıfı gördüğümde kapıyı çalmak için elimi yumruk yaptığım sırada bir sesle irkildim.

“Yok artık. Buraya kadar gelmiş olamazsın Masal?” Bu beklenmedik sorunun sahibini öğrenmek için arkamı döndüm.

Tunahan Soydan? Cidden mi?

“Sen... yani ben buraya...” Bir anda bedenimi ele geçiren heyecan duygusu mantıklı bir cümle kurmama müsaade etmezken o zaten beni yarıda kesmişti bile.

“Sen küçük bir sapıksın ve okulumu bulup telefonunu almak için buraya kadar geldin. Ve beni karşında gördüğün için heyecandan dilini yuttun,” deyip yanağında çizgiler oluşturacak kadar geniş bir şekilde gülümsedi.

“Asıl sen beyninde saçma sapan senaryolar geliştiren bir sapıksın ve hayır seni araştırıp burayı bulduğum falan yok. Okuldan atıldım ve burası benim yeni okulum. Ve görüyorum ki sen buradaysan okul değil cehennemdeyim!” dedikten sonra tekrar sınıfın kapısını çalarak daha fazla konuşmasına izin vermeden sınıfa girdim.

İşte o an. Herkesin durup sınıfa yeni giren öğrenciyi incelediği ve suratlarındaki soru işaretlerini görebildiğiniz o gergin an. *Derin nefes al Masal Deniz. Sakin...*

“Merhaba hocam, ben bu okula yeni kaydoldum ve sınıfım burasıymış,” diyerek kendimi ifade etmeye çalıştığım da nedenini bilmediğim bir şekilde Tunahan da yerine geçmek yerine tam arkamda dikilmiş duruyordu.

Muhtemelen emekliliğine bir sene gibi bir süresi kalmış ve halinden memnun olmadığı yüz ifadesinden bile belli olan kadın konuştu. “Tamam kızım hoş geldin. Kendine bir yer bul, geç otur. Arkadaşlarınla sonra tanışırsın.”

Beni ilk andan soru yağmuruna tutmadığı için ona minnettar bir şekilde gülümsedim. Sınıfta boş bir masa bulmak adına göz gezdirirken Tunahan’ın elini kolumda hissettim. “Ah tabii ki benim yanıma oturabilirsin Masal. Lafı bile olmaz.”

Suratına bakılırsa durumumdan keyif aldığı bariz ortadaydı. Hiç tanımadığım insanların önünde hiç tanımadığım bir insanla tartışmak yerine onun arkasından ilerlemeye devam ettim.

Birileriyle tanışana kadar onunla takılmak iyi olabilirdi değil mi?

Tunahan birinci dersin bittiğini gösteren zil çaldığı anda dersteyken değiştirdiğimiz telefonunu alıp sınıftan çıkmıştı. Ne yalan söyleyeyim, benimle dalga geçmesini, hatta yanına oturmayı kabul ettim diye yine kafasında bir senaryo kurup söylemesini beklemiştim ama tüm ders boyunca hiçbir şey konuşmamıştık.

Çenemi elime yaslamış sınıfa girip çıkan öğrencilere bakarak onların simalarını kafamda oturtmaya çalışıyordum. Sandığımdan daha kalabalık bir sınıftı.

“Hey, hoş geldin.”

Bu neşeli sesin sahibi hemen ön sıramda oturan kahverengi saçlı kızdı.

“Hoş buldum,” dedim suratıma yeterince samimi olduğunu düşündüğüm bir gülümseme yerleştirdikten sonra.

“Ben Rüya.”

Elini sıkmam için uzattığında havada kalmasına izin vermeden hafifçe sıktım. “Masal ben de. Memnun oldum.”

“Dönemin ortasında yeni öğrenci gelmesi biraz garip oldu ama merak etme, çabuk kaynaşacağımıza eminim. Sınıfımız gayet arkadaş canlısıdır,” diyerek omzuma dokundu hafifçe. Sıcakkanlı davranışları beni biraz da olsa diken üstünde hissetmekten uzaklaştırmıştı. İyi bir kızdı. Tıpkı benimki gibi olan mavi gözlerinde hiçbir art niyet sezmemiştim.

“Evet, dönem ortasında kayıt aldirmek açıkçası bana da sürpriz oldu. İstenmeyen olaylar diyelim,” diyerek bu konunun üzerinde fazla durmak istemedim.

Bir şey düşünür gibi gözlerini kısarak bir süre bekledi. “Bak sana ne diyeceğim,” dediğinde beklenti ve merak için-

de kaşlarımı kaldırdım. “Bu ara kısa ama diğer teneffüs arası uzun olacak. Sana bugün okul rehberliği yapmamı ister misin? Okulumuz gerçekten çok güzel ve hiç sıkılmayacağına eminim.”

Teklifine karşılık sevinçle kafamı salladım. Sanırım şans yeni yeni yüzüme gülüyordu. “Gelir gelmez senin gibi bir kızla tanışmam sanırım bayağı büyük bir şans,” dediğimde, dudaklarından kısık sesli bir kıkırtı döküldü.

“Seni sevdim. İyi anlaşıcağımıza eminim.”

Rüya’dan öğrendiğim kadarıyla ilk üç ders kimyaydı ve size sınıfa girdiğimde bahsettiğim o kadın tam olarak bu dersin öğretmeniydi. Biraz fazla hayat yorgunu olan bu kadınla üç saat ders işlemek eminim ki çok eğlenceli olacaktı!

“Hey, ne düşünüyorsun kara kara? Merak etme o resimlerden kimseye bahsetmeyeceğim.”

Önümde duran kimya testine bakarken Tunahan’ın kısık sesle söyledikleri, elimdeki kalemi sol kulağından sokup sağ kulağından çıkarma isteği uyandırmıştı. “Önüne baksana sen,” diyerek bakışlarımı tekrar teste çevirdim. Çözdüğümünden değildi ama uzun uzun baktığımda dikkat çekmeyecek tek nesneydi şu an sanırım.

“Hiç soruyu düşünüyor muşsun gibi yapma. Testini ters koymuşsun önüne,” dediğinde bir an önümdeki kâğıdı kontrol ettim. Gerçekten ters duran test kâğıdını çevirerek önüme bıraktım. Garip bir şekilde utanmıştım bundan. Tamam, testi çözmediğim ortadaydı ama böyle bir açık vermek de istemezdim doğrusu.

“Hey, cidden neyin var?” dediğinde birkaç saniye suratına baktım. Ciddi bir şekilde sormuştu.

“İlk gün gerginliği sanırım. Bilmiyorum,” diyerek cevap verdiğimde elindeki kalemi ustaca çevirdi.

“Tamamdır. Teneffüste sana bir sıcak çikolata ısmarlayabilirim yleyse. Tatlı Şeyler genelde sizi rahatlatır.”

“Maalesef bu teklifini reddedeceğim. Teneffüste Rüya bana okulu gezdirecek,” dediğimde sahte bir üzüntüyle dudaklarını büzdü. Ders boyunca aramızda başka bir konuşma geçmedi. Teneffüs zili çaldığında üstümdeki uykulu hal-den sıyrılmak için kollarımı açarak derin bir nefes aldım.

“Hadi hadi hadi, oyalanmak yok Masalcık.”

Rüya hiç vakit kaybetmeden beni sınıftan çıkarıp yemekhane, kütüphane, spor salonu, müzik odası ve bilgisayar odasını göstermiŐti bile. En merak ettiğim hariç. İlk geldiğim gün dikkatimi çeken çizim odasına bir türlü sıra gelmemişti, zil çalınca tekrar sınıfa dönmek zorunda kalmıştık. Okul sandığımdan da büyük, güzel ve zenliydi. Düşünüyorum da okuldan atılmama üzülecek tek neden yoktu ortada.

Önüme bırakılan karton bardaki sıcak çikolatayla bir an duraksadım. Bunu Rüya’nın yanında oturduğunu bildiğim ama henüz tanışmadığım ocuk bırakmıştı. “Selam, Kenan ben, Tuna’nın arkadaŐıyım. Bunu sana getirmemi istedi. İ istersen soğumadan,” dediğinde, Tunahan’ın böyle bir harekette bulunması beni memnun etmişti.

Adının Kenan olduğunu öğrendiğim çocuğa elimi uzattım. “Masal ben de. Memnun oldum. Teşekkürler ikolata için,” dediğimde dişlerini gösterecek Şekilde sırtıttı.

“Her zaman kanka,” deyip sırasına geçtiğinde kendi kendime güldüm. Evet evet, kanka biraz fazla samimi olmuştu ama stdudağında kurumuŐ bıyık Őeklindeki sıcak çikolatayla pek masum gözüküyordu.

Son derse dek Rüya beni sınıftaki diğer kızlarla tanıştırmıŐtı. Sohbet edecek birkaç ortak konu bulmuştuk ve zamanın

nasıl geçtiğini pek anlamamıştım. Ve öğle arasında bahsettığım çizim için ayrılmış sınıfı girmiş iyice incelemiştim. Günümün oldukça iyi geçmesi sevindiriciydi.

Son dersin aslında öğrencilerin kendilerini geliştirmeleri için seçilmiş ama küçük grupların kendi aralarında çevirdiği dedikodulara yataklık etmekten ileri gitmeyen rehberlik dersi olduğunu öğrendiğimde, bir ders daha kaldıramayacak halde olduğum için bu duruma sevinmişim. Bu dersi de atlattıktan sonra koşarak eve gidecek ve kendimi yatağa atacaktım.

2. Bölüm

“Hiçbir sorun yok değil mi Masal?”

Hızlı lokmalarla kahvaltı masasında karnımı doyurmayla çalışırken babam bu hafta içerisinde en az elli kez sorduğu soruyu yineledi. Ağzımdaki lokmayla birlikte, “Hayır baba,” diyerek cevapladığımda son bir zeytin alarak sofradan kalktım. “Hadi çıkıyorum ben.”

Annemlerle vedalaştıktan sonra kendimi dışarı atarak kulaklığımı taktım. Bugün evden biraz erken ayrılmıştım. Minibüse binmeyip biraz yürüyecektim. Bugün cumaydı ve yeni okulumda bir haftayı resmen geride bırakmıştım. Sınıfın beni benimsemesi zor olmamıştı. Rüya ve Kenan’la ise gayet iyi anlaşıyordum. Tunahan’la gerekmediği sürece pek konuştuğum söylenemezdi. Bu hafta içerisinde öğretmenleri az çok tanımış ve Rüya sayesinde okuldaki dedikoduların neredeyse tamamından haberdar olmuşum. Bana hoşlandığı çocuktan bile bahsetmişti ama farklı bir şubede olduğu için henüz tanışmamış hatta görmemiştim bile. Rüya’nın anlattığına göre Tunahan ve Kenan’ın yakın arkadaşlarından birisiymiş ama onunla konuşmaya oldukça çekiniyordu. Her kim olursa olsun bu şirinliğine karşı koyabileceğini düşünmüyordum, boşuna çekiniyordu.

Uzun bir yürüyüşten sonra okula vardığımda müziği kapatarak kulaklıklarımı çıkardım. Sınıfa çıktığımda sıranın boş olduğunu görmek beni keyiflendirmişti. Tunahan

henüz gelmemişti ve o gelene kadar sıranın tek sahibi olmak güzeldi...

Öğle arasına girdiğimizde yemekhaneye inmek için ayaklandım. Rüya'nın koluna girerek yürümeye başladığım sırada Kenan da kolunu omzuma atarak yanımda bitti. "Tamam tamam ısrar etmeyin, bugün size tabii ki de eşlik ederim," dediğinde istemsizce gülümsedim. Geçen bir hafta içinde açık ara en sevdiğim insanlardan biri olmuştu. Oldukça şakacı ve iyiydi.

"Bizi davetimizi kırmayarak şereflendirdiniz Kenan Bey," dediğimde elini havada savuşturdu.

"Ah, hiç önemi yok hanımlar."

Yemekhaneye indiğimizde Rüya ve ben sıranın sonuna geçerken, Kenan arkadaşlarının yanına uğrayıp geleceğinden bahsetmiş ve uzaklaşmıştı. Çok fazla beklememize gerek kalmadan yemeklerimizi aldığımızda Rüya ile boş bir masa bularak oturduk. Henüz yemeye başlamıştık ki Rüya bir anda boğulurcasına öksürmeye başladı. Önümdeki suyu ona doğru ittirirken telaşla sordum. "Hey, iyi misin?"

Nefesini toparlayabildiğinde eliyle suratına hava yaptı. "Kenan, Mertlerle birlikte buraya doğru geliyor!" Mert. Evet, sevdiği çocuğun adı buydu. Kenan'ın yanımdan giderken arkadaşlarını alıp döneceğini anlaşılan ikimiz de düşünememiştik.

"Tamam tamam sakinleş. Bak bu güzel bir başlangıç olabilir. Oldukça sakin ve şirin davran Rüya. Emin ol çocuk boğazına kaçan yemeğı çıkarmaya çalıştığını görünce senden hoşlanmaz," diye seri bir şekilde konuştuğumda benim dediklerimi onaylarcasına kafasını salladı.

"Bizim çocuklarla geldim. Sen de tanışmış olursun bizimkilerle Masal," dedi Kenan elindeki tepsiyi masaya bırakıp hemen yanıma otururken. Yeni gelen iki çocuktan hangisinin Mert olduğunu anlamaya çalışırken fazla ince-

lemiş olmalıyım ki birisi bu halime güldü. Umarım bir röntgenci olduğumu düşünmemiştir.

“Yok sorun değil, buyurun,” diyerek durumu toparlamaya çalıştığımda biraz daha uzun boylu olan çocuk elini uzattı.

“Mert ben, okula yeni gelmişsin sen sanırım. Hoş geldin,” dediğinde elini sıkarak sevimli bir şekilde gülümse dim. Demek Rüya’nın vazgeçilmezi sendin.

“Masal. Yeniyim evet, hoş buldum.”

“E Çağatay ben de.”

Diğer çocukla da selamlaştıktan sonra herkes önündeki yemekle ilgilenmeye başlamıştı. Bir kişi hariç. Rüya. Ellerin titrediğini buradan bile görebiliyordum ve onun bu sevimli âşık hallerini Mert’in bir an önce fark etmesi gerekiyordu.

“Tunahan nerede abi?” Çağatay sorduğunda bir an konuya kulak kesildim. Tunahan’ın geç kalacağını düşün müştüm sabah ama hiç gelmemişti bugün. Garip bir şekilde merak duygum kabarırken dikkatle Kenan’ı dinledim. “Uyuyakalmış ya, Burak’la birlikteymiş. Gelirler birazdan.”

Burak diye bahsettiği kişiyi ilk kez duymuştum ama beraber geleceklerine göre anlaşılan o da bu okuldandı.

“Rüya? Yemeğine dokunmadın bile.”

Ve işte Rüya’nın eriyip toprağa harmanlandığı an. Mert’in dedikleriyle birlikte zaten elinde emaneten duran çatalı düşürdü. Ne diyeceğini düşünürken hayran hayran birkaç saniye Mert’in yüzünü izledi. “Şey... Dalmışım ya... Sorun yok,” dediğinde Mert hafifçe yanağını sıktı.

“Dalma dalma, ye yemeğini boyun uzamaz,” diyerek Rüya’nın dediklerini şakaya vurduğunda kendimi tutamayaarak güldüm. Rüya uzun bir kız değildi, Mert’in ise onun aksine epey uzundu. Rüya ufak bir tebessümle cevap verirken heyecandan bayılmaması için dua ettim.

“Masal sen niye kaydını buraya aldirdin? Yanlış anlama, hoş geldin ama dönem ortası ya, pek olmaz böyle şeyler?” dedi ağatay bir anda dikkatleri benim üzerime toplayarak.

“Kibarca kovuldum diyelim,” dediğimde suratındaki şaşkın ifadeyi grebilmiştim.

“Hadi ya hiç sorun çıkaracak bir ğrenci gibi durmuyorsun,” dediğinde *benim suçum değildi* dercesine omzumu silktim.

“Yok zaten sorunlu bir ğrenci olmadım hiçbir zaman ama bazıları insanı çığırından çıkarıyor,” diyerek kendimi savundum. “Haklısın.”

“Hadi oğlum çabuk ye, ara bitmeden şu maçın tekrarına bakalım.”

Kenan ağzındaki makarnaların fırlamasını umursamadan konuştuğunda Mert peçeteyle ağzını sildi. “Ben yedim oğlum, sen kendine bak,” diyerek oturduğu yerden ayaklandı.

Kenan bir hırsla tabakta kalan makarnanın tamamını ağzına doldururken bir yandan da oturduğu sandalyeden kalkmaya çalışıyordu. Sonunda amacına ulaştığında ağatay’a baktı. “Sen izlemeyecek misin kanka?” çiğnemeye çalıştığı lokması ile beraber konuşurken oldukça zorlanmıştı.

Mert, “Ben maçı izledim. Siz bakın, gelirim birazdan yanınıza,” diyerek yemeğine devam etti.

Ben de henüz bitirmediğim tabağıma baktım. Neredeyse dokunmamıştım bile, acele etsem iyi olurdu. Rüya, Mert’in gitmesi ile birlikte ayaklanırken bakışlarımı ona çevirdim. “Hey nereye?” dediğimde eliyle suratına hava yaptı.

“Ben bir elimi yüzümü yıkasam iyi olacak. Size afiyet olsun.”

“Sağ ol.” ağatay gülümseyerek cevap verdiğinde masada sadece ikimizin kalmış olması beni biraz germişti.

Ona baktığımı fark etmiş olacak ki elindeki çatalı bırakarak elini çenesine yasladı. “Heyy, bak bu iki oluyor. Beni birisine mi benzettin? Çok dikkatli bakıyorsun,” dediğinde masanın altına saklanarak sonsuza kadar orada kalmayı düşündüm. İlk seferinde sanmadıysa bile şu an beni gerçekten bir röntgenci sapık sanıyordu kesin.

“Şey... Ben... Yani yok, benzetmedim birine. Öyle gözümlü dalmış sanırım,” diyerek durumu toparlamaya çalıştığım da daha fazla uzatmadı bu durumu. Uzatsa eminim ki utançtan ağlayabilirdim.

“Sen de hazırlık okudun mu geldiğin okulda?”

Anlaşılan kuru kuru yemek yemek yerine sohbet etmek istiyordu. Aslında bu durum benim için de iyi olurdu. Yeni bir arkadaş daha iyi olabilirdi. “Maalesef eski okulumda bir hazırlık sınıfı yoktu. Siz hepiniz hazırlık okudunuz mu?” diyerek sohbetin devamını sağladım.

İkimiz de yemek yemeyi kesmiştik. Keza yeterince doymuştum da zaten.

“Yok. Yani aslına bakarsan tercih meselesi. Tunahan, ben ve Mert hazırlık sınıfından beri birlikteyiz mesela ama Kenan ve Burak ile 9. sınıfa giderken tanıştık. Şöyle bir bakarsak aslında 12. sınıfların en fazla yarısı hazırlık okumuştur,” dediğinde şaşırılmışım. Tunahan’dan hiç hazırlık okumak gibi bir hareket beklemezdim. Demek ki benimle aralarında bir yaş vardı. Şimdi onu geçen sabah arabayla görmem mantıklı geliyordu. Kim ehliyetsiz bir öğrencinin okula arabaya gelmesine izin verirdi ki?

“E güzelmiş. Üniversitede bununla uğraşmayacaksınız en azından,” dediğim de kafasını salladı.

“Öyle. Kahve sever misin? Hava da soğuk, iyi gider ha?” diye sorduğunda bu nazik teklifini geri çevirmek istemedim. Hem zaten kahveye karşı koyamazdım da.

“Severim tabii,” dediğim de, göz kırparak masadan kalktı. Kahve standı oturduğumuz yere fazla uzak sayılmazdı.

Makineden iki bardak kahve alıp tekrar döndüğünde önüme bıraktığı bardağa üşümüş parmaklarımı sardım. “Teşekkürler.”

“Çağatay!”

Yemekhanenin girişinden kim olduğunu bilmediğim bir çocuk seslendiğinde Çağatay eliyle buraya gelmesini işaret etti. Bahsettiğim çocuk yanımıza doğru gelirken arkasından da Tunahan girmişti. Üzerine okul formasını giymemişti ve saçları ufak bir çocuk gibi dağınıktı. Zorla buraya sürüklenmiş gibiydi. Bir an beni fark ettiğinde kafasıyla ufak bir selam verdi ama gözü hemen yanımda duran Çağatay’a kaydıığında surat ifadesi değişmişti.

“Sellaam!” Adını henüz öğrenmediğim çocuk enerjik bir şekilde gelip Çağatay’la tokalaştıktan sonra elini uzattı. “Burak ben,” dediğinde elini tuttum.

“Masal. Memnun oldum.”

Bu sırada Tunahan da Çağatay ile tokalaşıyordu. Sonra bana döndüğünde, “Selam,” diye mırıldandım. Bakışları altında garip bir çekince hissetmişim. Aynı şekilde o da selam verip hemen karşımdaki sandalyeye oturdu. Burak hâlâ ayakta dururken elindeki telefondan kafasını kaldırarak ofladı. “Koç bizi çağırıyor beyler,” dedi.

Tunahan, “Siz gidin, ben gelemem,” diyerek kafasını masaya gömdü. Anlaşılan uyumaya devam etmekte ısrarcıydı.

Burak elini Çağatay’ın omzuna attı. “Gel abi biz gidelim iki dakika o zaman,”

Çağatay mahcup bir ifadeyle bana bakarak, “Başka zaman içeriz artık,” dediğinde, Tunahan’ın kafasını kaldırıp bana baktığını hissettim.

“Tabii tabii, git sen.”

Çağatay ve Burak yemekhaneden çıktığında bir süre Tunahan’ı izledim. Daha doğrusu kollarının arasına gömüğü koca kafasını! Uyuyor muydu gerçekten? Bir şeyler söyle-

mek istiyordum ama dilimin ucuna tek kelime gelmiyordu. Avularımın arasında duran bardağa bakarken ona bir kahve ısmarlamamın iyi olabileceğini düşündüm. Kahveye hayır demezdi sanırım, uykusunun açılmasına da yardımcı olurdu hem.

Oturduğum yerden ayaklanarak kahve makinesine doğru ilerlemeye başladım. Garip bir kıpırtı vardı içimde. Kahveyi alarak masaya geri döndüğümde bir süre bekledim. Kafasını mı drtmeliydim? Yoksa sadece seslenmem mi gerekiyordu? İkiisi arasında karar vermeye çalışırken bir an elimi saçlarının üzerinde buldum. Hafifçe elimle karıştırdım. “Tunahan? Uyanmaya ne dersin?” Elimini saçlarından çektiğimde kolunun üzerine yasladığı kafasını kaldırdı. Sol elimdeki bardağı önüne bıraktım.

“Kahve aldım. Sana.”

Birkaç saniye kahveye baktıktan sonra eline aldı. “Çağatay’a kahve szn var sanıyordum,” dediğinde bir an ne demek istediği konusunda karar veremedim. Çağatay’la flrtleştiğimi mi düşünüyordu? Neden böyle bir şey söylemişti ki şimdi?

Rahatsız bir tavırla yerimde kıpırdandım. “Ben sınıfa gideyim en iyisi.” Tamam. Böyle bir şey söylemeyi planlamamıştım ama ağzımı açtığımda ilk dökülen kelimeler bunlar olmuştu. Bir şey söylemesine izin vermeden kalkarak yemekhaneden ıktım. Birdenbire oluşan bu saçma duruma anlam verememiştim, sadece kahve içelim istemiştim. Belki de en başında ona kahve almak yerine direkt sınıfa ıkmalıyım. Niye böyle bir çaba içine girmiştim ki? Onu düşünmek gerçekten gereksizdi. Sana ne uyuklamasından acaba Masal? Bırak nerede sızarsa sızsın!

Sınıfa çıktıktan sonra Rüya ile bir durum analizi yapmış ve Mert’le nasıl sohbet kurabileceğine kafa yormuştuk. Hoş, pek kafa yorulacak bir durum yoktu, direkt gidip ko-

nuşabilirdi ama esas kızımız buna kesinlikle karşıydı. Bunun için alengirli yollar peşindeydik. Ona kantindeki saçma durumu anlattığımda ise Tunahan'ın tersten kalkmış olabileceğini ve bu durumu kafama takmamamı söylemişti. Belki de haklıydı. Neden onun öylesine dediği şey kafamı bu kadar meşgul ediyordu ki? Neden Çağatay'la benim flört ediyor olabileceğimi düşünmesini istemiyordum? Onu ne kadar ilgilendirirdi?

Günün geri kalanını da sakın bir şekilde geçirmiş, ilk haftayı sorunsuz bir şekilde bitirmiştım. Masanın üzerindeki kitaplarımı çantama doldururken bir an Tunahan'ın bakışlarını üzerimde hissettim. "Ne oldu?" diye sorduğumda birkaç saniye suratıma bakarak oturduğu yerden ayaklandı.

"Bir şey olduğu yok. Görüşürüz," dediğinde cevap vermemi beklemeden sırtına attığı çantasıyla sınıftan çıktı. Neler oluyordu? Uykusuzken dünyanın en huysuz insanına falan dönüşüyordu sanırım, başka bir açıklama bulamıyordum.

3. Bölüm

Aynanın karşısına geçmiş kendime oldukça zıt görünen Masal'ı süzüyordum. Bugün okul için fazlasıyla özenli olmuştum. Ya da süslü mü demeliydim? Saçlarımı her zamanki gibi sıkıca toplamak yerine maşayla biraz dalgalandırmıştım. Kötü olduğunu düşünmüyordum, sadece biraz farklıydı. Her an bu halimden sıkılıp toplayabilirdim. Bunun için cebime ufak bir toka sıkıştırdım. Az önce ders programına göre hazırladığım çantamı sırtıma geçirip odamdan çıktım.

Aşağıya indiğimde mutfaktan gelen tıkırtılar dışında kimsenin sesini duymamıştım. Esmâ Abla kahvaltı hazırlıyor olmalıydı. Yanına gitmek için mutfağa yöneldim. Tezgâhta bir şeyler doğruyordu. "Günaydın Esmâ Ablacığım," dediğimde ilk önce yerinde sıçrayıp daha sonra tombik elini göğsünün üzerine yerleştirdi.

"Ödümü kopardın cadı. Az ses versene," diyerek sitem ettiğinde yanına giderek yanağından makas aldım.

"Annemler uyanmadı mı?"

Yapmayı bitirdiği ufak sandviçi elime tutuşturdu. "Yok kızım, onlar erken çıktı. Annen babana yardım edecekmiş bugün," dediğinde, sandviçimden büyük bir lokma aldım. Annem arada babamla birlikte gider, ona yardımcı olurdu. "Teksin bugün evde desene," dediğimde memnuniyetsizliğini belirtmek ister gibi suratını buruşturdu.

"Sessiz sessiz vakit de geçmez. Sana kurabiye hazırlayayım madem ben de," dediğinde, gözlerim parladı. Esmâ

Abla'nın kurabiyesini başka hiçbir yerde bulamazdınız. Öylesine lezzetliydi ki!

“Akşam gelince yemek için sabırsızlanıyorum.”

“Kızım yağmur yağıyor. Böyle çıkma dışarı. Şapkanı al,” diyerek beni uyardığında havanın kapalı olduğunun farkına yeni varmıştım. Saçlarıma bu kadar özenmek için harika bir gün seçmiştim. Portmantodan beremi alarak kafama geçirdikten sonra evden çıktım. Sanırım minibüs beklemek iyi olacaktı. Hava fazlasıyla soğuktu ve yürüyerek bir bulaşık süngerine dönmek istemiyordum.

Az ilerdeki durağa ilerleyip paravanın altına girdim. Şiddetli olmasa da yağmur devam ediyordu. Şanslı olmalıydım ki fazla beklemeden minibüs geldi. Hemen binerek kendime oturacak bir yer buldum. Buradan binen pek fazla insan olmadığı için boştu. Benim yürüme hızıma karşılık oldukça kısa bir sürede okula vardığımda üzerimdeki ıslak monttan kurtulmak için hızla sınıfa çıkmaya başladım. Aslında kantine uğrayıp sıcak bir şeyler almak iyi olabilirdi ama buna fazlasıyla üşeniyordum. Bu durumu es geçerek merdivenleri teker teker tırmanmaya devam ettim. Kendimi sınıfa atabildiğimde Rüya beni sırtarak karşıladı. “Günaydın Sünger Bob,” dediğinde şu halime en uygun lakabın bu olabileceğini düşünerek güldüm.

“Günaydın Patrick!”

“Şekerim söyleseydin seni alırdım. Islanmışsın.”

Kenan, Rüya'nın yanından lafa atladığında gözlerimi devirdim. Kenan'ın okula motorla geldiğini herkes biliyordu.

“Şu halime oranla yüzde yetmiş beş daha fazla ıslanmak gibi bir gayem yok kanka,” dediğimde burun kıvırdı.

“Siz ne anlarsınız kızım. Motorla ıslanmak bile bir harika,” derken nemli olan saçlarını eliyle geriye doğru taradı. Kendi sırama geçtiğimde Tunahan'ın yine gelmediğini fark ettim. Yeniden uyuyakalacak kadar umursamaz olmazdı

sanırım değil mi? Üzerimdeki montu çıkarıp astığım sırada sınıfın kapısı açıldı. Henüz hocanın gelmesi için biraz erkendi ki zaten gelen de hoca değildi. Tunahan gelmişti. Deri montunun üzerinde birkaç damla yağmur damlası vardı ve saçları kuru sayılırdı. Muhtemelen yine arabasıyla gelmişti. Kenanlara selam vererek yanımda bittiğinde üzerindeki monttan kurtuldu. Eş zamanlı olarak ben de beremi çıkarıyordum. El yordamı ile salık bıraktığım saçlarımı düzelterek yerime oturdum.

“Günaydın. Saçların güzel olmuş.”

Tamam, Tunahan’dan böyle bir iltifat beklemiyordum. Ve hoşuma gitmişti. İstemsizce ellerim tekrar saçlarıma giderken ona baktım. “Teşekkür ederim. Seninki de... yani senin saçın da güzel olmuş,” diyerek bu durumda da kendimi rezil etmekten geri kalmamıştım. Dudaklarından kahkahaya benzer ufak melodiler döküldü. Eminim salak bir kız olduğumu düşünüyordu.

“Beni beğendiğini biliyordum,” dediğinde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

“Seni beğendiğim falan yok.” Bu dediğimi umursamadan kollarını birbirine bağlayarak gülmeye devam etti. Şu an tam suratının ortasına güzel bir yumruk geçirmek vardı. Ama ne yazık ki ne o kadar güçlü ne de o kadar cesaretliydim. Ben de onun gibi kollarımı önümde bağlayarak önüme döndüm. Çok şükür vakit kaybetmeden kendimi rezil etmişim. Günün geri kalanına tahtayı izleyerek devam edebilirdim.

Tüm ders saatlerini YKS hazırlık testleri çözerek geçirmiştik ve kafamın içinde resmen bir yöresel halk oyunları ekibi tepiniyordu. Son derste olmasak bu ağrıya daha ne kadar

dayanabilirdim bilmiyordum. Parmaklarımı şakaklarıma yerleştirerek masaj yapmaya başladım. Eve gittiğimde ilk işim bir ağrı kesici içmek olacaktı.

Yağmur sabaha oranla daha da hızlanmış, hava gitgide soğumuştur. Bir de eve giderken soğuğu yersem sadece bir baş ağrısıyla yırtamazdım sanırım. Sınıfta öğretmen olmadığı için cebimden telefonumu çıkardım. İş yoksa babamdan beni almaya gelmesini isteyecektim. Arama yapıp telefonu kulağıma götürdüm. Birkaç çalıştan sonra babam aramayı yanıtladı.

“Söyle kızım.”

“Baba, işin var mı?”

“İşteyiz kızım hâlâ annenle, ne oldu? Bir sorun mu var?” dediğinde istemsizce suratım asıldı. Onları işlerinden alıkoymak istemiyordum.

“Ha yok, sorun yok da... Başım ağrıyor biraz, yağmur da var bayağı... Beni almaya gelir misin diyecektim ama neyse baba, hallederim ben. Kolay gelsin,” dedim. Bu hiç iyi olmamıştı.

“Kötüysen gelip alayım kızım.”

“Yok yok babacığım. Ben hallederim. Görüşürüz,” diyip telefonu kapadıktan sonra kafamı sıraya gömdüm. Biraz uyursam zaman daha hızlı geçebilirdi.

Saçlarımın içinde dolaşan bir elin varlığını hissettim. “Masal. Hadi uyan ama.”

Derinlerden bir yerden duyduğum sesle baş ağrıyla birlikte daha da ağırlaşan gözkapaklarımı hafifçe araladım. Hemen burnumun dibinde gördüğüm suratla yerimden sıçradım. Tunahan fazla yakınımıdaydı ve elleri saçlarımda dolaşıyordu. “Uyan bakalım minik,” dediğinde sırada uyuyakaldığımı fark ettim. Kollarımın üzerine yasladığım kafamı kaldırarak doğruldum. Tunahan da elini saçımdan çekmişti. Bir an gözüm sınıfa takıldı. İkimizden başka kim-

se yoktu içeride. Telaşla ona baktım. Hafif bir tebessümle suratıma bakıyordu.

“Ben ne zamandır uyuyorum. Saat kaç ki? Nasıl böyle uyudum ki ben ya?” dediğimde burnumun üzerine dökülen saçımı geriye attı.

“Merak etme, zil yeni çaldı. Seni kış uykundan kaldırana kadar da dağıldı tabii herkes.”

Kaşlarımı attım. “Ha ayıyım yani ben?”

“Estağfurullah,” diyerek masanın üzerinde duran bere mi suratıma fırlattı.

“Hadi hazırlan, seni eve bırakacağım.”

Beremi kafama geçirirken dediğıyle bir an duraksadım. “O nereden ıktı?”

Telefonunu gösterdi. “Babanla konuştuğunda seni duydum. Ve bir iyilik yapmaya karar verdim. Kötü bir adama dönüşmeden hızlansan iyi olur.”

Montumu da üstüme geçirirken burun kıvırdım. “Senden böyle bir şey istemedim. Kendim giderim.”

Dediklerimi umursamadan çantasını alarak kapıya doğru ilerlemeye başladı. “Beni takip et bücürük.”

“Bono tokop ot bocorok!”

Onun hızlı ve büyük adımlarına yetişebilmek için koşar adımlarla onu takip etmeye başladım. “Beni bekleseneeee!” diye koridorlarda yankılanacak kadar yüksek bir sesle emkirdim.

Okuldan çıktığımızda ciddi anlamda bardaktan boşaltırcasına kavramının hakkını verecek bir yağmur olduğunu fark ettim. Tunahan benim için gerçekten büyük bir iyilik yapıyordu. Sonunda insafa gelip adımlarını yavaşlattığında yanına yetişebildim.

“O nasıl yürümek yahu? İflahım kesildi.”

Bana şaşırtıcı bir şekilde cevap yetiştirmeden kolunu omzuma atarak yürümeye başladı. “Başka türlü yürümeceksin sen.”

Ne bir şey diyebilmiş ne de beni sürüklemesine karşı koyabilmişim. Kalbim bir anda öyle bir teklemişti ki! Ritmini şaşırp duracak sanmışım. Arabanın yanına geldiğimizde kolunu bedenimden çekti. Havanın soğukluğunu o anda hissettim. Başımdaki ağrı kendini hatırlatmak ister gibi zonklamaya başladığında az önce nasıl bir büyüünün etkisi altında kalıp bu ağrıyı untabildiğimi düşündüm. Keza yok sayılacak gibi değildi.

“Biraz daha orada beklersen seni arabayla götürmemin bir anlamı kalmayacak, tüm soğuğu yemiş olacaksın.”

Tunahan’ın sesiyle kendime gelirken olduğum yerde silkelendim. Hızlı bir şekilde arabaya bindiğimde burnuma doluşan koku tanıdıktı. Tunahan’ın yanındayken aldığım kokunun kaynağı burasıydı sanki. Tunahan’a sarılmış gibi hissediyordum kendimi. O an ne ara yumduğumu fark etmediğim gözlerimi araladım. Tunahan’a sarılmak da neyin nesiydi? Baş ağrısından olsa gerekti bu saçma düşünceler!

“Sanırım susmak yerine evini tarif edersen daha verimli bir yolculuk geçirebiliriz Masal Deniz,” dediğinde kafamı ön cama gömmek istedim. Beş dakika boyunca yolu tarif etmeyi akıl edememişim. Ne sanıyordum Tunahan’ı, kâhin falan mı? Arabasına binmiş ve eve sürmesini beklemiştim gerçekten. Ufak bir öksürükle boğazımı temizledim.

“Evet, ben dalmışım bir an. Soldan dönmen gerekiyor.”

4. Bölüm

Yeni okul, yeni bir sayfa, yeni arkadaşlar, yeni olaylar, yeni hayaller derken işte yeni bir yıl daha gelmişti. Herkesin yeni yıldan bir beklentisi olurdu. Kim bilir? Bu belki yeni bir iş, belki güzel bir aşktı. Belki de sadece insanların kendilerince yarattığı boş bir kurguydu yılbaşı dilekleri.

Sahi, gerçekleşiyor muydu tüm istekler? Yoksa herkesin bir umut istediği şeyler 1 Ocak'ta kara karışıp eriyor muydu? Bu işe pek kafa yormaz, gelecek 365 günden de bir şeyler beklemezdim genelde. Ama bu kez içimde yeni yılın farklı olmasını, bu yılın diğer yıllarım gibi geçmemesini isteyen bir şeyler vardı. Belki de ben de bu kez milyonlarca insanla beraber bir şey dilemeli ve gerçekleşmesini beklemeliydim. Bu düşünce suratımda ufak bir tebessüme sebep oldu. Yeni yıla girerken bu senenin bana ne getirmesini isteyeceğimi biliyordum. Bana belki biraz uzaktı ama aşk istiyordum. Güzel ve kalbimin eridiğini hissedebileceğim bir aşk!

“Yahu kızım seni arayıp duruyorum. Hadisene. Gel artık kurallar çekilecek.”

Rüya'nın sesiyle kendime gelirken düşünce âlemine dalıp gittiğimi fark ettim. “Tamamdır. Geliyorum,” dediğimde hızlı olmam gerektiğini söyleyerek sınıftan çıktı. Bugün 12. sınıflar arasında büyük bir yılbaşı çekilişi yapılacaktı ve yılbaşı gecesi düzenlenecek okul partisinde güzel bir hediyeleşme ânı olacaktı. Hoş, annemlere bu durumdan

bahsetmemiştim ve izin verip vermeyecekleri konusunda kararsızdım ama çekilişe katılmaktan zarar çıkmazdı. Geç kalmamak adına sınıftan çıkarak yemekhaneye indim. Tüm 12. sınıfları toplayacak büyük bir sınıf olmadığı için yemekhanede toplanmamıza karar verilmişti.

“Kankaaa! Buradayız.”

Kalabalıktan bir yerden Kenan’ın sesini duyuyordum ama henüz koca kafasını görememiştim.

“Kankaaaaaaa!”

Ve bingo! Bu seslenişi daha yararlı olmuş, nerede olduğunu fark edebilmiştim. Kalabalık tayfanın arasından sıvışarak yanlarına ulaştığımda Tunahan’ın yanında durdum. İlerleyip onun yanında sıkışmak pek iyi olmamıştı. “Şaşırdım doğrusu,” dediğimde sesimi daha iyi alabilmek için biraz eğildi.

“Neye şaşırdın bücür?”

Kaşlarımı çatarak kollarımı önümde bağladım. Her fırsatta bücür demeyi unutmuyordu. “Senin gibi bir yaratığın böyle insancıl bir etkinliğe katılmasına,” dediğimde suratına sahte bir gülüş yerleştirerek saçlarımı karıştırdı.

“Sesin çok çıkıyor bityavrusu,” dediğinde bir işe yaramayacağını bildiğim halde dirseğimle karnına vurdum. Acı çekiyormuş gibi suratını buruşturdu. “Canımı mı almak istiyorsun kızım,” diyerek beni daha da dalgaya aldığımda gülerek önüme döndüm. Okula geleli neredeyse iki ay olacaktı ve Tunahan başta olmak üzere herkese çok alışmıştım. Onlar da bana alışmıştı, her şeyi birlikte yapıyorduk. Sanki en başından beri onlarlaymışım gibiydi.

Etkinliği düzenleyen rehber hocası bir karışıklık olmaması için herkese durumu tekrar anlattı. İsimlerimizle dolu olan koca fanustan sırasıyla kart çekmeye başladık. Tunahan bir adım önümde ilerlerken fanustan bir kâğıt parçası olarak geri çekildi. Ve sıra bendeydi. Elimi fanusa daldırıp

bir kâğıt aldım. Arkamdaki kişiye müsaade etmek için kenara çekilirken kâğıdı açtım: 12/D Emir Karasu. Evet, kim olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Hafta içi elbet onu tanıyan birini bulup neleri sevdiğini öğrenebilirdim. Bu işten de kurtulduğumu düşünerek kâğıdı cebime sıkıştırdım. Sıvışıp sınıfa çıksam iyi olacaktı. İlerlememe gerek kalmadan dirseğimle bir el hissettim.

“Bu kez yakaladım.”

Sesin sahibine bakmak için arkamı döndüm. Çağatay ve hemen arkasında duran Tunahan’la göz göze geldim.

“Selam.” Çağatay’ın bu enerjik selamlamasına sııttım. Tuna ise öylece suratıma bakıyordu.

“Selam,” dediğimde, Çağatay elini kolumdan indirerek bileğimi kavradı.

“Artık kahveyi içsek mi? Hazır dersler boşken?” dediğinde bir an hemen arkasında duran Tunahan’a kaydı bakışlarım. Çağatay’ın dediklerine hayretle kaşlarını kaldırmıştı. Suratımın kızardığını hissettim. Çağatay’ı haftalardır oyalıyordum ama bu sefer hazırlıksız yakalamıştı cidden. Kötü biri değildi, aksine, onu seviyordum ama onu Kenan’dan ayıran bir özelliği vardı ki bana pek arkadaşça yaklaştığını düşünmüyordum. Onu kırmamak adına ağız ucuyla “Peki,” dediğimde Tunahan bir hışımla arkasını dönüp ilerlemeye başladı. İstemsizce suratım düşmüştü. Az önce benimle şakalaşırken neydi şimdi bu tavrı?

Yemekhanede bir kaos havası hâkimken herkes dağılmaya başlamıştı. Ders işlenmeyeceği için herkes çıkıyordu. Çağatay tarafından yakalanmasam ben de evin yolunu tutmuş olmayı yeğlerdim.

“Sen istersen bahçeye çık. Bugün hava garip bir şekilde güzel. Ben de kahveleri alıp geleyim,” dediğinde bu teklifi gözüm kapalı kabul ettim. Bu itiş kakışın ortasında kalmaktansa dışarıda kıcımın donması daha iyiydi.

“Tamam o zaman bulursun beni,” diyerek merdivenlere yöneldim.

Bahçeye çıktığımda oturacak bir yer aramaya vakit kalmadan arabaların oradan yükselen bağırışları fark ettim. Biraz yaklaşıp ne olduğunu anlamaya çalıştığımda Tunahan’ın tanımadığım bir çocuğa geçirdiği yumruğu gördüm. Gözlerim yuvalarından fırlamak istercesine açıldığında yanına doğru koşmaya başladım. Kalbim korkuyla hızlandı. Onları ayırmaya çalışanlar vardı ama ikisi de kimseyi umursamadan birbirine vurmaya devam ediyordu.

“Tunaaa!” diyerek avazım çıktığı kadar bağırdım ama nafileydi. Sinirden ne beni ne de bir başkasını duyuyordu. Kalbim göğüs kafesimi döverken ona bir şey olacağı düşüncesi boğazıma bir yumru gibi oturdu. Onları izleyen kalabalığın arasına daldığımda Tunahan’ın çocuğu bırakarak arabasına yöneldiğini fark ettim. Defalarca seslenmişim ama duymuyordu. Önümdeki bedenlerin arasından daha da hızlı sıyrılmaya çalışıyordum ama bir işe yaramamıştı. Tunahan arabayı çalıştırıp uzaklaşmaya başladığında telaşla cebimdeki telefonumu alarak onu aradım. Tekrar ve tekrar! Meşgule atmaktan başka bir şey yapmıyordu! Kimden yardım isteyebileceğimi düşünürken rehberde bir an Kenan’ın ismini gördüm. Düşünmeden onu aradığımda çok geçmeden telefonu açtı. “Efendim şekerim?”

“Kenan, çabuk ön bahçeye gel. Tunahan kavga etti!”

Biraz duraksadı. “Masal ciddi misin sen? Ne kavgası?” derken sesindeki ciddi değişimi fark etmemek elde değildi.

Sesim titreyerek, “Ya Kenan, lütfen buraya gel. Burada anlatırım,” dedikten sonra aramayı sonlandırdım. Beni rahatça bulabilmesi için kalabalığın arasından çıkarken gözlerime biriken yaşlar önümü görmemi engelliyordu. Çok geçmeden Kenan’ın spor salonunun kapısından hışımla çıktığını gördüm. Elimi sallayarak beni fark etmesini sağla-

dım. Koşarak yanıma geldiğinde Kenan ellerini dizine koyarak bir süre nefeslendi. “Ne kavgası Masal? Ne oluyor?”

“Bilmiyorum. Bahçeye çıktığımda bir baktım tanımadığım bir çocukla kavga ediyorlar. Yanına koştum ama ben ulaşamadan arabaya binip gitti. Arıyorum ama açmıyor,” diyerek hızla durumu anlattım.

Kenan da telefonunu çıkararak onu birkaç kez aradı ama sonuç yine değişmemişti.

“Kenan. Nereye gidiyor olabilir? Çocuk birkaç kez yumruk attı, bayılıp kalmasından korkuyorum direksiyon başında,” dediğimde endişeli bir ifadeyle bana baktı.

Onun da bu endişeli hali korkumu artırırken bir şey olmaması için dua etmeye başladım.

“Arayacağız. Başka yolu yok,” dedikten sonra Mert’i arayıp onlara da haber verdi.

Kenan’la birlikte motora bindiğimde hızla çalıştırdı. Nereye gittiğini bilmiyordum ama doğru tahmin etmiş olmasını umarken dudaklarımı kemirmeye başladım. Onun için bu kadar korkacağım aklımın ucuna bile gelmezdi ama eğer endişeden ölebilseydik sanırım şu an can veriyor olurdum. “Nereye gidiyoruz?” Sesimi duyurmak için bağırduğımda o da beni aynı şekilde yüksek sesle cevapladı.

“Çıkışta bir evleri var. İnşallah oradadır. Oraya gidiyoruz.”

Umarım, diye geçirdim içimden, umarım oradadır.

Ufak sakin bir konut bölgesine girdiğimizde Kenan motorun hızını oldukça düşürdü. Biraz daha ilerledikten sonra motoru bir kaldırımın üzerine çıkarıp durdu. Motorun üstünden indiğimde yol boyu farkına varamadığım soğuk rüzgârın suratımı acıttığını hissettim. “Kenan, buradadır

değil mi?” diye endişeli tavrıyla konuştuğumda kendinden emin bir şekilde kafasını salladı.

“Burada, arabasına baksana. Az ileride,” dediğinde telaşla fark edemediğim arabasını gördüm.

Bir an onu bulmuş olmanın verdiği sevinçle yerimde zıpladım. “Hangi ev Kenan?” diye sorduğumda eliyle arabanın önünde durduğu evi gösterdi. O da motordan indiğinde hızlı adımlarla yürümeye başladık.

Kenan durup kısa bir süre bana baktı ve tekrar yürümeye devam etti. “Tamam sakin ol, bir şeyi yoktur,” derken bir an bu halime güldüğünü hissettim.

Yürümeyi bırakarak ellerimi belime koydum. “Sen gülüyor musun bakayım?” dediğimde o da durup bana baktı.

“Yok yahu! Tunahan için bu kadar endişelenince öyle birden işte...” derken lafını kestim.

“Tunahan’la ne ilgisi var canım? Sen aynı durumda ol-san senin için de endişelenirdim yani...”

Bunun üzerine Kenan *tabii tabii* der gibi bir tavırla saçlarımı karıştırdı. Utanmıştım... Fazlasıyla.

Kenan kapıya birkaç kez sertçe vurdu. Açmasını beklerken stresle dudaklarımı kemirmeye başladım. “Acaba arasak mı tekrar?” dediğimde Kenan telefonunu cebinden çıkarmaya yeltendi ama Tunahan bunu bekliyormuş gibi o an kapıyı araladı. Eliyle burnuna peçete bastırmış, ikimize bakıyordu.

“Abi ne oldu ya? İki dakika spor salonuna gittik, kavga etmişsin,” dedi Kenan.

Tunahan gözlerini devirdi. Bu sırada peçeteyi çekip burnunun kanamaya devam ettiğini görünce tekrar bastırdı. Hissettiği acıyı düşününce yüzümü buruşturdum. “Bir şey yok ya hallettim,” dediğinde, Kenan emin olmak ister gibi suratına baktı.

“Bak bir şeyin varsa gel götüreyim hastaneye. Bayılıp kalma tek başına.”

“İyiyim,” diyerek kestirip attı Tunahan.

Kenan birkaç kez omzuna vurup geri çekildi. “Peki madem. Ben bizim çocuklara da haber vermeden çıktım. Geri döneyim okula. Bir şey olursa ara. Masal gel, seni de bırakayım.”

Kenan bunu der demez, Tunahan’la göz göze geldim. Hayır, dönmek istemiyordum. Ama kalmak istersem buna Tunahan’ın tepkisi ne olurdu kestiremiyordum. Kenan’dan çok Tunahan cevap bekler gibi suratıma baktığında gözlerimi kaçırarak kısık sesle, “Ben biraz Tunahan’ın yanında kalacağım,” diye mırıldandım. Kenan’a baktığımda yine o muzip gülüşünün suratında olduğunu fark ettim. Kaşlarımı çattığımda sinirlendiğimi anlamış olacak ki boğazını temizleyerek suratındaki ifadeye son verdi.

“E tamam, gidiyorum ben. Görüşürüz,” dedikten sonra önce Tunahan’la tokalaşıp sonra bana sarıldı. Ne yapacağımı bilemeyerek Kenan gidene kadar ona bakmaya devam ettim ama motor gözden kaybolunca çekingen bir tavırla Tunahan’a baktım. “İyi misin? Bir an öyle kavga ederken falan görünce korktum. Aradım seni... Yani aradık ama açmayınca kaza falan mı yaptın diye düşündüm çünkü bayağı hızlı çıktın ya okuldan. O yüzden Kenan’dan şey ettim seni bulalım diye. Yani istersen ben gideyim sen de belki yatarsın...” diyerek saçma bir şekilde kendimi ifade etmeye çalışırken, bileğimden tutarak beni içeri çekti.

Arkamdan evin kapasını kapatırken, “Sadece seni merak ettim demen de yeterliydi Masal,” dediğinde, ağzımı bir daha o bir şey sormadan açmamak üzere kapadım. Çünkü ne zaman ağzımı açsam saçmalıyordum.

Eliyle salonu gösterdiğinde mihlanmış gibi duran ayaklarımı hareket ettirdim. Koltuk takımın önümdeki küçük

tahta sehpanın üzerinde ufak boyutta bir ilkyardım çantası vardı. Kendini koltuğa bıraktığında ben de hemen çaprazındaki koltuğa geçtim. Burnundaki peçeteyi alıp yerine masadan aldığı peçeteyi koydu. O bunları yaparken sadece onu izliyordum. Buraya onu izlemeye gelmemiştim değil mi? Derin bir nefes aldım. Doğru söylemişti, az önce sadece onu merak ettiğimi söylemem gerekiyordu.

Zaten öyle değil miydi?

“Ben seni merak ettim,” dedikten sonra hızla gözlerimi kaçırdım. Nedense o anki ifadesini görmek istememiştim.

“Dürüst kız,” diye dalga geçtiğinde, tünediğim koltukta biraz doğruldum.

“Ciddiyim. İyi misin? Burnun çok kanıyor sanırım. Hastaneye gelebilirim seninle,” dedim.

Gözlerime dikkat kesilip öylece baktı. Sonra elindeki malzemeleri bırakarak oturduğu koltuğa uzandı. Bir an ne yaptığını sorgulama ihtiyacı hissettim. *Bir anda uyku bastırdı yattım* diyecek hali yoktu ya!

“Hastaneye gitmek istemiyorum. Ama küçük bir bakım fena olmazdı,” dedi.

Ona benim bakmamı mı istiyordu?

“Yani ben mi bakayım? Yardım mı yani?” derken ufak bir kekeleme süreci geçirmiştim.

Gözlerini tavandan ayırarak bana baktı. “E buraya madem beni merak ettiğin için geldin, beni iyileştir.”

Beni iyileştir.

Bu iki kelime bedenimi yersiz bir heyecana bırakırken kalbimde ufak bir seğirme hissettim. Orada bir yerlerde olduğunu belli etmek ister gibi çırpınmıştı. “Ben pek anlamam ama ne yapmalıyım şu an?” diye sorduğumda güldüğünü hissettim.

“Ne kötü bir hemşiresin sen. Senin eline düşenin vay haline!” dediğinde ellerimi belime koyarak tam tepesine dikildim.

“Ne kötü bir hastasın sen. Bıdı bıdı bıdı, bir susmadın,” diyerek onu taklit ettiğimde dudaklarına hayali bir fermuar çekti. Ellerimdeki titremeyi yeni fark ederken masadan biraz pamuk alarak oksijenli su sıktım. Burnundaki kanama durmuş görünüyordu ama etrafı o kadar kan olmuştu ki yara olup olmadığını görmek için pamukla temizlemeye başladım.

Bu kadar yakınına girdiğimde hissettiğim stres bende vantilatörün karşısına geçip serinleme isteği uyandırmıştı. Çenesinde kızarıklığı fark ettiğimde istemsizce kaşlarım çatıldı. Çocuk pek boşa sallamamıştı sanırım. “Buz var mı Tunahan?” diye sordum.

Gözlerini aralayıp tam arkamı gösterirken, kafamı çevirerek nereyi kastettiğini görmek istedim.

“Mutfak orası. Dolapta olması lazım, zahmet olmazsa bir baksana,” dediğinde kafamı sallayarak yerimden kalktım. Hava henüz kararmadığından aydınlık olan mutfığa girdiğimde sol taraftaki buzdolabına ilerledim. Buzluk kısmını açıp mavi buz kalıbını görünce sevindim. Kalıbı alarak içeri girdiğimde ona göstermek için elimde salladım. “Bulduuum!”

“Aferin Masal,” dedikten sonra kolunu kafasının altına yerleştirerek gözlerini tekrar kapadı.

“Başın mı ağrıyor?” diye sordum ona yaklaşırken. Koltukta ondan arta kalan kısma oturup elimdeki buz kalıbını çenesine bastırdım.

“Biraz.”

“Ağrı kesici var mı? Getirebilirim?”

Kafasını iki yana salladı. “Varsa bile yerini bilmiyorum.”

“Burası kimin evi?” diye sordum merakla.

“Bizim. Yani ben burada doğdum, burada yaşıyorduk ama annem sonra daha merkezi bir yer isteyince taşındık. Canım istediğinde ben takılıyorum burada,” dedi.

Elimdeki buzu çenesine tutmaya devam ederken parmaklarımın sızladığını hissettim. Buzu diğer elime almak istediğimde gözlerini açtı.

“Elin mi üşüdü? Ver, ben hallederim,” deyip elini elimin üzerine yerleştğinde bir an parmak uçlarımın buz değil de bir kor parçasının üzerinde olduğunu sandım.

“Yok tutarım ben, bırak sen,” dedim ama o ısrarcı bir şekilde tutmaya devam etti. Daha fazla uzatmamak adına ben elimi çektim.

“Niye kavgaya ediyordunuz? O çocuk kim?” diyerek asıl konuya gelmek istedim.

“Ah tabii, randevunu böldüm sanırım yine? Takmasaydın beni bu kadar, Çağatay’ı yine ektin sanıyorum,” dediğinde hem konuyu bir saniyede 360 derece çevirebilmesine hem de dakikalardır Çağatay’ın aklıma gelmemiş olmasına şaşırdım. Çocuğa onu bekleyeceğimi söyleyip bahçeye çıkmış ve ortadan tam olarak kaybolmuştum. Yüksek ihtimalle Kenan olanları anlatmış olmalıydı ama bir ara ondan özür dilemeyi aklıma not ettim. Büyük ayıp etmiştim! Bir an Tunahan’ı öyle görünce aklımdan uçup gitmişti. “Üzül-dün galiba. Daha fazla bekletmeden dön istersen,” dediğinde kendime geldim.

“Neden sürekli Çağatay üzerinden imada bulunuyorsun bana?”

Çenesindeki buzu çekerek oturduğu yerde doğruldu. Bu hareketiyle suratlarımız birbirine haddinden fazla yaklaştı. Kendimi biraz geri çektim.

“İmada bulunduğumu da nereden çıkardın? Ortada olan bir şeyi sordum. Kahve içeceğinizi duydum kantinde,” dedi.

Sinirle dişlerimi sıktım. Kendini safa çekmeyi çok iyi biliyordu. “Başka zaman içeriz,” dedim inatla, ona istediğini verecektim.

Ağzının içinde anlamadığım birkaç kelime geveledi.

Oturduğum yerden kalkarak aramızdaki mesafeyi aradım. “Yardım istediğin bir konu yoksa ben artık gideyim,” dedim. Son dedikleri keyfimi kaçırmıştı. Bir an burada kendimi fazlalık gibi hissetmiştim.

“Yemek söyleyelim. Belki Çağatay’la kahve içemedin ama benimle yemek yeme şansın var,” dediğinde canının yanmayacağını bilsem köşedeki yastığı suratına indirirdim. Bunu hak ediyordu.

“Gitsem daha iyi,” dediğimde bu kez o da ayaklandı.

“Ben bırakayım seni. Buralara hiç gelmediğine eminim. Bir otobüs durağı bulamayacağına da.”

“Giderim bir şekilde. Dinlen sen,” dedim ama beni umursamadığını belli etmek ister gibi çıkış kapısına doğru ilerlemeye başladı. El mahkûm peşine düştüm. Dışarı çıktığımızda elindeki kumandayla arabayı açarak bana baktı.

“Sen bin, kapıyı kilitleyip geliyorum.”

Kendimi arabaya attığımda o bildik koku burnuma doldu. Hazır Tunahan yokken derin bir nefes aldım. Tunahan’la bir ilgisi yoktu! Hoş bir kokuydu sadece... Cebimdeki telefonumu çıkararak kontrol ettim. Üç kez annem ve bir kez de Çağatay aramıştı. Okula girdiğimde sessize aldığım için duymamıştım. Anneme yolda olduğumla ilgili bir mesaj atarak Çağatay’a durumu yüz yüze izah etmeye karar verdim. Böylesi daha makbul olurdu. Tunahan da geldiğinde arabayı çalıştırdı. Yolu geçen seferden bildiği için tekrar tarif etme gereği duymamıştım. O da unutmamış olacak ki sormamıştı.

İlerlerken bir an bana baktığında göz göze geldik. O an fark ettim arabaya bindiğinden beri bir sapık edasıyla onu izlediğimi.

“Ee ne diyorsun tipime? Şu an biraz hasarlı ama geçer not aldım mı?” diye sordu gülerek.

Bir an boş bulundum. “Ha evet, böyle de yakışıklısın,” dediğimde kahkahayı koyverdi. Söylediğim şeyin farkına vardığımda ani bir frenle kafam cama girse diye dua ettim. Rezillik ve utanç paçalarımndan akıyordu. Ellerimi suratıma kapatarak yolculuğun geri kalanına böyle devam etmeye karar verdim. Zira şu an şeker pancarından pek farkım yoktu. Ufak bir kahkaha daha attı. “Utanma utanma, zaten biliyorum yakışıklı olduğumu...”

5. Bölüm

Üç teneffüstür Çağatay'ı bir yerlerde yakalayabilmek için fırsat kolluyordum ama bir türlü denk gelememiştim. Geçen gün ona haber vermeden ortadan kaybolduğum için mahcup hissediyordum kendimi. Telefonla değil de yüz yüze özür dilemek istiyordum.

Gözüm kolumdaki saate iliştiğinde öğle arasına son üç dakika kaldığını fark ettim. Yemekhanede kesinlikle görürdüm herhalde. Yoksa benimle karşılaşmamak için neredeyse kovalamaca oynadığını düşünecektim. Okula gelip gelmediğine emin olmak için Tunahan'a sormaya karar verdim. Öylece dalmış tahtayı izliyordu. Koluna dokunarak dikkatini bana vermesini sağladım. “Çağatay'ı okulda gördün mü?” Bütün gün hep birlikte takılıyorlardı. Ondan daha iyi kim bilecekti ki?

Gözlerini devirerek suratıma baktı. “Çok özledin herhalde?”

“Geçen gün senin yanına geleceğim diye çocuğu öylece bırakıp gittim. Özür dilemem gerek.”

“Benim yanıma gelmen doğru tercih,” dedi göz kırparak.

Şu an bunu tartışacak değildim. Zil çaldığı sırada ondan bir cevap alamayacağımı fark ettiğim için Rüya'yla birlikte yemekhaneye doğru yola koyulduk. Rüya'ya olanlardan bahsetmiştim ve o da benim gibi Çağatay'dan ufak bir özür dilemem gerektiğini düşünmüştü. Yemek alabil-

mek için Rüya'yla arka arkaya sıraya girdiğimizde kolumu dürttüğü hissettim.

“Ne oldu?” dediğimde kulağıma doğru eğildi.

“Kanka, Çağatay yemekhanenin girişinde. İstersen git,” dediğinde yemekhanenin girişine baktım. Burak'la birlikte bir şeyler konuşuyordu. Zaman kaybetmemek adına hızla Rüya'ya baktım. “Kanka benim yemeğimi de alabilir misin? Ben beş dakika gideyim yanına,” dediğimde *tamamdır* dercesine omzuma vurdu iki kez.

Avuçlarımdaki terden kurtulmak için ellerimi üzerime sil-dim. Ne diyecekti bilmiyordum, mahcuptum. Yanına vardığımda önce Burak'a selam verdim. Bakışlarım Çağatay'a kayarken, “İki dakika konuşalım mı Çağatay?” diye sordum.

Burak, Çağatay'ın cevap vermesini beklemeden yanı-mızdan gitti. “Konuşalım tabii,” derkenki sevecen tavrı beni sevindirmişti. Bozuk atarsa nasıl davranacağımı hiç düşünmemiştim.

“Geçen gün seni öyle haber vermeden bırakıp gittiğim için kusura bakma. Yani kavgayı görünce bir an korktum. Kahve falan çıkmıştı aklımdan,” dediğimde elini omzuma koyarak samimi bir şekilde gülümsedi.

“Dert etme. Duydum kavgayı, Tunahan'a bakmaya gitmeniz iyi olmuş. Küsmedim yani,” diyerek de işi şakaya vurduğunda ben de güldüm bu kez.

Rahatlamıştım, üzerimdeki yükten kurtulmuş gibi hissediyordum. “E hadi hep beraber yiyelim?” dediğinde, Rüya'nın yemek alıp almadığını görebilmek için masalara baktım. Neyse ki almıştı.

“Tamam. Bak biz Rüya'yla oradayız, yemeğinizi alınca bizimkilerle gelirsiniz,” dedim.

O da başparmağını kaldırarak beni onayladı.

Masaların arasından geçerek oturduğumda Rüya'nın benim için aldığı tabağı önüme çekti. “Teşekkür ederim bebeğim,” diyerek ilk lokmayı ağzıma attım.

“Kızım teşekkürü boş ver şimdi. Ne dedi çocuk?” diye sorduğunda bu meraklı haline güldüm.

“Bir sorun olmadığını söyledi. Ve az sonra bizimle yemek yemeye gelecekler. Yani Mert birazdan bu masada olacak,” dediğimde ilk önce benimkilerle aynı tonda olan mavi gözleri büyüdü. Sonra ağzındaki lokmanın boğazını tıkadığını fark ettim. Ardından gelen öksürük kriziyle elini göğsüne götürürken önümdeki suyu ona doğru uzattım. Verdiğim sudan birkaç yudum alarak yutkundu.

“Ciddi misin Masal!”

“Eveet.”

Elleri saçına giderken önüne düşmüş tutamları el yordamıyla düzeltti. “Nasıl görünüyorum? İyi miyim? Ağzımda ketçap var mı? Ya dişlerimde, dişlerimde bir şey var mı? Baksana! Acele et!” dediğinde onu sakinleştirmek adına uzanarak elini tuttum.

“Sakin ol. Güzelsin.”

Rüya’nın küçük (!) çaplı krizinden sonra Mertler masaya gelmişti ve aramızda geçen ufak selamlaşmalardan sonra herkes yemeğine dönmüştü. Düzenli bir ritim tutturmuş gibi arka arkaya gelen çatal kaşık seslerini kafamda çalan şarkıya uydurmaya çalışıyordum. Bu genelde yaptığım saçma ama durduramadığım bir durumdu.

“Hey, yarın akşam geliyorsunuz değil mi yılbaşı partisine?”

Lafı ortaya atan Çağatay olmuştu. Bahsettiği parti yarın okulun spor salonunda yapılacaktı ve şu yapılan yılbaşı çekilişi hediyeleri verilecekti. Gitmeyi düşünmüyordum. Kuşrad bana çıkan kişinin kim olduğunu bulmuş ve partiye gelemeyeceğimi söyleyerek hediyesini ona vermiştim. Bana kimin alacağı hakkında bir fikrim yoktu ama boşuna masraf edecekti. Masal Deniz yarın orada olmayacaktı... *Ben gelmeyeceğim* diyerek kendimi ifşa edersem üsteleyecekleri-

ni bildiğim için sesimi çıkarmamaya karar verdim. Bizimkiler zaten kendi aralarında planlarını anlatmaya başlamıştı ve benim cevap vermediğimi kimse fark etmemişti. Bir kişi hariç! Tunahan! Çaprazımda oturmuş, cevap vermemi bekler gibi bana bakıyordu. Bakışlarımı ondan kaçırıp sohbe dahil olmak adına ben de bir şeyler söylemeye başladım. Kenan kimin ona hediye alacağını deli gibi merak ettiği için yemekhanede bağıra bağıra istediği şeyleri sayıyordu. Eğer yanımızdaysa duyup bu saydıklarından birini almalıymış!

“Ya ciddi olamazsın Masal. Lütfen gel.”

“Rüya, gelemem gerçekten. Annemlere de bundan bahsetmemiştim ve şu an babaannemlere gittiler. Birkaç gün orada kalacaklar ve arayıp telefonda izin alamam. Zaten hiç gelmek istemiyordum. Sen eğlenmene bak.”

Rüya az önce hazırlanıp hazırlanmadığımı öğrenmek için beni aramıştı ve gelmeyeceğimi söylediğimde önce sinirlenmiş, sonra da beni ikna etmek için kendini acındırmaya başlamıştı.

“Ya Masal, en azından önceden söylemeliydin bana!” dediğinde salonda attığım 38. turu tamamliyordum.

“Evet haklısın. Kusuruma bakma kankacığım. Telafi edeceğim,” diyerek bir öpücük sesi çıkardım. Keyfini kaçırmıştım istemedim.

“Peki. Fikrini değiştirirsen haber ver. Öpüyorum,” dediğinde sonunda gelmeyeceğimi kabullenmesine sevinmiştim.

“Ben de canım,” diyerek telefonu kapadım ve kendimi koltuğa bıraktım. Zaten Rüya’dan başka kimsenin arayacağını düşünmüyordum. Onunla da konuştuğuma göre bütün geceyi Ema Abla’nın çıkmadan önce hazırladığı abur cuburları yiyip film izleyerek geçirebilirdim.

Mutfaktan salona taşıdığım yiyeceklerin masanın üzerinde oluşturdıkları cümbüşe bakarak sııttım. “Sizi yemek için sabırsızlanıyorum,” diyerek ellerimi birbirine sürttüm. Güzel bir gece olacaktı!

Tak... Tak... Tak...

Kim gelmiş olabilirdi ki? Saat on ikiye geliyordu, bu saatte insanlar birbirlerini ziyaret etmezlerdi. Kucağımdaki büyük cips tabağını masaya bırakarak parmağıma bulaşan cips sosunu yaladım. Kapıya doğru ilerlerken bir kez daha kapı çaldı. Şu an üstümdeki kırmızı pijama takımı ve ayağımdaki Ren geyikli çoraplarla fazlasıyla savunmasızdım.

“Masal. Benim Tunahan.”

Henüz o milli sorumuzu sormadan gelen ses içimi rahatlatmıştı. Tamam Tunahan’ın bu saatte gelmesi pek normal değildi ama tanımadığım birisinin gelmesindense Tunahan’ı yeğlerdim. Kapıyı açtığımda hafifçe gülümseyerek pijamamın en azından tamamını görmemesi için kapını arkasına saklanmaya çalıştım. Bu çocuğa daha ne kadar rezil olabilirdin ki Masal Deniz!

“Selam,” diyerek gülümsediğinde ben de aynı şekilde “Selam,” diyerek cevap verdim. Pat diye *neden geldin* demek istemiyordum ve onun da pek konuşmaya niyeti yok gibi duruyordu.

“Şeey...”

“Kusura bakma bu saatte geldim. Ben partide seni göremeyince Rüya’yla konuştum. O da gelmeyeceğinden bahsetti. Ben de senin yanına gelmenin daha eğlenceli olacağını düşündüm,” dedi.

İşte o an da beynimin içinde bir şey yankılandı. Beni eğlenceli mi buluyordu! İçimdeki oryantal ruh kıvırmaya

başladığında zaten toplu olan saçlarımı elimle geriye doğru ittim. “Öyle mi? Şanslısın ki babamlar evde yok. Yoksa o zaman babamın da ne kadar *eğlenceli* bir adam olduğunu öğrenebilirdin,” dediğimde güldü.

“Merak etme, bu detayı Rüya’ya sordum. Ee içeri almayacaksan eğer ben gideyim?” dediğinde saklandığım kapının ardından çıkarak kapıyı iyice açtım.

Pijamalarımı baştan aşağı süzerek küçük bir alkış tuttu. “Bu gecenin ruhunu bu kadar yansıtabilirdin. Harika!” derken gülüşünü tutmaya çalışması takdir edilesiydi. Umursamamaya çalışarak elimle salona geçmesi için içeriyi gösterdim.

Az önce oturduğum koltuğa kurulurken masada duran tabaktan bir kurabiye alarak ağzına attı. “Bu kadar şeyi yiyebilecek misin bu cüsseyle?” derken dolu olan ağzındaki kurabiye kırıntılarının sıçramasını umursamamıştı.

“Sabaha kadar yiyeceğimi düşünürsek, evet,” dedim.

Koltukta geriye doğru yaslanırken televizyona baktı. Youtube’dan bir *sitcom* açmıştı.

“Bu adamı seviyorum,” dediğinde, “Ben de,” dedim.

“Parti cidden eğlenceli değil miydi?” diye sorduğumda yiyeceklerimi yemeyi bırakarak bana baktı.

“Seni görmek istediğim için geldim.”

Gözlerim istemsizce kocaman açıldı. Benim konuşma- ma izin vermeden elini cebine götürerek tekrar konuşmaya başladı. “Senin hediyen bende,” dedi elindeki küçük parlak hediye paketini göstererek.

“Ne hediyesi?” diye sorduğumda gözlerini devirdi.

“Şu çekiliş tantanası işte. Bana sen çıktın,” dediğinde gerçekten şaşırmıştım. O kadar insanın içinde ona benim denk gelmiş olmam garip değil miydi?

“Şaşırdım.”

“Fark ettim,” diyerek sıırıttı.

E öyle elinde mi tutacaktı? Bana vermesi gerekiyordu yahu!

“Saat tam on ikide vereceğim, bakma öyle kedi yavrusu gibi,” dediğinde kendime gelmek adına silkelendim. Kaç dakika kaldığını görebilmek için duvardaki saate baktım. Beş dakika vardı. Bu yaptığımı fark etmiş olacak ki, “Sık dişini,” diyerek dalga geçti.

“Sen kime almıştın hediye?” dediğinde ellerimi *bilmiyorum* dercesine iki yana açtım.

“Tanımıyorum aslında, başka bir sınıftan. Dün sabah verdim hediyesini, Kerim’di ismi,” dediğimde *anladım* der gibi kafasını salladı.

Süre daraldıkça heyecanlanmıştım. Olay hediye almak değildi. Tunahan’ın beni düşünerek bir şey almasıydı. Gerginlikle dudağımı ısırdım. Verseydi ya artık şunu!

“Zaman geldi. Gel yanıma,” dediğinde oturduğum koltuktan kalkarak onun yanına oturdum.

“Genelde hediye verecek kişi ayağa gelir,” dediğimde parmağıyla bir daire şekli çizerek evi gösterdi.

“Yeterince ayağına geldiğimi düşünüyorum.”

Mahcup bir tavırla kafamı eğdim. Haklıydı, sırf hediye verebilmek için buraya kadar gelmişti.

Odun gibi bir tavırla paketi elime bıraktığında kahkahamı tutamadım. Onun nazik bir tavır sergileyebileceğini düşünmek beni güldürmüştü. “Böyle olmadı sanki? Kafama falan fırlatsaydın,” dediğimde gözlerini kısarak çoraplarına baktı.

“Bu kılıkla seni ciddiye aldığıma şükretmiyorsun da dalga geçiyorsun he? Çok konuşma ve aç bakalım.”

Elimdeki pakete baktım. Kenarından tutarak jelatini yırttığımda siyah bir kutuyla karşılaştım. Bir takı kutusuna benziyordu. Tunahan’a baktığımda dikkatle tepkilerimi izlediğini fark ettim. Gülümseyerek kutuyu araladığımda

gözüme ilışen zarif bileklik beğenilmeye değerdı. Ayrıca Tunahan'dan beklenmeyecek kadar naif.

“Tunahan, bu çok güzelmiş.”

“Beğenmene sevindim. Bir an gerildim öyle yavaş yavaş açınca,” dediğinde gülerek bilekliği kutudan çıkarıp ona uzattım.

“Takabilir misin?”

Bilekliği elimden aldı. Üzerinde parlak ufak taşlarla “Masal” yazıyordu ve gerçekten beni etkilemişti. Bileğimi uzattığımda iki küçük kancayı birbirine geçirerek bilekliği taktı. O sırada televizyondan yükselen geri sayımı fark ettim. Anlaşılan o da fark etmişti ki bir an televizyona baktı.

Ve 3... 2... 1!

“Teşekkür ederim hediyen için. Yeni yılın mutlu geçer umarım,” dediğinde bir anda eğilip yanağımdan öptü. Bilekliği taktığı elimi kavrarken gülümsüyordu.

“Rica ederim güzelim. Mutlu yıllar,” dediğinde kendimi bir anda ortasında bulduğum bu garip durumu sorgulamak istedim. Ama sorgulayamayacağım kadar güzeldi.

Hâlâ avucunun içinde olan elime baktım. Oraya fazlasıyla uyum sağlamış görünüyordu. Bir an Tunahan elini çektiğinde elim boşluğa düştü. Çok geçmeden kolunu omzuma atarak kafamı göğsüne yasladığında gece bitene kadar sesimi çıkarmamaya karar verdim. Büyüyü bozmak istemiyordum. Hem bir rivayet vardır ki yeni yıla nasıl girersen, o yıl öyle devam eder...

Ve ben sanırım koca seneyi böyle geçirmek istiyordum.

6. Bölüm

“Dersss booooooş!”

Sınıfa tabiri caizse böğürerek giren çocuğa bakıp suratımı buruşturdum. Sabah sabah çekilecek ses değildi. Sınıftakiler kendi aralarında bu duruma sevinirken ön sırada Rüya ve Kenan beşinci rüyalarını görüyorlardı. Kafamı sabahdan beri sağ tarafıma çeviremiyordum. Tunahan’la yılbaşından sonra hiç konuşmamıştık ve o garip geceden sonra ona karşı garip bir utanç hissediyordum. O da benimle konuşmaya yeltenmemişti. Belki o da garip hissediyordu. O gün tıpkı sevgili gibiydik! Saçma bir şekilde! Ve şu an ne olduğumuzu sorgulamak beni geriyordu.

Dersin boş olmasını fırsat bilerek yoklamadan sonra sınıftan çıktım. Çizim sınıfında zaman geçirmek iyi gelebilirdi. Merdivenleri çıkarken sınıf kapısının bir kez daha açılıp kapandığını duydum. Ders boş diye herkesin firar edeceğine emindim. Şansıma bomboş olan sınıfta kendime cam kenarında bir masa seçerek kitaplıkta duran kalemlerden ve defterden aldım. Uzun zamandır yine boşluyordum çizmeyi ve beni bu sene yetenek sınavları kurtaracaktı. Moda tasarımı okumak istiyordum, çabalamalıyım.

“Sen bayağı iyisin bu konuda.”

Bir an sıçradım. Arkamdan yükselen Tunahan’ın sesiydi. Onu görmek için arkama baktığımda bir sandalye çekerek yanıma oturdu. Çizdiğim kıyafeti inceliyordu.

“Sen ne zamandır buradasın?” diye sorduğumda bakışlarını çizimden ayırarak gözlerime sabitledi.

“Arkandan geldim ama rahatsız etmek istemedim,” dediğinde o an benden sonra sınıftan çıkan kişinin kim olduğunu anladım.

“Anladım.”

Kollarını birbirine bağlayarak sandalyede geriye doğru yaslandı. “Benden kaçır gibi bir halin var,” dediğinde vücut ısımin artmaya başladığını hissettim. Geriliyordum.

“Nereden çıkardın?”

“Ha kaçmaya devam edeceksin?” diyerek beni sıkıştırdığında kolumdaki bilekliğe baktım. Ne demeliydim? İçimden geçenleri direkt söylemeli miydim? Yoksa onun dediği gibi kaçmak daha mı iyi olacaktı.

“Geçen gece çok garipti ve ben nasıl davranmam gerektiğini bilemedim,” dediğimde ortamda garip bir sessizlik oluştu. Bana baktığını biliyordum ama ona bakmaya cesaretim yoktu.

“Garip olan ne?” diye sorduğunda, madem başladım devamını getirmeliyim diye düşündüm.

“Tunahan, bilmiyorum işte. Garipti. El ele tutuştuk. Sarıldık. Yani bilirsin sevgililer yapar bunları,” diyerek derin bir nefes alıp duraksadım. Ne yani? Bir tek bana mı böyle geliyordu? Bu kadar soğukkanlı olmamalıydı.

“Belki de bahsettiğin şeyin bir işaretidir bunlar Masal?” dediğinde kalbimin dörtlüğe koştüğünü hissettim. Öyle ki her çarptığında vücudum titriyordu. Boğazımda oluşan kuruşlukla birlikte zorlukla yutkunmaya çalıştım. Şok olmuş bir ifadeyle suratına bakıyordum. O ne ima etmişti az önce bana? Bir şey mi söylemeye çalışmıştı? Yoksa ben mi yanlış anlıyordum? Tam o anda ikimizin arasındaki sessizliğin içine patlayan zil sesi beni kendime getirdi. Teneffüs arasına

girdiğimiz için öğrenciler çizim sınıfına girmeye başladığında bu durumu fırsat bilip oturduğum yerden ayaklandım.

“Ş-şey, sınıfa mı gitsek ben d-daraldım da biraz,” diye kekeleyerek konuştuğumda bu halime güldü. Hızlı adımlarla sınıftan çıkarken o da peşimden geliyordu ama onu asla beklemiyordum. Seri bir şekilde yürürken bir anda heyecandan ayaklarımın birbirine dolandığını hissettim. Yere yapışmak için kendimi hazırlarken kıvrak bir hareketle ben yeri boylamadan belimden tuttu. Bu tam olarak yağmurdan kaçarken doluya tutulmaktı! Ya da yağmurdan kaçarken tekrar yağmura tutulmak?

Kulağıma doğru eğilerek, “Sakin ol,” diye fısıldadığında dikleşerek beni tutan kolundan uzaklaştım.

“Sağ ol. Ben bir lavaboya gideceğim,” diyerek bu gereksiz detayı da verdim ve kendimi hemen sol taraftaki kızlar tuvaletine attım. Lavaboya girip kapıyı kilitledim ve sırtımı kapıya yasladım. Maraton koşmuşçasına nefes nefeseydim.

Tunahan benden hoşlanıyor olabilir miydi?

Heyecan duygum hâlâ doruklarda iz sürerken, hızını git-tikçe kuvvetlendiren kalbim bende sertçe yutkunma isteği uyandırdı. Hayır Masal, hayır kendi kafanda bir şeyler kur-mamalısın. Sonunda koca bir hüsrarla baş başa kalmak istemiyorsam kendimi bu duruma kaptırmamam gerekiyordu.

Hâlâ tuvaletin kapısına yapışmış bir şekilde beklerken, okulun içinde yankılanan zilin sesiyle birlikte irkildim. Kendime biraz zaman tanıyıp sakinleştiğimde artık buradan çıkmak için hazırdım. Kabinden çıktıktan sonra biraz ilerideki aynanın karşısına geçip suratıma baktım. Düşündüğümünden daha iyi bir durumda olduğumu görünce kendi kendime gülümsedim. Yüzümü birkaç kez soğuk suyla yıkayıp sınıfa doğru ilerlemeye başladım. Sanki ayaklarıma tuğla bağlanmış gibiydi. Bu okula geldiğimden beri, belki de ilk kez bu sınıfın kapısında bu denli heyecanlanmıştım.

Araladığım kapıdan içeri sıvıştığım da çaktırmadan (!) bakışlarımı Tuna'ya çevirdim. Eş zamanlı olarak göz göze geldiğimizde dişlerim dudaklarımın iç kısmını kemirmeye başlamıştı. Suratına tekrar bakmadan Rüya'nın yanına geçtiğimde çok geçmeden hoca da derse girince olaysız bir şekilde ders başladı...

Herkes kendinden geçmiş bir şekilde hocanın bir şeyler karalayıp sildiği tahtaya bakarken kat nöbetçilerinden birisi duyuru yapmak için bizim sınıfa girdi.

“Basketbol takımındaki kişileri Özgür Hoca spor salonunda bekliyor. Antrenmanlar için,” dediğinde sınıfa bakındım. Arka taraflarda bir hareketlenme olunca kalkınca kafamı çevirdim. Zaten sınıftaki basketbol takımında olduğunu belli eden cüsseye sahip olan Tunahan, onun arkasından Burak ve Kenan da ayaklandığında ders hocasıyla konuşarak sınıftan çıktılar. E normal olarak o boy bende de olsa ben de basket oynardım.

Nihayet öğle arasına girdiğimizde Rüya'yla kendimizi sınıftan atmak için kapıda resmen yarış yaptık.

“Kanka. Ben uyurken Tuna ile birlikte sınıftan çıkmışsınız. Ne yaptınız?”

Şüpheli bakışları gözlerimi etkisi altına almışken yutkundum. Bak yine aklıma sokmuştu ben henüz kendimi yeni yeni sakinleştirmişken. Derin bir nefes alıp Tunahan'ın dediklerinden üstünkörü bir şekilde bahsettiğimde, Rüya *bu kız iflâh olmaz* der gibi kafasını salladı.

“Beyninin büyük bir bölümü saflık üzerine çalışıyor. Aşk algıların körelmiş artık o derece! Çocuk resmen bir ilişkiniz olabileceğinden bahsetmiş ve sen ‘bon doroldom

sonofo mo gotsok' dedin öyle mi? Bu zekân nerden geliyor acaba? Anlatsana biraz hı?" dedi bir rap şarkıcısı edasıyla.

Kollarımı önümde bağlarken ofladım. Bu konudan daha fazla bahsetmesek iyi olacaktı yoksa Rüya benim kafamı kırabilirdi. "Ay neyse kapatalım şu Tuna konusunu. Senin Mert'le aran nasıl asıl? Benim durumumun aksine siz gerçekten flört ediyorsunuz. Asıl olay sizde," deyip göz kırptı-ğında gözleri parladı.

"Bugün, akşamüzeri beraber dışarı çıkalım mı diye sor-du. Gideyim mi sence?"

Gitmek istediği her halinden belli olurken benim olumlu bir cevap vermemi istediğinin de farkındaydım. "Sen bilir-sin tabii ama bence gitmelisin. Büyük ihtimalle duygula-rından falan bahseder sana. O da böyle senin gibi garip ve anlamsız hareketler yapmaya başladı. Sanırım âşık sana."

"Öyle mi dersin? Ya sadece arkadaş olarak konuşmak istiyorsa? Ben ne yapacağım bilmiyorum. Böyle mesaj at-tıkça falan daha da çok bağlanıyorum gibi hissediyorum. Acaba o benimle kanka oldu da ben mi hissetmiyorum? Bilmiyorum ne yapacağımı ya!" Karalar bağlamış bir şekil-de elini başına götürüp umutsuzca bana baktı.

"Aşk beyin fonksiyonlarını iptal etmiş kanka. Git bir buluş bence."

Yemek yediğimiz masada ellerimle ritim tutarken Rüya ortaya bir fikir attı. "Mertler salonda antrenman yapıyor-lardır. İzlemeye gidelim mi?"

Bütün öğle arasını bu masada pinekleyerek geçirmek-tense gitmek iyi olabilirdi ama Tunahan oraya onun için gittiğimi düşünebilirdi. Ve haklı da çıkardı aslında.

Rüya bana sunduğu fikri ben cevap vermeden kendi kendine onaylamış, kolumdan tuttuğu gibi ikimizi birden spor salonuna kadar sürüklemişti. Antrenman salonuna

girdiğimizde bugünkü tostlarda neden az kaşar olduğunu anlamıştım. Meğer hepsi buradaymış.

Oturabileceğimiz rahat bir yer bulduğumuzda ikimiz de yerleştik. Gözlerim bir karmaşa havası hâkim olan sahayı turlarken suratıma önleyemediğim bir gülümseme yerleşti. Duruma bakılırsa Tunahan basketbol oynarken kendini dış dünyaya karşı soyutluyordu. Yorulduğu hızla inip kalan göğsünden ve suratının parlamasına neden olan ter tabakasından belli oluyordu. Bir arkadaşından kaptığı topu sürmeye başladığında tam önümde duran kişiyle görüş alanım kapandı. Kafamı kaldırıp önümüze dikilmiş bedeninin sahibine baktığımda elindeki kocaman su şişesini kafasına dikmiş olan Çağatay'ı gördüm. Şişedeki su tamamen bittiğinde dudaklarından çekip az ileride olan çöp kutusuna basket attı. Nefes nefese kalmıştı. “Hoş geldiniz kızlar, nasıl oynuyoruz bakalım sizden bir durum analizi alırız?” deyip göz kırptığında tıpkı bir manda misali Mert'i dikizleyen Rüya konuştu.

“Mert mi? Ah evet ya çok iyi oynuyor zalim. Zaten kasları falan da tam basketbol oynamalık gibi. Bence kolunda kas var diye bu kadar kuvvetli topu fırlatabiliyor,” diyerek farkında olmadan içinden geçenleri dışa vurmaya başladığında kolumla artık susması için onu dürttüm. Çağatay da bana baktığında gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Rüya'nın şu an sadece Mert'le ilgilendiğini fark etmiş olacak ki bakışları benim üzerimdeyken konuştu. “Yarınki maçta buradasınız değil mi?”

“Buradayız buradayız, zaten okulun hepsi buraya dökülecek, dersler yalan olur,” dediğimde bu durumu onaylayarak yanıımızdaki boş yerlerden birisine oturdu. Gözlerimi tekrar sahaya çevirdiğimde Tuna'yla bir an göz göze geldik. Saniyelik üzerimden geçen bakışları burada olduğuma inanmamış gibi tekrar bana döndü, şaşkınlığına

karşılık şirin olduğunu düşündüğüm bir şekilde gülümseyip bakışlarımı kaçırdım.

Biraz sonra Burak'ın kulağına bir şeyler söyledikten sonra bize doğru gelmeye başladı. Az önce Çağatay'ın yaptığı gibi önümde dikilerek konuştu.

“Çağatay, abi sen devam etsene, ben biraz dinleneceğim.”

Çağatay, “Tamamdır,” diyerek ayaklandığında sahaya doğru ilerlemeye başladı.

Tunahan yanıma geçip oturduğunda ona baktım, onun gözleri zaten benim üzerimdeydi. Sahayı göstererek, “Ne zamandan beri izliyorsunuz? Nasıl fark etmedim geldiğini anlamadım,” dedi.

Ona bakmadan ellerimle uğraşarak cevap verdim. “Çok olmadı, az önce.”

Anladım dercesine kafasını salladığında hâlâ düzene girmemiş olan nefesine dikkat ettim.

“Çok yorulmuş gibisin?”

Bu dediğime yamuk bir şekilde sırtıp aniden elimi tuttu. Avucumu tam kalbinin üzerine yerleştirdi. Parmaklarımda çarpan kalp atışını hissettiğimde bedenimi anlamlandıramadığım bir his esir almıştı. Kalbi oldukça fazla hızlı atıyordu fakat benimkinin de şu an ondan aşağı kalır bir yanı kalmamıştı. Gözlerim elimin üzerinde duran eline kaymışken sesini duydum. “Sence?”

Sonunda az önceki garip durumdan kurtulunca Rüya'nın kolundan tutup benimle birlikte oturduğu yerden kalkmasını sağladım. “Zil çalmıştır büyük ihtimalle, biz sınıfa gidelim. Kolay gelsin size,” dedim.

Hızla salondan çıkarken Rüya, “Gözümü Mert'ten ayırdığım saniyelik zaman diliminde sizi gördüm Masal. Ne oluyordu öyle? Senin elin onun kalbinde, onun eli senin elinin üstünde falan. Kimin eli kimin cebinde anlamadım yani. Valla benden hızlı çıktın,” deyip işaretparmağını gözümün önünde sallamaya başladı.

“Yorulmuş sadece be! Kalbinin çok hızlı attığını söyledi, o kadar. Şeytan seni, moron gibi kilitlenmiş Mert’e bakıyordun, ne ara bizi fark ettin anlamadım ki!”

“Kalbinin neden hızlandığını bilemiyorum artık ama gözümünden hiçbir şey kaçamaz Masal Deniz,” deyip tıpkı kötü kalpli cadı gibi çirkin bir kahkaha atmaya başladı. Kendi çevrem diye demiyorum ama normal birisini bulabilecek miydim acaba?

Son ders zilinden sonra otobüs durağına gitmek yerine tüm yolu yürümeye karar vermiştim. Kulaklarımı takıp biraz yürüsem çok iyi gelecekti. Henüz birbirine sıkı sıkıya doluşmuş olan kulaklığımı çözemediğim için yavaş adımlarla ilerlerken arkamdan yükselen Tunahan’ın sesini duydum. “Bırakabilirim istersen seni? Yorulma boşuna.”

“Hayır, biraz yürüsem iyi olacak, sağ ol yine de,” dediğimde bu cevabımdan hoşlanmadığı asılan suratından belli oluyordu. Birkaç kez daha bu konuda ısrar ettikten sonra gerçekten binmeyeceğimi anlamış olacak ki gitmişti. İyi de olmuştu aslında, bugün fazlaca kafamı karıştırmıştı ve biraz uzak olması iyi olabilirdi benim için.

Eve ulaştığımda bacaklarımın yorulduğunu hissedebiliyordum ama yürümek iyi gelmişti. Kapıyı açıp anahtarımı tekrar cebime attığımda içeri girip salona bir göz attım. Annemler sonunda gelmişti demek! Annemi görünce sevinçle yanına koştum. “Ooo valide hanım, döndün mü?”

Üzerine abanıp sarılmak ve boğmak arasında bir sevgi gösterisiyle onu karşıladığımda annem kıkırdadı.

Birer kahve yapıp annemle neler yaptıklarını konuşup biraz sohbet ettik. Daha sonra kendimi yorgunlukla odama atıp duş almak için banyoya geçtim.

Duş aldıktan sonra kafamı dağıtmak için verilen birkaç araştırma ödeviyle uğraştım. Ardından malum sınav için deneme testlerimden çözüp akşamüzeri babam da geldiğinde hep birlikte biraz vakit geçirip akşam yemeğimizi yedik.

Televizyonda oynayan diziden gözlerimi çekip uyuşmuş olan bedenimi esnetmek için kollarımı iki yana açtım. “Ben yatsam iyi olacak gençlik. Siz de çok oturmayın sonra sabah uyanmıyorsunuz.”

Annemin repliğini çalarak söylene söylene odama çıkmaya başladığımda babamın sırtıttığını hissedebiliyordum çünkü annem arkamdan, “Bir de annesiyle dalga geçiyor, şuna bak, hayırsız evlat...” diye söylenmeye başlamıştı bile.

Annem eve döndüklerini belli eden bir şekilde evin içinde adımı haykırmaya başladığında alarmımı kurmadığın için pişman oldum. Alarmin sesi bile annemin bu ısrarcı sesinden daha az sinir bozucuydu. “Ya ben sana kalk demiyor muyuum!” Ve işte duydunuz bir ikaz daha.

Bugün okulun final maçlarından birisi vardı ve evet gidecektim. Neden bilmiyorum ama heyecanlanmıştım. Tunahan’ın, yani Tunahan derken bizim okul takımımızın kazanmasını istiyordum. Üzerimi giyindiğimde saçlarımı toplamak yerine dalgalandırmaya karar vermiştim. Maşayla işimi hallettiğimde aynada kendimi süzdüm. Pek fazla saç işlerinden anlamıyordum, genelde de topluyordum zaten ama şu an gözüme fena görünmemişlerdi.

Babam beni bir servise yazdırmak konusunda ısrar etse de istemediğim konusunda belirttiğim için evden biraz daha erken çıkarak yürümeye başladım.

Yol boyunca yanımdan geçen arabalardan biri duracak da içinden Tunahan kafasını uzatacak diye beklemiştim

ama gelen geçen kimse olmamıştı. Maç için erken gitmiş olmalıydı.

Okulda maç olduğu için bir kargaşa havası hâkimdi. Sınıfa çıktığımda Rüya sınıfta oturmuş bu aralar fazlaca yaptığı gibi telefonu ile uğraşıyordu. Yanına gittiğimde beni fark etmemişti bile! Telefonun ekranına bakarak sırtıyordu.

“Günaydın Rüyacığım! Neye sırtıyorsun öyle sabahın bu saatinde uyanık olmamıza rağmen!” dediğimde dikkatini çekebilmişim sonunda.

“Günaydın kanka, şeye gülüyordum yaa...”

Şüpheyile gözlerimi kıstım. “Neye Rüya?”

Hafifçe boğazını temizledikten sonra normale göre kısık bir sesle konuştu. “Kanka, biz Mert’le sevgiliyiz.”

“Ohaa oha oha! Gerçekten bunu söylemek için okulu mu bekledin yani? Oysaki elinden düşürmediğin telefonunla bir mesaj atabilirdin bana. Nasıl oldu, hadi anlat.”

Heyecanla sırada ona doğru yaklaştığımda bu durumun yaşattığı mutluluk suratına yansımıştı. Hani derler ya, *gözlerinin içi parlıyor* diye. Rüya da işte şu an tam da o durumdaydı. Resmen gözlerinin içi parlıyordu.

“Sana bahsetmiştim ya hani buluşmak istediğinden. İşte dün akşam buluştuk. Birlikte bir şeyler yaptık falan, sonra sahilde biraz yürüdük ve bir anda bana benimle sevgili olmak istediğinden bahsetti. Evet çıkma teklifini oldukça garip bir şekilde etti ama ben buna takılamadım bile, inan o kadar heyecanlandım ki o an tir tir titrediğime yemin edebilirim. Zaten o an dilim öyle bir tutuldu ki cevap verecek durumda bile değildim. Sadece sıkıca sarıldım ona ama yadırgamadı biliyor musun bu halimi. O da bana sarıldı. Çok güzeldi dün gece. Gerçekten güzeldi.”

Ben onun mutluluğundan mutlu olurken, o dünkü anları tekrar yaşamışçasına mest olmuştu.

“Ay çok mutluyum şu an senin için canım arkadaşım benim. Sen teklifi bir garipti dedin? Ne dedi ki?”

Eliyle bana bir dakika işareti yapıp oturduğu sırada dikleşti. Hafifçe öksürüp bana baktı. “Aynen şu şekilde, izle: *Öhm öhm bu, kasları tam basketbol oynamalık çocuğu kendine âşık etmek ister misin?*”

Kahkahamı bastıramazken Rüya bana şaşkınca bakmakla yetindi. Garibim dün Çağatay’ın yanında söylediklerinin hâlâ farkında değildi sanırım. Fena rezil olmuştu Mert’e!

Yaklaşık yarım saat sonra Rüya ile birlikte spor salonuna gitmek için ayaklandık. Dışarıda karşı takımdaki oyuncuların bulunduğu otobüsü gördüm. Henüz gelmişlerdi. Sırtlarındaki çantalarla birlikte arka kapıya doğru ilerlemeye başladıklarında maçı Tunahan’ın yani okulumuzun kazanması için dilekte bulundum.

Bizimkilerin yanına gittiğimizde Rüya çekingen bir tavırla Mert’e sarıldı. Yani ne gerek vardı ki bu hareketlere? Durun durduğunuz yerde, olan vardı, olmayan vardı sonuçta değil mi? Ben onlara bakıp göz devirdiğimde Tunahan gülerek bana baktı.

“Kıskanma,” diyerek dudaklarını oynattığında *zaten kıskanmadım* dercesine bir tavır sergiledim. Onlarla biraz sohbet ettikten sonra herkes yerlerine geçmeye başladığı için biz de hareket etmiştik. Ama gitmeden önce Mert, Rüya’yı yanağından öptüğünde sinsî bir tavırla sıırıttım. *Sizi gidi siziiii!*

Rüya kızarıırken Mert, “Şans öpücüğümü de aldığım göre maç bizim,” deyince, Rüya kırmızıda *level* atlamış patlıcan moruna doğru yol alıyordu. Arkadan Kenan kolunu omzuma atarak alnımdan öpünce Tunahan sinirle kaşlarını çatı.

“Ben de aldım kankamdan şans öpücüğü. Ne yani hava mı yapıyorsun Mertciğim?” dedi Kenan.

Tunahan ise sinirle tısladı. “Bir ben alamıyorum zaten şans öpücüğü anasını satayım!”

Her ne kadar bu haline gülmek istesem de gülmedim.

Biz oturacak yer bulma dileğiyle sonunda yanlarından ayrıldığımızda Rüya önüme geçmiş, daha hızlı ilerlemeye başlamıştı. Onu kaybetmeyeyim derken önüme bakmayınca biriyle çarpışmam bir olmuştu. Kafamı kaldırıp çarpıştığım bedenin sahibine baktım. Karşı takımdan olduğu üzerindeki formadan belli oluyordu. Ben ona mahcup bir suratla aşağıdan bakınca gülümsedi.

Ellerimi sallayarak, “Pardon. Gerçekten istemedim oldu. Önüme bakmadım da bir an,” dedim.

Sol elini ensesine götürüp hafifçe güldü. “Sorun değil ya. Dert etme. Imm Gökhan bu arada ben,” deyip elini uzattığında elini sıktım.

“Memnun oldum. Masal ben de. E o zaman tekrar kusuruma bakma Gökhan, ben gitsem iyi olur,” diyerek yanından sıyrılacağım sırada bir adımını önüme attı. Bakışlarımı tekrar ona diktiğimde *ne oldu* dercesine tek kaşım havalandı. Bu hareketi beni gererken bakışlarım sahaya kaydı. Tunahan ile göz göze gelince yutkunma ihtiyacı hissettim.

“Maçtan sonra görüşürüz o zaman Masal?”

Tunahan ile göz göze gelince bir anlık varlığını unuttuğum çocuk konuşmuştu ve ben bir cevap veremedim kafama bir basketbol topu yemiştım! Dudağımdan bir çığlık frır ederken Gökhan’ın eli kafama doğru uzandı.

“Hey hey! İyi misin Masal?” dediğinde gözümün önündeki kuşlar turunu tamamlayamadan Tunahan’ın sesini işittim. Ardından bileğimi kavradı yavaşça.

“Sen git, ben bakarım.”

Gökhan beni ona bırakabileceğinden emin olmak istemesine bana baktığında, “İyiyim sorun değil,” diyerek yanımdan uzaklaşmasını sağladım. Bileğimi hızla Tunahan’ın

elinden çekerken sinirle bağırdım. “Hayvan mısın sen Tunahan? Kafam koptu ya! Beynimi parçalarına ayırmayı denedin galiba?”

Elimle hâlâ acıyan kafama baskı uygularken topu onun attığından o kadar emindim ki bağırırken bir kez bile başkasının atmış olabileceğine şüphe etmemiştim.

Suçunu bilir şekilde duruma itiraz etmezken dalga geçmesine kafamı tutarak sağa ve sola doğru çevirmeye başladı. “Hâlâ yerinde gibi duruyor Masal. İçindeki şeyin vaziyetini merak etme. Pek bir işlev sahibi değildi zaten,” diyerek bir de üzerine bana beyinsiz muamelesinde bulundu. İmasına kırılmışçasına gideceğim sırada tekrar bildiğimden tuttu. Beni yanına çekerken parmağını acıyan noktanın üzerinde hafifçe gezdirdi. “Peki özür diliyorum. Burası mı?” diye sorduğunda hafifçe kafamı salladım. Peki ya ilk önce gömüp sonra özür dilemesine ne demeli? Eğilip elini koyduğu yerin hemen üzerine küçük bir öpücük kondurduğunda bu aralar sürekli olduğu gibi kalbimin ritmi yine ayarını kaçırmıştı.

“Anneler öptüğünde geçtiği söylenir? Benimki bu durumda pek etkili olur mu bilemem ama umarım geçmiştir.”

Suratına bakabilmek için kendimde cesaret bulamazken bir adım geriye çekildim. “Ben oturayım en iyisi maç başlamadan...”

Tunahan ise geri çekilmeme aldırış etmeden eğilip beni yanağımdan öptü. “Tamam hadi git.”

Kıpkırmızı olmuş suratımla yürürken kimsenin bizi görmemiş olması için dua ediyordum. Utanıyordum! Lanet olsun ki fazlasıyla utanıyordum!

7. Bölüm

Suratım yumurta kırsan pişecek kıvamında yanarken hızlı adımlarla Rüya'nın yanına gidip oturdum. Bana gülüyordu. "Fark ettin mi sevgilin var?"

"Ya Rüya saçmalama!" diyerek elim ayağım birbirine dolanmış bir şekilde kendimi Rüya'nın imalarından soyutlamak için sahadaki oyuncularını izlemeye başladım.

Genel olarak bakarsak her iki takım da iyi oynuyordu. Maçın ilerleyen dakikalarında karşı takımdan bir çocukla Tunahan'ın bir ara birbirlerine laf attığını fark ettim. Tunahan topu çocuğun kafasına fırlatmak istiyormuşçasına tutuyordu, sinirlendiği buradan belliydi.

İkisi yan yana gelince oturduğum yerde ben bile bu durumdan gerilmeye başlamıştım. Ve çok geçmeden karşı takımın oyuncusu Tunahan'a omuz attığında maçın havası bir anda değişti. Korkuyla oturduğum yerden kalkarak Tunahan'ı gidip sahadan çekme ihtiyacı hissettim. Tuna maçı umursamaz bir tavırla çocuğa yaklaştığında korkuyla dudaklarımı dişledim. Kötü bir şey olacaktı!

"Ne yapıyorsun lan sen!"

Salonun ortasında Tuna'nın sesi yankılandığında az önce çıkan tezahürat sesleri kesilmiş, herkes dikkatini oluşacak kargaşaya vermişti. Suratımı endişeyle buruşturduğumda neyse ki hocalar sahaya girmiş ve ikisini de kenara çekmişlerdi. Rahatlamamanın verdiği hisle tuttuğum nefesi bırakıp tekrar yerime oturdum. Şükür ki bir sorun çıkmamıştı.

İçeride hâkim olan bunaltıcı havadan ve arkası gelmeyen bağırış seslerinden bunalınca biraz hava almak niyetiyle ayaklandım. “Nereye gidiyorsun Masal?”

Rüya arkamdan seslendiğinde elimle kapıyı gösterdim. “Hava alacağım biraz ya. Bunaldım iyice.”

Dışarıdaki soğuk hava suratıma vurduğunda ürperdim. Üzerimdeki forma ve eteğin de maalesef pek sıcak tuttuğu söylenemezdi. Oturabileceğim bir bank bulmak için etrafa bir göz attığımda az önce Tuna ile kapışan çocuğu gördüm. Az ileride oturmuştu. Sinirli gibi duruyordu, kaşları biraz çatıktı. Tereddütle ona doğru ilerlediğimde yanındaki boş yere oturdum.

“Merhaba? Ben Masal,” dedim tepkisinden biraz çekinerek.

“Sadık.” Gerginliği sesine dahi yansımış, selamıma karşılık vermeyişinden konuşmak istemediğini anlamıştım.

“Bir şey sorabilir miyim acaba?” dediğimde ters bir cevap vermesini beklemiştim ama olumlu anlamda başını salladı. “Neden maçta Tuna’ya öyle bir şey yaptın? Yani daha doğrusu aranızda ne oldu ben anlamadım.”

Bunun üzerine kafasını çevirip bana baktı. “Önemli değil ya aramızda küçük bir anlaşmazlık vardır eskiden beri, o yüzden. Kızdırdık galiba seni de sevgilinle uğraşınca?” dediğinde utandım.

“Tuna sevgilim değil.”

Cevabıma o kadar şaşırmıştı ki yüz ifadesini görmeliydiniz. “Bakınca öyle duruyorsunuz. Bir de maçtan önce öpünce falan öyle sandım. Ki bu düşüncede herkesin beni haklı bulacağına eminim.”

Utançla saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Şey yani...” Ben kendimi hesap verme zorunluluğunda hissedip bir cevap ararken o omzuma dokundu.

“Buna bir cevap vermek zorunda değilsin. Her şeyi bir kelimeye sığdırıp bunu kendine mesken tutarak yaşamak zorunda da değilsin. İnsanların dediklerini pek umursama, benimkini de.”

Minnettar bir şekilde gözlerine baktığımda salonda bir alkış tufanı kopmuştu. Maç bitmişti sanırım. Sadık oturduğu yerden kalktığında bana döndü.

“Kim kazandı öğrenme vakti geldi. Hadi gidelim.”

Birlikte salona girdiğimizde bu salonun laneti olsa gerek bugün kaçınıcı olduğunu saymadığım bir şekilde Tunahan’la göz göze geldik. Tabii bunlara ek olarak yanımda karşı takımdan birisi olduğundan göz göze gelmemiz de ayrı bir ironiydi. Bana bakıp gülümsediğinde çok uzun sürmeden yanımda duran Sadık’a bakıp anladığım kadarıyla küfretmeye başlamıştı. Salona baktığımda bizim tribünün coşkusuna göre maçı almıştık. Onları tebrik etmek için kalabalığın arasından sıyrılarak yanlarına ulaştım. Arkamdan biri sarılıp beni havaya kaldırdığında neye uğradığımı şaşırmıştım. Sizce bu kimdi? Ah evet, tabii ki tahmininizde yanılmadınız. Kenan!

“Kanka biz kazandık!”

Beni tutmuş hâlâ bir o tarafa bir bu tarafa sallamaya devam ederken Tuna sinirle kafasına vurdu. “Bıraksana kızı mal. Gelmiş bir de terli terli kıza sarılıyor piç!” dediğinde, Kenan buna alınmış gibi elini kalbinin üzerine götürdü.

“Kanka kankanın terine muhtaçtır değil mi Masal? Eğer ben bir gün kaybolursam, Masal beni kokumdan bulur.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken kafasına uzanıp vurdum. Hak etmişti. “Aşk olsun Kenan ya! Bir köpek muamelesi görmemiştin, sağ ol!”

Oyuncular soyunma odalarına dağılırken öğleden sonra derse girmeyecek olan öğrenciler eve gidiyorlardı. Buna ben de dahil olacağım sırada Tuna’nın arkamda seslendiğini duydum.

“Masaaal! Beni bekle burada, hemen geliyorum,” deyip cevabımı beklemeden soyunma odasına gitti. El mahkûm kenara çekilip beklemeye başladım. Biraz sonra az ileride Rüya ile Mert ayrıldığında Rüya gülümseyerek yanıma doğru geldi. “Gitmeyecek misin kanka sen? Ben Mert’i bekliyorum.”

“Ya şey, gidecektim de Tuna bekle dedi. Bir şey falan söyleyecek sanırım.”

Rüya anında sırtıtmaya başladı. “Ah tabii, ikinizin de telefonun icadından haberi yok, sadece bir şey söylemek için sana bekle demiştir. Bu doğru.”

Evet hâlâ Tunahan’ı bekliyordum. Mert’le Rüya bile gitmişti. Sırtımı önünde durduğum duvara yaslayıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Beklemekten nefret ediyordum. Soyunma odalarına çıkan merdivenlerden Gökhan aşağı inmeye başladığında bana ufak bir selam verip yanıma yaklaştı. “N’aber? Başın nasıl oldu?” deyip topun çarptığı yere dokunmak istediğinde bir adım geriledim.

“İyiyim ya bir şey yok merak etme.”

“Hmm, tamam öyleyse. Ben senden şey isteyecektim aslında...” diye devam edecekti ki sonunda bir an beni bırakıp gittiğini düşündüğüm Tunahan aramıza katıldı.

“Ne oluyor?” Sorusu banayken bakışları Gökhan’ın üzerinde geziniyordu.

Ona cevap vermeden Gökhan’a bakarak konuştum. “Bizim de acelemiz vardı Gökhan. Kendine iyi bak. Görüşürüz!” diyerek Tunahan’ın kolundan tutup çıkışa doğru çekmeye başladım. El salladığımda Gökhan da başıyla selam verdi.

Salondan çıkmak üzereydik ki Tunahan kolunu benden çekerek olduğu yerde durdu.

“Bok görüşürsünüz. Beş dakika bırakmaya gelmiyor anasını satayım!” diye kendi kendine söylendi.

Dayanamayıp güldüm. “Eee, Tunahan, ben niye bekledim acaba?” diye sorduğumda bana bakıp ifadesiz bir suratla ilerlemeye başladı.

“Eve bırakacağım.”

“Cidden mi? Seni beklediğim sürede eve varmıştım resmen Tuna!”

“Sakin ol, sakin... Eğer istiyorsan bir yerlere gidebiliriz?”

“Yok kalsın, eve gidelim.”

Bana yandan bir bakış attı. “Ne o, içeride bizim de acelemiz var deyip sürükledin. Şimdi ne oldu?”

“Bir şey olduğu yok. Onu çocuktan kurtulmak için söyledim. Benim seninle ne acelem olabilir?” diyerek kesin bir dille cevap verdiğimde bir şey demedi.

Daha fazla soğuk havayı yemeden arabaya bindiğimizde bir şarkı açtım. Ardından ayakkabılarımı çıkarıp bacaklarımı kendime doğru çektim, bacaklarımın açılan kısımlarını hırkamı örterek kapattığımda Tunahan bakışlarını bana çevirdi. “Rahat ol ya kendi araban gibi,” diyerek benimle dalga geçtiğinde gözlerimi devirip dışarıyı izlemeye başladım.

“Sadık’ın yanındaydın bir ara? Ne konuştunuz?”

“Hiçbir şey,” diye cevap verdim. Sonuçta pek bir şey konuşmamıştık.

“Öyle olsun peki,” dediğinde bu yol boyunca aramızda geçen son diyalog oldu. Evin önünde durduğunda ona bakıp gülümsedim.

“Getirdiğin için sağ ol, ayrıca maç için tekrar tebrik ederim. Bence eve gidip sabaha kadar yat! Ben o kadar koş-tursam yerimden kalkamam sanırım.” Kapıyı açıp kendimi dışarı attığımda benimle aynı anda o da indi. Yanıma doğru

yürürken ben ayakkabılarımı bağlamak için eğileceğim sırada elini durmam için salladı. “Umarım o etekle eğilmeyi düşünmüyorsundur?”

“Bu etekle bağcıklarına basıp yere yapışmaktansa eğilip bağlamayı tercih ederim.”

“Bence takılmazsın bağlama.”

Tek kaşımı kaldırarak sordum. “Tuna, bağcıklarımın sorunun ne? Ya da direkt benimle, doğru söyle, bugün de zaten kafama top attın. Bana suikast mı düzenlemeye çalışıyorsun sen bakalım?”

Kafasını yan tarafına çevirerek sabır dilenir gibi derin bir nefes aldı. Bir anda ayakkabılarımın önüne eğilince göz-bebeklerim yerinden fırlamamak için direnmişti. İlk önce sağ ayakkabıma bir düğüm atıp daha sonra sol ayakkabımı halletti. Hoşuma gitmedi değildi ama bu durumla dalga geçmezsem içimde kalırdı. Ayağa kalktığında bu durumdan memnun olmadığı suratından belliydi. Ayakkabılarıma bir göz atıp konuştum.

“Çok güzel yaptın, bundan sonra hep sen yap.”

“Valla bacaklarına daha yakından bakma fikri pek de hoşuma gitmedi sayılmaz.”

Beklediğim cevap bu değildi, onun beni değil benim onu sinir etmem gerekiyordu. Dalga geçtiğini bildiğim için ben lafına bir cevap veremezken, o bana doğru bir adım yaklaştı.

“Hani bu hafta maçlar için okulda olamayacağım ya...” dediğinde kafamı salladım. “Evet.”

Sonra devam etti. “Ha, işte o yüzden şans öpücüğümüzü şimdi alabiliyor muyuz? Yoksa sabah kapına mı geleyim?”

Ben balık gibi bir tepki vermeden suratına bakakaldığımda, çenemden hafifçe tutarak iki yanağımdan öpüp geri çekildi. İstemsizce dudaklarımda bir gülümseme yer edinirken, o da sırtıttı.

“E ben gideyim o zaman.”

“Tamam,” diye mırıldandım. Yan dönüp yanağını bana çevirdiğinde öptüm. Geri çekildiğinde göz kırpıp makas aldı.

“Görüşürüz,” deyip eve yürümeye başladığımda arkamdan seslendi.

“Görüşürüz. Dikkat et!”

Okuldan döneli saatler olmuş akrep ve yelkovan on ikiye çoktan vurmuştu ama ben hâlâ Tunahan’ın beni eve bıraktığı andaydım. Yatağıma uzanmış suratımdaki silik tebesümle tavana bakıyordum. Tunahan’ın beni sevdiğini sadece düşünmek bile içimde eşsiz bir fırtınaya sebep oluyordu.

8. Bölüm

Sonunda yeni insanlarla ilişkilerim hakkındaki korkularım, yeni okul stresim benden uzaklaşalı çok olmuş, bu okulda fazlaca günüm geçmişti. Birinci dönemin bittiğini belirten karne günü sabahına gözlerimi açtığımda, üzerime siyah kotumu ve gömleğimi giyip saçlarımı bağladım.

Bugün kendime biraz geç gitmek için izin verirken bir şeyler atıştırmak ümidiyle mutfağa gittim. Annemler ve Esmâ Abla kahvaltı sofrasına çoktan oturmuş sohbet ederlerken, babam daha sofraya geçmeden beni göz hapsine almıştı. Bana bir şeyler söyleyeceğini anladığımda ondan önce ben atıldım.

“Efendim baba?”

“Karnen nasıl gelecek merakla bekliyorum. Yeni okulunda ters bir şey yok değil mi? Eğer bir sorun olursa müdürünle görüşebiliriz,” dediğinde kafamı olumsuz anlamda salladım. Yeni okulum benim için daha güzel arkadaşlıklar ve şu ana kadar hiç hissetmediğim duyguları yaşıtıyordu bana. Ve ben bu durumdan asla şikâyetçi değildim. Aksine, okuldan resmen atılmama sebep olan kıza küfretmek etmek yerine teşekkür edecek durumdaydım.

“Okulda bir sorunum yok baba, merak etme kimseyle tartışmıyorum da. Karnemi de artık akşama görürsünüz.”

Kahvaltımı yaptıktan sonra telefonumu almak için odama çıktım. Bu sırada üzerime montumu geçirip başıma

şapkalarımın birini geçirdim. Hava oldukça soğuktu ve dışarıda hâkim olan gri bulutların kasvetine bakılırsa her an şiddetli bir yağmur başlayabilirdi.

Ayakkabılarımı ayağıma geçirdiğim sırada annemlerin hâlâ mutfakta olduklarını belli eden konuşmalarını duyduğumda seslendim. “Ben çıkıyorum gençler!”

Okulun içi tatilin verdiği mutlulukla garip sevinç gösterisi gerçekleştiren öğrencilerle doluydu. Okul koridorlarını esir almış gürültü insanda suratını buruşturma isteği uyandırırken, sonunda sınıfın kapısına ulaşmış, koridordan farksız bir durumda olan sınıfıma girmiştım. Gözüm Rüya’yı aradığında yine elindeki telefonla uğraştığını görmek beni şaşırtmamıştı. Aslında bu sabah birlikte okula gelecektik ama bir aksilik olmuş, gece kuzeninde kalması gerekmişti ve yol ters düştüğü için birlikte gelememiştik.

Yanına yaklaştığımda sırtımdaki çantamı sıraya bırakarak yanağından hızlıca öptüm. “Günaydın fıstık.”

Gözleri hızlıca telefon ekranından bana kaydıığında gü-lümsedi. “Günaydın kankam. Ay iyi ki geldin ya bir saattir seni bekliyordum. Ya birazdan Mertler gelecek. Bir haftadır görmedim. Çok heyecanlıyım ya.”

“Duyan da uzun mesafe ilişkisi yaşadığınızı ve birbirinizi ilk kez göreceğinizi sanır. Sakin ol!” Onun heyecanına karşı benim verdiğim ruhsuz cevaba ofladı ama sizce de biraz fazla abartmıyor muydu?

Rüya’nın, “Kanka saçım düzgün mü? Kanka sence güzel giyinmiş miyim? Suratımda bir şey var mı?” diyerek beni bunalttığı sorularla baş başa tam yarım saat geçirmiştik. Nihayet çocuklar, Mert de dahil olmak üzere, sınıfa girdik-

lerinde Rüya yönü bana dönük olduğu için henüz onları görmemişti. Aslında bakarsak onları görmesine zaten gerek yoktu. Tek başına Mert'in gelmesi de yeterliydi. Rüya'ya renk vermeden Mert ile göz göze geldiğimde işaretparmağını dudağının üzerine yerleştirerek susmamı söyledi. Gözlerimi yavaşça açıp kapadım onu onaylamak adına. Sanki gelmemişler gibi tekrar Rüya'nın anlattığı ama konunun başını bilmediğim şeyi dinlemeye başladım.

Neyse ki bu duruma katlanmama fazla gerek kalmadan Mert, Rüya'nın arkasından gelerek sarıldı. Yok yok bunlar aşırı romantik miydi neydi? Rüya, Mert'i görmek için başını çevirdiğinde sevindiğine dair ufak bir kahkaha attı.

Az sonra sarılmaları binada yapılan "Karnelerinizi almak için sınıflarınıza geçin!" uyarısıyla son bulmuş, Mert kendi sınıfına gitmek için çıkmıştı.

Herkes sınıfta hocanın bir an önce gelip karneleri vermesini beklerken daha erken çıkabilmek için dua ediyordu. Bu daha önceki okulumda da böyleydi, öğretmenler öğrencileri bekletmeye bayılırlardı! Neyse ki daha fazla bekleme-mize gerek kalmadan sınıf öğretmeni gelmişti.

Her ne kadar bu duruma şaşırsam da Tuna da Rüya ve benim gibi teşekkür belgesi almıştı. Gülerek Kenan'a döndüm. "Kanka senin elin boş mu ya?" Dalga geçer bir tavırda sorduğum soruya alınmadan ego kasarak cevap verdi.

"Kanka bilirsin, zekâ seviyem bu okuldaki tüm öğrencilerin toplamından daha yüksek olduğu için bana verebilecek bir belge bulamadı gariplerim."

"Nevin Teyze'ye de böyle söyleyince ne diyecek çok merak ettim doğrusu Kenan?"

Tuna bu durumdan keyif alacağını belli eder şekilde ona gülüp duruyordu.

"Ya oğlum, annem nasıl bir oğula sahip olduğunu farkında. Milli eğitimi çaresiz bırakan zekâ üstünlüğümle emi-

nim ki gurur duyacaktır. Yani, umutlarım bu yönde ya da olmadı yarın sabaha gazetelere manşet oluruz: ANNESİNDEN ŞİDDET GÖREN MİNİK KENAN TEHDİT ALTINDA! SAATTE ALDIĞI 10 TERLİK DARBESİYLE KAÇ GÜN DAHA HAYATTA KALABİLECEĞİ UZMANLAR TARAFINDAN ARAŞTIRILIYOR!” dediğinde kahkahamı bastırarak omzuna dokundum.

“Merak etme, haftada bir ziyaretine gelir, otları da koparız. Kalbimizde yaşayacaksın.”

Herkes yavaş yavaş okulu boşaltırken Mert ve Çağatay da bizim sınıfa geldiler. “Ee ne oldu şu tatil işi?”

Çağatay’ın bu sorusuna Kenan, “Ben kesin geliyorum abi, zaten karnem kötü, şu birkaç günü annemin yanında geçiremem,” diyerek kesin bir dille cevap verdi.

Aramızda konuştuğumuz bir tatil konusu vardı. Hep birlikte birkaç günlüğüne İstanbul’un dışında olan, onların sürekli kalmaya gittikleri eve gitmeyi planlıyorduk. Henüz bu fikri annemlere söylememiştim ama büyük oranla reddedeceklerdi. Tunahan ile göz göze geldiğim sırada dudaklarını oynatarak, “Gelecek misin?” diye sordu.

Bilmiyordum ki. Ellerimi iki yana açarak, “Bilmiyorum,” diye mırıldandım. Gitmek istiyordum aslında, güzel olabilirdi. Gelip gelmeyeceğimiz tartışılırken okuldan sonunda çıkıp hep birlikte yürümeye başlamıştık. Çağatay işi olduğu için çoktan yanımızdan ayrılmıştı bile. Az ileride bizim eve doğru giden yolun önünden geçerken durdum. “Hadi artık ben buradan ayrılayım arkadaşlar,” dedim. Hepsine tek tek sarıldım, en son da Tunahan’la vedalaştık. Benden ayrılmadan kulağıma, “Bana gelip gelmeyeceğini haber ve bu akşam,” dedi.

“Veririm.”

Eve çoktan gelmiştim. Karnem iyi olduğu için evde bir gerginlik yaşanmamıştı. Uzanmış, laptoptan dizi izliyordum. Bölümün sonuna geldiğimde duvarda asılı saatime baktım. Altıyı geçiyordu. Annemlere şu tatil fikrini söylememiştim henüz ve şu an gidip konuşsam iyi olacaktı. Laptopu kapatıp çalışma masamın üzerine kaldırdım. Kalın panduflarımla sessizce aşağı inerken annemin gergin olmamasını umuyordum. Kilit nokta annemdi. Annemi ikna edebilirim babamı ikna etmek kolay olacaktı.

“Anne?”

Merdivenin sonunda durup elindeki ne olduğunu bilmediğim birkaç kâğıdı okuyan anneme seslendim. Kafasını kâğıtlardan kaldırıp bana baktığında şirin bir şekilde sırttım. “Sana bir şey soracağım ama reddetmeden önce bir düşün.”

“Reddedeceğim bir şeyse sorma Masal,” diyerek daha sormadığım şeyi kafasında bitirmişti.

“Ya anne arkadaşlarımla tatile gideyim mi? Ha? Ne olur anne?”

“Hayır Masal.”

Karnemin hatırına bu kadar sert olmaz diye düşünmüştüm ama annem her zamanki annemdi. “Ya lütfen annee! Lütfeen!”

Bir saatlik bir yalvarmanın sonunda onu çığırından çıkardığım için izin alabilmişim. Sessizce indiğim basamakları zıplayarak çıkmaya başladım. *Yaşasın!*

Odama girip yatağımın üzerindeki telefonu alarak Tuhahan’ı aradım. Çaldı, çaldı ve kapattı. Ne? Sinirle telefonu bırakacağım sırada telefonum çalınca onun aradığını gördüm. Bir ara ben de açmamayı düşündüm ama çocukluk olacağının da farkındaydım. “Alo?” dediğimde, “Bir sorun yok değil mi?” diyerek cevap verdi. Muhtemelen şu tatil

olayı aklından çıkmıştı ve normalde hiç aramadığım için bu soruyu sormakta son derece haklıydı.

“Ha, bir sorun yok ya. Nasılsın?”

“İyiym, sen nasılsın?”

“Ben de iyiym de. Şey... Annem izin verdi. Sabah bana haber verirsin demiştin ya o yüzden şey etmiştim ben.” Kurduğum saçma cümleye karşılık durduğum yerde tepindim.

Tek nefeslik gülüşü yansımişti telefona. “İyi şey ettin o zaman. Yarın akşam seni almaya gelirim.”

“Peki. Tamam o zaman. Yarın görüşürüz,” diyerek telefonu kapattım.

Tunahan birazdan beni almaya gelecekti. Annem babamla konuşmuş ve onu ikna etmeyi sonunda başarmıştı. Birkaç gece kalacağımız için kendime küçük bir valiz hazırladım. Üzerimde örgüden, uzun bir elbise vardı, saçlarımı da toplamıştım. Lazım olan her şeyimi hallettikten sonra aşağı indim. Annemlerle vedalaşırken Esmâ Abla akşam yemeği yemediğim için bana tavrı yapıyordu. Elimdeki telefon titrediğinde gelen mesajı okudum. Tuna mesaj atmıştı.

“Geldim ben. Kapıdayım.”

“Tamam geliyorum şimdi.”

Mesajı gönderirken annem kapıda durmuş, bu durumdan hoşnut olmadığını belli edercesine kaşlarını kavislendirmiş bana bakıyordu. Eğilip yanağından öptüm.

“Anne, surat yapma lütfen ya.”

Surat ifadesi değişmeden bana bakmaya devam ederken valizimi alıp dışarı çıktım. Tunahan anneme eliyle küçük bir selam verdiğinde annem de hafifçe elini salladı. Annem kapıda bizi izlerken, Tuna yanıma gelerek elimdeki valizi aldı ve bagaja attı. Ben arabaya bindiğimde dönüp son kez

anneme gülerek el salladım. Sonunda o da gülümsediğinde rahatlamıştım. Tunahan da arabaya binip çalıştırdığında yavaşça evin önünden uzaklaştık.

Çıt çıkmayan arabada sessizliği ilk o bozdu. “Ayakkabılarını çıkarsan iyi olur,” dediğinde gülmüştüm. O bile alışmıştı sanırım buna.

“Çok uzak mı?”

“Maalesef.”

Ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı kendime çektim. Derin bir nefes alıp arkama yaslandım. Uzun araba yolculuklarından oldum olası nefret ederdim. Dışarısı karanlık olduğundan dolayı hiçbir şey gözükmüyordu. Aklıma iyi bir fikir geldiğinde ona doğru döndüm. En azından onu izleyebilirdim, bu sıkılmadığım bir aktiviteydi. Kumral saçlarından birkaç teli alnına dökülüyor, o da düzeltmek adına sol eliyle saçlarını geri atıp duruyordu. Bir tokaya ihtiyacı vardı. Direksiyondaki eliyle arabanın içinde usul usul çalan müziğin ritmini tutarken bakışlarını kısa süreliğine bana çevirdi. “Sıkıldın mı?”

“Biraz.”

Biraz daha oturduktan sonra iki koltuğun arasındaki boşluktan arka koltuğa geçtim.

“Uyuyacak mısın?”

“Hayır, henüz uykum gelmedi,” deyip tam onun arkasındaki koltuğa geçtim. Dizlerimin üzerinde oturarak ellerimi omzuna koydum. Bu hareketime karşı irkildiğinde dikiz aynasından bana baktığını hissedebiliyordum. Dağınık olan saçlarıyla uğraşmak istiyordum. Hatta izin verirse toka bile takabilirdim. “Bir şey sorabilir miyim sana?” dediğimde sakın çıkan sesiyle, “Sor,” dedi.

“Saçlarınla oynayabilir miyim? Eğer kızmazsan?”

Aynadan hâlâ bana bakıyordu. “Kızmam. İstediyini yap,” deyip güldü.

“Tamamdır o zaman. Balıksırtı mı istersiniz yoksa daha minimal örgüler mi?” dedim işi şakaya vurarak.

“Bilemedim şimdi, sizce hangisi beni daha çok açar Masal Hanım?” diyerek oyunumu devam ettirdi.

Gülüşümü bastırdığımda üzerimde olan bakışlarını yakalamak adına dikiz aynasına baktım. “Kendinizi bana bırakın Tunahan Bey.”

Bedenimi ürperten bir hava dalgasının varlığını hissettiğimde gözkapaklarımı araladım. Tuna’nın saçlarıyla uğraştıktan sonra arka koltuğa uzanıp uyumuştum. Aralamaya çalıştığım gözlerimle hemen ayak ucumdaki kapının açıldığını gördüm. “Hadi güzelim uyan artık. Geldik.”

Uyku sersemi halim bana hiç yardımcı olmazken yavaşça doğruldum. Kapıdan içeri giren soğuk hava, uyurken iyice savunmasızlaşan bedenimi titretmişti. Kendimi sonunda arabadan attığımda suratıma düşen küçük damlacıklarla havanın sadece soğuk olmadığını anladım. Tunahan dengesizleşen bedenimi korumak için kolunu belime sararken az ilerideki eve doğru ilerlemeye başladı. Şu an pek gözükmeyen eve gündüz gözüyle bakmayı tercih ederdim. Üşüyen bedenim Tuna’ya daha çok yaklaşmamı sağladı. Kapıya geldiğimizde cebindeki anahtarı çıkararak anahtar deliğine soktu.

“Çocuklar nerede?” Uykum yüzünden sesim boğuk ve çatlak çıkmıştı.

“Onlar sabah geldiler, benim bir işimi halletmem gerekiyordu, o yüzden geç çıktık. Muhtemelen şu an hepsi uyuyor.”

“Anladım,” dedim oldukça uysal çıkan sesimle.

Sonunda içeri geçtiğimizde bedenim soğuk havanın esaretinden kendini kurtarabildiği için mutluydu. Merdivenle-

re yöneldiğinde ses çıkarmadan peşinden ilerledim. Merdivenin hemen başındaki kapıdan içeri girdiğinde arkasından girip girmemek arasında tereddüt etsem de sonunda girmeye karar verdim. İçerideki beyaz ışık gözlerimin sızlamasına sebep olmuştu.

Tuna içerideki büyük dolabın önünde durmuş bir şeyler karıştırırken ona soran gözlerle baktım. “Kıyafetlerin hâlâ arabada, o yüzden büyük olacaklar ama bunları giy,” dedi sonunda dolabı karıştırmayı bırakıp suratıma doğru birkaç şey fırlattığında.

Elimdeki kıyafetlerle birlikte odanın içindeki kapıya baktım. Banyo olsa gerekti. Yorgun ve sallana sallana içeri girdiğimde Tunahan arkamdan, “Sallanma sallanma hadi,” diye sesleniyordu.

Altım için bir kapri, üzerime ise bir tişört ve hırka vermişti. Kıyafetlerin ona ait olduğunu anlamıştım çünkü üstlerine Tunahan’ın yanındayken sürekli hissettiğim koku sinmişti. Giyindikten sonra aynada kendime baktım. Babasının kıyafetlerini giyen çocuklara benziyordum. Bir de şu var: Tıpkı Tunahan gibi kokuyordu üstüm başım.

İçeri girdiğimde Tunahan odanın kenarında duran koltukta oturuyordu. Beni görünce dudağındaki seğirmeyi fark ettim. Daha sonra saklamaya gerek duymadan ufak bir kahkaha attı. “Bayağı yakışmış.”

“Tuna sus! Ya bir de dalga geçiyor!” deyip sinirle odada göz gezdirdim.

“Ben nerede yatacağım?” dediğimde o da benim gibi odayı süzdü. “Bu odada, yani herkes yatmış kimseyi yerinden etmeyelim gece gece,” deyince hak verdim. Yanına doğru ilerleyip oturdum.

“Tamamdır, ben burada yatarım,” dediğimde gelişigüzel bir şekilde koltukta yayıldı.

“Sen yatakta yat, ben burada yatacağım.”

“Ya gerçekten gerek yok, ben uyudum zaten yolda. Sen yat, hem senin sanırım orası,” dedim elimle yatağı gösterirken.

Gözlerini kapatıp arkasına yaslandığında yorgun bir şekilde konuştu. “Biliyorum, yol boyunca katır gibi uyudun ama yatakta yatıyorsun.”

Ben utanç ve şaşkınlık karışımı bir halde kızarmaya başlarken söylenerek kalktım. “Katır sensin haspam! Yat koltukta! İnşallah her tarafın tutulur da tikiyle oynanan insanlar gibi eciş bücüş olursun.”

Tunahan, “Boya bak, dile bak ya!” diye söylenirken, ben gidip yatağın içine girdim ve sinirle yorganı üzerime çektim. *Katır gibi uyudun demişti resmen ya! Katır gibi!*

9. Bölüm

Gözlerim dağılan uykum sayesinde aralanırken kafamı yastığımdan kaldırarak odayı süzdüm. Hava henüz aydınlanmamıştı bile ama ikinci kez yatmış olduğumdan dolayı uyuyamıyordum. Bakışlarım koltukta uyuyan Tunahan'ın bedenine takıldığında dudaklarım kendiliğinden kıvrıldı. Saçı başı dağılmış, kollarını kafasının altına koymuş uyuyordu.

Telefonuma bakmak için etrafa baktım ama yoktu. Büyük ihtimalle o da valizim gibi arabadaydı. Hemen yanımda komodinin üzerinde duran Tunahan'ın telefonunu alıp saatin kaç olduğuna baktım. Saat henüz altıyı yeni geçiyordu. Daha fazla uyuyamayacağımı anladığımda yataktan kalkıp Tunahan'ın yanına ilerledim.

“Tunahan.” Hafifçe koluna dokunarak seslendiğimde bir tepki vermedi. Duyması için biraz daha sesimi yükselttim. “Tuna.”

Dudaklarından ne dediğini çözemediğim mırıltılar çıkarak kıpırdadı. Bu hali gerçekten komikti. Uyanması için biraz daha sert bir şekilde dürttüğümde bir gözünü açtı.

“Efendim Masal? Ne oldu bu saatte de beni uyandırmaya çalışıyorsun?” diye bir anda sesini yükselttiğinde, irkildim.

“Şey... Ben uyandım da kalkıp yatağa yat diyecektim.”

“İyi tamam git başımdan,” diyerek kafasını tekrar yastığa koyduğunda kırıldığımı hissettim. Niye böyle çıkmıştı

ki şimdi! Bir şey söylemeden üzerindeki battaniyesini düzelterek odadan çıktım. Hemen yan odanın kapısı açıktı. İçeriye baktığımda garip ötesi denecek bir şekilde yatan Kenan ve Çağatay'ı gördüm. Kenan bacaklarını Çağatay'ın üzerine atmıştı ve battaniyeye de kaçacakmış gibi sarılmıştı.

Bu hallerine gülüp Rüya'nın nerede olduğunu bulmak için diğer odaya baktım. Kenanların uyuduğu odanın aksine kapalı olan kapıyı ses çıkarmamaya dikkat ederek aralayıp kafamı uzattım. Rüya ve Mert birbirlerine sarılmış uyuyorlardı. Telefonum yanımda olsaydı bu anı kesinlikle çekerdim, çok tatlılardı. Rüya kafasını Mert'in boynuna koymuş ve kollarını Mert'in göğsünün üzerine bırakmıştı. Uyandırmaya kıyamayınca odanın kapısını tekrar kapatarak merdivenlerden aşağı indim.

Tek başıma onlar uyanana kadar oturmak yerine mutfakta biraz oyalanmaya karar vermiş ve kahvaltılık bir şeyler hazırlamıştım. Kızaran patatesleri tabağa alırken merdivenlerden gelen seslerle kafamı o yöne çevirdim. Çağatay gözlerini ovalayarak yavaş yavaş aşağı iniyordu. Bir ara dengesiz yürüyüşünden dolayı yuvarlanacağından korksam da bir şey olmamış, sağ salim inebilmişti. Kafasını sağ tarafa çevirip beni ve sofrayı görünce güldü.

“Oo günaydın Masal Hanım. Bu mükemmel sofrayı bizim için mi hazırladınız?” diyerek henüz masaya koyduğum patatesten birkaç tane ağzına attı.

“Günaydın. Ya uyuyamadım da uyanmanızı beklerken sizin için bir şeyler hazırlayayım dedim.”

“Kendimi çok özel hissediyorum şu an,” dediğinde güldüm. Sandalyelerden birine oturup bana baktı. “Eline sağlık da niye uyuyamadın? Rahat mı edemedin?” dediğinde kafamı olumsuz anlamda salladım.

“Hayır rahattı da ben buraya gelirken de uyudum, o yüzden çok uyuyamadım. Bir daha böyle sofraya göremez-

siniz yani zirvede bırakıyorum bu saatte kahvaltı hazırlamayı. Hem sen de erken kalkmış sayılırsın, hepsi uyuyor baksana!”

Önündeki şeylerden biraz biraz yerken kaşlarını çatıp bana baktı. “Mal Kenan yüzünden, şerefsiz bütün gece üstümde yattı anasını satayım. Sülük gibi yapıştı mı bırakmıyor. Namusumu zor korudum bütün gece.”

“Anlatmana gerek yok. Maalesef gördüm o mağdur dakikalarından birini,” dediğimde gözlerini büyütüp bana baktı.

“Al işte, bir sapık da sen. Sen şimdi fotoğraflarımızı da çekmişsindir, şantaj falan yaparsın,” dedi ellerini bedenine siper ederek utanıyormuş gibi hareketler yaparken.

Kendimi gülmekten alamamıştım. “Yani aslında telefonum elimde olsa emin ol çekerdim ama bu kez şans senden yanaydı. Ucuz yırttın. Bir dahaki basışımda odadan delil almadan çıkmayacağıma emin olabilirsiniz,” diyerek onun şantaj muhabbetini devam ettirdim.

Çağatay’la biraz daha muhabbet ettikten sonra Tunahan saçlarını karıştırarak yanımıza geldi. Bize diktiği bakışları ifadesizdi. Sofraya bakıp az önce Çağatay’ın yaptığı gibi o da ağzına bir patates attı.

“Günaydın.”

Ben cevap vermezken Çağatay, “Günaydın kardeşim,” dedi.

Tunahan da kendine bir sandalye çekip karşıma oturdu ve Çağatay’la muhabbete başladılar. Daha bir dakika geçti geçmedi derken üst kattan yükselen sesle suratımı buruşturdum. Birisi şarkı söylemekle anırmak arasında bir yerlerde yaşam mücadelesi veriyordu.

“Ellerim tombik tombik. Kirlenince çok komik.” Kimdi sizce bu iğrenç sesin sahibi? Evet doğru, Kenan merdivenlerden sekerek inerken bize bu acıyı çektirme konusunda

kararlı olsa gerek ki mini konserine devam ediyordu. “Kirli eller sevilmez, güzel...”

“Senin ben ebenin taa! Sus lan sus sabahın köründe imalat hatası!”

Çağatay gecenin sinirini de üzerinden atamamış olacak ki bir anda Kenan’a çıkmıştı. İnadına, Çağatay’ın tepkisini merak ettiğim için konuşmaya başladım. “Günaydın kanka. Öncelikle bu güzel sesinle bizi bugüne hazırladığın için teşekkür ederim. Ayrıyeten rahat uyudun mu gece?” dediğimde, Çağatay sinirle Kenan’a bakıp ağzının içinde küfür mırıldanmaya başlamıştı.

“Günaydın kanka, tabii rahat uyudum,” dediğinde, Çağatay sinirle, “Uyursun tabii piç! Sabaha kadar üstümde yattın. İffetim zedelendi lan puşt!” diye çıkıştı. Önündeki zeytinlerden alıp Kenan’a fırlattığında, Tunahan ikisinin bu haline gülüyordu. Onların bu atışmasının bitmeyeceğini fark ettiğimde kalkarak yukarıya Rüya ve Mert’i uyandırmaya çıktım. Kapıyı aralayıp içeri girdiğimde bıraktığım gibi uyuduklarını görmek beni gülümsetti. Onlara gıptayla bakarken kulağımın hemen dibinde bir nefes hissettim.

“Biraz daha bakarsan kıskançlıktan çatlayacaksın.”

Tunahan’ın sesini işittiğimde dediklerine cevap vermiyip göz devirerek yatağa doğru ilerledim. Hafifçe ona bakmam için kolumdan tuttuğunda kaşları çatılırken, “Sorun ne?” diye sordu.

Sorun, bana canı nasıl isterse öyle davranmasıydı. Sabah azarlarken şimdi ilgiyle ne sorunum olduğunu sorması büyük ironiydi! “Sorun yok.”

Kolumu çekip Rüya’ya yaklaştım. “Kanka hadi uyan artık.”

Sessizce mırıldandığımda o benim aksime direkt gözlerini aralamıştı. Uykusu oldukça hafifti belli ki. Yatakta doğrulup Mert’i uyandırmaya çalışırken Tunahan’ın yanından sıyrılıp odadan çıktım.

Herkes sofrada oturmuş kahvaltısını ederken Tuna ortaya, “Ee bu akşam ne yapıyoruz?” diye sorduğunda Kenan, “Karaoke bara gidelim abi. Her sene gidiyoruz zaten,” dediğinde Çağatay onaylamış, Tuna da “Bana fark etmez abi,” diyerek topu bize atmıştı.

Eğer oraya gidersek hepimiz şarkı söylemek zorunda kalırdık, bu yüzden istemiyordum, şarkı söylemeyi severdim ama bu sadece tek başımayken geçerli bir durumdu! Hepsini gitmek isterken itiraz ederek bunu engellemek de istemiyordum tabii.

Rüya, “Ben gelsem bile şarkı söylemem şimdiden haberinizi olsun, beni orada zorlamayın,” dediğinde tam ben de aynı fikirde olduğumu söylemek için atılacakken Mert benden önce davrandı. “Sevgilim biz beraber çıkarız, birlikte söyleriz.”

Bunun üzerine Rüya sevinçle ellerini çırpı. “Oluur!”

Bu resmen kaybettiğimin resmiydi!

Tunahan’ın “Sen de geleceksin değil mi?” diyerek bana yönelttiği soruya karşılık hepsinin benden bir cevap beklemesi beni zan altında bırakmıştı.

“Bilmiyorum ya aslında ben gelmesem daha iyi olur belki, yani ben orada çok fazla kişi olduğundan dolayı söyleyemem falan gerilirim, sizin de keyfinizi kaçıtırırım. En iyisi siz gidin. Zaten bu sabah çok erken uyandım ya erkenden uyusam iyi olur.”

Kenan üzgün bir suratla bana baktı. “Bunu bana yapamazsın kanka! Çok eğlenirdik ya!” diyerek ısrar ettiğinde kendi kendime bu durumdan nasıl sıyrılabileceğimi düşünüyordum. Çatalımla önümdeki yemeği kurcalamaya başladığımda sessizliği Tuna böldü.

“Tamam siz gidin, madem çok kalabalıkta rahat edemiyorsa ben yanında kalırım akşam. Sonra bir gün tekrar hep birlikte gideriz.”

Eğlenceyi bırakıp da benimle kalmak istemesine şaşırırken çocuklar mırın kırın etse de sonunda kabul etmişlerdi. Tunahan'ın en sonunda bana bakarak hiç de tekin olmayan bir şekilde sırtmasıyla gerildim. Hissediyordum, bu gece benimle uğraşıp duracaktı.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra hepsi teker teker içeri kaçmış, Çağatay ve ben kalmıştık sofrayı toplamak için. Tabakları sinirle toplamaya başladığımda resmen, "Sofrayı kuran kaldırsın!" felsefesine uyduklarına inanamıyordum. "Sabahın köründe sofra hazırlıyorum yine yardım etmiyorlar toplamaya ya!" diyerek çemkirdiğimde Çağatay konuştu.

"Aaa alınıyorum ama! Bak bana, sana nasıl da yardım ediyorum," deyip bir saattir telefonuyla uğraşırken elinde tuttuğu üç çatalı gösterdi.

"Değil mi? Sen o çatalları elinde tutmazsan evi bok götüreceksin!" dediğimde yaptığından zevk alır gibi utanmadan kahkaha attı.

Bir iki dakika sonra Çağatay arkamdan, "Masaaal!" diye seslendiğinde ona doğru döndüm.

"Ne var Çağatay? Ne var?" dedim sinirle.

"Ben de içeri gideyim mi? Ne olur!" diye yalvarmaya başlayınca ona, *ciddi misin* der gibi baktım.

"Sanki çok yardım ediyorsun burada! Git ya sen de git! Bir daha sizinle hiçbir yere gelmeyeceğim pis pasaklılar!" diye bağırırken dinlemeye bile tenezzül etmeden içeri koşmaya başladı.

"Allah'ım ya neden? Neden ben bulaşıkları yıkamak zorundayım?"

Tunahan bu halime sırtarak dibimde bittiğinde, "Delirmeye başladın galiba kendi kendine konuşuyorsun falan. Ama ben sen delirsen de yanıdayım. Bak buraya gururumu ayaklar altına alıp sana yardım etmeye geldim," dedi.

Köpüklü parmağımı onu gözünün önünde salladım. “Benimle dalga geçmeye mi geldin?”

“Hayır ciddiylim. Gerçekten sana yardım etmeye geldim.”

Suratındaki ciddiyete güvenerek elimle kenarda duran tabakları gösterdim. “Tamam o zaman. Buradaki bulaşıkları makineye dizmekle başlayabilirsin işe. Çalış köle!” diyerek kötü kadın kahkahası attım. Bu halimi hiç bir şey demeden gülerek izliyordu.

Mutfağı temizledikten sonra, pardon, Tuna ile temizledikten sonra salona geçmiştik. Karaoke bara akşam gidecekleri için hepsi içerideydi. Çağatay, “Ben bir sigara içip geliyorum,” deyip kapıya yeltendiğinde ben şaşkınca ona baktım. Sigara içtiğini bilmiyordum. Onun arkasından Rüya, Mert’e döndü.

“Biz de biraz gezelim mi?”

“Git üstüne kalın bir şeyler al çıkalım.”

Rüya, Mert’in boynuna sarılarak yanağına bir öpücük kondurdu. “Hemen giyinip geliyorum.”

Benim de kıyafetlerimi getirmişlerdi ama üstümü değiştirmemiştım henüz. Mertleri izlemeye daldığımı fark edince kafamı çevirdim. Tunahan’a baktığımda göz göze geldik. Ya sürekli beni izliyordu ya da ben öyle sanıyordum. Sürekli göz göze gelmemiz sadece bir rastlantı değildi herhalde.

Rüyalar da evden çıkınca üç kişi kalmıştık. Kenan ayaklanıp kendini yanıma attığında, “Kanka canım sıkıldı benim,” dedi.

“Al benden de o kadar!” dediğimde, Tunahan bizi umursamıyor televizyon kumandası elinde tüm kanalları tek tek geziyordu.

Kenan hınzırca sırıttı. “Eğer mızıkçılık yapmayacaksan el kızartma oynayabiliriz.”

Aslında pek mantıklı değildi. Kenan her ne kadar bizim yanımızda komik olsa da sert bir çocuktü ve kuvvetliydi yani elimin sadece kızarmakla kurtulabileceğinden emin değildim ama kabul ettim. “Tamamdır.”

İlk ben onun eline vurduğumda sadece gülmüştü, biraz sonra o benim elime vurunca yüksek sesli bir çığlık attım. Tunahan aniden kafasını bana çevirdi. Ne yaptığımızı anlamayarak suratımıza bakıyordu. Sonra ben tekrar hırsıla Kenan’ın eline vurunca olayı anlamış olacak ki Kenan vurmak için elini kaldırdığında gelip elimi çekti.

“Kenan bir yerlerine sokarım o elini, bir daha vurduğunu görürsem kıza.”

Kenan kollarını önünde bağlayarak sustuğunda Tunahan elimi tutup karşıma oturdu. Elim ciddi anlamda zonkluyordu ama bu kez cidden Tuna tuttuğu için değil de acıdığı içindi. “Kızım geri zekâlı mısın ya? Küçücük elin var zaten, onu da bunun toynaklarıyla ezmeyi falan düşünüyorsun herhalde,” dediğinde, Kenan hızla bize dönüp ellerini bize doğru salladı.

“Bu elleri tutmak isteyen kaç kız var sen biliyor musun? Bir de utanmadan toynak diyorlar nazik ellerime.”

Hepsi akşam için hazırlanmıştı, ben de Rüya’nın yanındaydım. Saçlarını da düzelttikten sonra bana döndü. “Kanka ya siz de gelin bak lütfen. Beni yalnız bırakma.”

“Sanki gelsem benim yanımda duracakmışsın gibi davranma kuzum. Hem başka zaman tekrar gideriz belki, boş ver. Hiç havam yok zaten,” dediğimde, Rüya durumu kabullenmişti.

Arabaya bindiklerinde biz de Tuna ile bahçede onlara bakıyorduk. Üşüyen bedenime kollarımı sararken nihayet gitmişlerdi. İçeri girmek için yürümeye başladığımda arkamda çakılan çakmak sesiyle Tunahan'a baktım. Sigara yakmıştı.

“Sigara mı içiyorsun?”

“Hayır, bu elimde gördüğün tabii ki sigara değil,” diyerek dalga geçtiğinde gözlerimi devirdim. Sonra ne tepki vereceğini bilemeden elindeki sigarayı alıp yere attım. Bir insan neden sigara içerdi ki? Çenesi kasılsa da kötü bir şey demedi. Sinirlenmesini istemezdim ama içmesini istemiyordum, tek amacım buydu.

“Paketi bende güzelim ama rahatsız oluyorsan içmeyeceğim. Hadi içeri girelim.”

Mutfaktan abur cubur aldıktan sonra odadaki büyük koltuğa yerleştim. Yanıma gelip birkaç tane cips attı ağzına. “Ee ne yapacağız bakalım bütün gece?” dediğimde muzip bir tavırla sırıttı.

“Ne yapmak istersin?” dedikten sonra düşünürmüş gibi bir tavra büründü. “Ah doğru ya, aklımdan çıkmış. Şarkı söyleyecektin,” dediğinde, yediğim cips boğazımda kaldı.

“Ne şarkı söylemesi be!”

“Şu kalabalıkta söyleyemediğin şarkıyı bana söyleyeceksin.”

Cidden Tunahan'a söyleyeceğime kalabalığa şarkı söylemeyi yeğlerdim. “Hayır, hayır, şarkı falan söylemeyeceğim Tuna.”

“Evet, evet, şarkı söyleyeceksin Masal.”

10. Bölüm

“Tunahan, ben ciddiyim, söyleyemem. Hem zaten sesim de güzel değil,” deyip bir umutla vazgeçer diye uğraştım.

“Alt tarafı bana şarkı söyle dedim ya. Ben gitarımı alıp geliyorum. Ne söyleyeceğine karar ver,” deyip yukarı çıktı.

Ah! Ben o sabahki gülüşün altından böyle bir şey çıkacağını nasıl anlayamamıştım!

“Ne çalmamı istiyorsun?”

Yukarıdan gitarı getirip karşıma kurulmuştu. Herhangi bir cevap vermezken stresten tırnaklarımı kemirmemek için kendimi zor tutuyordum.

Parmaklarını gitarın tellerine yerleştirdiğinde ufak bir ritim tutmaya başladı. Ardından melodiye kendi sesini ekledi.

*“Zor olsa da galiba dönüyorum sana,
Gel dersin hemen...”**

Benim de ona eşlik etmemi ister gibi gözlerime bakarken sertçe yutkundum. Utanıyordum.

*“Çağırılmazsan geçerken
Yerle gök arasında bir yerdeee...”*

Birden çalmayı bırakıp eliyle çenemi kaldırıp gözleri-me baktı.

* MFÖ – Ah Bu Ben.

“En azından benimle söyleyebilirsin değil mi? Burada ikimizden başka kimse yok, kendini bu kadar germene gerek yok,” dediğinde, bir an, “Gerginliğimin sebebi zaten sana söylemek,” demek istedim ama dudaklarımın mührünü bozamadım. Kafamı salladım sadece. Gözlerime bakarken tekrar çalmaya başladı.

*“Zor olsa da galiba dönüyorum sana,
Gel dersen hemen,
Çağırmazsan geçerken,
Yerle gök arasında bir yerde...”*

Şarkının ikinci kısmına geldiğinde fazla yüksek sayılmayacak bir şekilde söylemeye başladım. Eğer söylememi istiyorsa en azından suratıma bu denli dikkatli bakmayı bırakmalıydı.

*“Sen beni tanımazsın,
Severim de söylemem,
Sen beni uzak sanırsın,
Bilirim söz dinlemem...”*

Şarkının nakaratına girdiğim sırada beni yalnız bırakıp susmuştu. Sesim bir anlığına titrerken bırakmaktan son anda vazgeçtim. Sakin olmalıydım, sadece şarkı söylüyordum değil mi?

*“Ah bu ben kendimi nerelere koysam,
Saklansam bir yerlerde gizlice ağlasam,
Ah bu ben kendimi nerelerde bulsam,
Çekilsem sahillere hayaller mi kursam...”*

Çalmayı bıraktığında kendime kaçacak delik bulabilmek için hemen ayaklandım. “Ben geliyorum hemen.”

Lavaboya doğru koşmaya başladım. Burası en azından beş dakika kadar kendime müsaade edebileceğim bir yerdi. Aynaya baktığımda yine kendimden ödün vermeyip kıpkırmızı olmuştum. Soğuk suyla yüzümü yıkayarak ya-

nan yanaklarımı durdurmaya çalıştım. Burada biraz daha beklersem bu kızarıklıklar geçerdi herhalde ama içimdeki heyecan ve utanç karışımı olan duygunun nasıl geçeceğini bilmiyordum.

“Masaaal!”

İçeriden Tunahan’ın sesini duyunca aceleyle kilitlediğim kapıyı açarak çıktım. Dalga konusu olurdum vallahi. Kızarıklığım yanına gidene kadar geçsin diye yavaş yavaş yürüyordum. İçeri doğru ilerlerken ben de bağırdım. “Nee vaaaarr?”

Ses çıkarmadı. Aynı saniyeler içerisinde evin kapısı örtülünce biraz daha hızlandım. “Tunahaaann!”

Yine herhangi bir ses vermedi. Salona girdiğimde orada da değildi. Odaya bakınıp kapıya doğru ilerlemeye başladım. Kapıyı açacağım sırada birden elektrikler kesilince korkuyla çığlık attım. Korkmaya başlamıştım çünkü hiçbir yer gözükmiyordu ve o bir anda ortalıktan kaybolmuştu.

“Yaa Tunahan neredesin? Ses ver lütfen artık!” derken sesimdeki korku tınlarını engelleyememiştim. Mutfak kapısından bir çarpma sesi geldiğinde bu kez olduğum yerde bedenimi bir titreme aldı ve korkudan ağlamaya başladım. Gerçekten çok korkuyordum. Biraz daha ilerlediğimde elimin ne olduğunu anlayamadığım bir şeye çarpması ile onun yere düşüp tuz buz olması bir olmuştu. Üzerime sıçrayan suya bakılırsa sürahiyi kırmış olmalıydım. Ağlamam şiddet kazanırken daha da kötü bir şey yapmamak için olduğum yere çöktüm.

Mutfak kapısı tekrar çarptığında korkuyla titredim. Neredeydi bu Tunahan Allah aşkına! Gözyaşlarımı durduramazken destek alabilmek için yere koyduğum elime yerdeki kırık camlardan biri batınca acıyla dudaklarımdan bir çığlık firar etti. Bir elimin kesilmesi eksikti!

Kesintisiz ağlamaktan gözlerim yanıyordu artık. Bilmediğim bu evde tek başıma geçirdiğim her dakika korkuma korku katıyordu. Evin kapısından ses gelince elimin acısı bile aklımdan çıktı. Anahtar sesinin ardından kapı açıldığında korkudan titremeye başladım. Ellerimle sıkıca ağzımı kapattım. Hıçkırmamak için kendimi zor tutuyordum. Kimdi bu? Bilmiyordum ve korkudan ölmek üzereydim!

“Masal? Neredesin?”

Odanın içinde yankılanan sesin Tunahan’a ait olduğunu fark ettiğimde derin bir nefes aldım. Buradaydı. Konuşmak için ağzımı açtığım sırada dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı. Kendimi tutamıyordum. Tunahan karanlık olan ortamda sesimi duymuş olacak ki endişeli sesiyle konuştu.

“Masal? İyi misin? Neredesin?”

Adım sesleri yaklaştığında dudaklarımı araladım.

“Buradayım Tuna.”

Gözyaşlarımdan ıslattığı yanaklarımı elimle kurulamaya çalıştım. Sesim sayesinde nerede olduğumu fark etmiş olacak ki yanıma gelmesi birkaç saniyesini aldı. Oturduğum yerde karşıma çöktüğümde hızla boynuna sarıldım. Beni yadırgamadan kollarını bedenime doladı.

“Masal ne oldu? Elektrikler gidince mi korktun? Biri mi geldi? Bir şey mi oldu Masal? Cevap versene güzelim bir bana.”

“Ben... ben sen seslenince banyodan çıktım. Sonra sen kapıyı çektin, ışıklar gitti bir anda. İlk önce benimle dalga geçiyorsun sandım, sana seslendim ama cevap vermedin. Bilmiyorum mutfak kapısından sesler gelmeye başladı sonra, içeride birisi var sandım, korktum!”

Eli saçlarıma ulaştığında beni sakinleştirmek için yavaşça saçlarımı sevmeye başladı. “Şş tamam. Sakin ol, bura-

dayım bak. Şimdi burada bekle odaları kontrol edeceğim tamam mı?” dediğinde üzerindeki ceketı sıkıca kavradım.

“Hayır Tuna. Gitme lütfen.”

Derin bir nefes aldıktan sonra benimle birlikte ayağa kalktı. “Tamam. Birlikte bakalım o zaman,” derken parılayan gözlerini görebiliyordum.

“Tamam,” diyerek gözlerimi silip burnumu çektim. Kendime gelsem iyi olacaktı.

Elinden tutarak arkasından ilerlemeye başladığımda ilk önce mutfağa girdi. Mutfak kapısına ilerlediğimizde arasına perde sıkışmış olan kapıya baktı. “Dışarıda efsane bir rüzgâr var, büyük ihtimalle cereyandan olmuştur.”

“Bilmiyorum,” diye sessizce mırıldandığımda bana baktığının farkındaydım.

“Tamam gel yukarı bir çıkalım.”

Cebinden telefonunu çıkarıp flaşını açarak önümüzü aydınlatığında gözlerim karanlığa alışmış olduğu için birkaç saniye gözlerimi açmakta zorladım. Kolumu gözümün önüne siper ettiğim sırada elimdeki kanı fark ettim.

“Tuna?”

“Efendim?” Duraksayıp bana bakmak için arkasını döndüğünde telefonun flaşını yüzüme doğru tutarak ikinci bir kör kalma tehlikesi geçirmiştım.

“Şu ışığı suratıma tutmayı bırakır mısın acaba?”

“Ah tamam pardon,” diyerek flaşın yönünü suratımdan çevirdi.

“Şey... Ya elimi kestim az önce biraz,” dediğimde, gözlerini devirdiğini fark ettim. Yanıma yaklaşıp elimi avucuna alarak sinirle konuşmaya başladı.

“Hayır çok değil, beş dakika daha geç gelseydim hâlâ hayatta olur muydun çok merak ediyorum.”

“Ben seni arıyordum. Sonra elim karanlıkta bir şeye çarptı ne oldu anlamadım. Sonra yere çöktüğümde olan

oldu,” deyip elimi gösterdim. Beni mutfak lavabosuna doğru çekiştirirken elimi kesmemişim de direkt koparmışım gibi bir dikkatle avucuma bakıyordu. Suyu açıp elimi yıkamaya başladığında suratımı buruşturdu. Yanıyordu. Sonra kenarda duran peçeteden alarak yaranın üzerindeki kan akışını engellemek için sardı.

“Teşekkür ederim.”

“Görünüşe bakılırsa eve kimsenin girdiği yok. Yukarı çıkıp şu ıslattığın kıyafetlerini de değiştirsek iyi olacak,” derken üzerimi süzüyordu. O an pek fark etmesem de kırıdığım sürahi kıyafetimi fazlasıyla ıslatmıştı. Ya da ben korkudan altıma falan yapmıştım!

Dün gece geldiğimizde girdiğimiz odaya girdiğimizde sabah getirdiği valizimin yanına çöktüm. “Şu ışığı şuraya tutar mısın? Hiçbir kıyafetimi göremiyorum,” dediğimde, tepemde dikilip valizimin üzerine flaşı tutmayı başladı. Fermuarını açtığım valizin kapağını kaldırdığımda ilk göze çarpan şeyin fileli bölümdeki iç çamaşırlarım olması sertçe yutkunmama sebep oldu. Açtığım hızın iki katı hızla kapağı geri kapattım. Rezillik!

Tunahan, bastırmaya çalıştığı kahkahasıyla, “Mor olanı giymelisin bence,” diyerek duyduğum utancı ikiye katladı.

“Şu telefonu bana ver ve defol Tuna!” Çirkef bir tavırla çıkıştığımda bunu umursamadı.

“Hayatta bir yere gitmem. Kızım yalnız bırakmaya gelmiyorsun ki! Ya bir yerlerine bir şeyler yapıyorsun ya da tepene erkekler biniyor! Ne alacaksan al şu valizden de ben arkamı dönerim giyinmen için.”

Üzerimi hızlıca değiştirmiştim ve ikimiz de yatağa uzanmıştık. Tunahan’ın dışarı çıktığında benim için almış olduğu çi-

kolatayı kemiriyordum. Tunahan'ın telefonunun da şarjı bittiği için tamamen ışıksız kalmıştık ve benim telefonumun şu an nerede olduğundan haberim bile yoktu. Büyük ihtimalle saat çok geç değildi ki çocuklar hâlâ gelmemişlerdi eve. Yapacak daha iyi bir şey bulamayınca, karanlıkta sadece bir gölge gibi duran bedenine doğru baktım. “Uyusak mı?”

“Uyu.”

“Sen uyumayacak mısın?” dediğimde bir cevap vermeden uzandığı yataktan kalktı. Dolabın olduğu tarafa gidip yağlanmamış dolap kapaklarının iç gıcıklayıcı sesinin tüm odaya yayılmasını sağladı. Dolabın içinde bir şeyler karıştırırken üzerini değiştireceğini anladım. Ona bakıyormuşum damgası yememek için arkamı döndüm. Çünkü bakıyordum.

Ben uyudu uyuyacak bir kıvamda gözkapaklarımla savaşıırken yatağın sol tarafında hissettiğim çöküşle kafamı yastıktan kaldırarak arkama baktım. “Hey hey! Yanımda yatamazsın, eğer burada yatmak istiyorsan ben koltuğa gidiyorum!”

“Senin iyiliğin için gelmiştim. Uyursun, çocuklar geldiğinde çığlık falan atarsın, götümü devirir uyurum. Umu- rumda olmaz yani. Burada en azından yanında olduğumu fark edersin diye geldim. Ama sorun değil, koltuğa gideyim en iyisi,” dediğinde, kararsız kalmıştım.

“Şey... Tamam dur, yatabilirsin ama yatağın sağ tarafına geçiş yapmak yok. Okey?”

Benim dediğime cevap bile vermeden kendini yatağa atıp arkasını döndü. Yorganımı üzerime onun çekmemesi için daha da sıkı sabitleyip kafamı yastığa koydum. Heyecanlanmıştım. Sonuçta hemen arkamdaydı. Tamam belki şu an umurunda olmayabilirdim ama yakınımda olması bende aynı hisleri uyandırmıyordu.

“Tuna?”

“Yine ne var Masal?”

Hemen bi’ isyan! Ne var sanki düzgün cevap versen?
Sadece iyi geceler diyecektim.

“Yono no vor Mosol!” diyerek onun üzerine kadar uzanan yorganın tamamını sinirle kendi üzerime çektim. Yataкта kıpırdanınca, oturur hale geldiğini fark ettim.

“Oyun mu istiyorsun?”

“Ne oyunu Tuna. Uyuyacağım.”

“Ya yorganı ver ya da ben alayım,” dediğinde ona doğru dönerek gözlerimi kısıtım.

“Ver-mi-yo-rum!”

Bir anda aramızdaki mesafeyi kapatarak üzerimde olan yorganın içine girmeye çalışırken dibime kadar girmişti.

“Ya uzaklaşsana oğlum. Bak valla sapık var diye bağırırım!” derken sonunda yorganın bir tarafını ele geçirip üzerine çekmişti. Sinirle bacaklarına bir tekme attım.

“Biraz daha kımıl da sen, o bacaklarından tutup sallandırmıyor muyum ben seni bak gör!”

Tehdidi bende pek bir korku uyandırmazken bir kez daha tekme attım.

“Güzelim. Bak. Keçi gibi tepinme, tamam mı?”

“Keçi gibi tepinmeymiş! Rüyanda keçiler bir tepsin de seni gör!”

“Seni de öcüler kovalasın lan! Sonra göt korkusuna Tuna diye ağla, bir de ben korkutacağım seni!”

Boynumda hissettiğim gıcıklayıcı hisle elimi boynuma götürdüm. Ama elim bir engelle karşılaştığında kaşlarım çatıldı. Elimle engeli itirmeye çalıştığımda engel konuşunca gözlerimi hızla araladım.

“Yapmasana.”

Tunahan'dı. Kolunu belime sarmış, kafası hemen boy-numun yanında, bu halde uyuyordu.

“Laan!”

Gözlerini bir anda aralayıp ayaklandığında yastığı ka-fasına fırlattım. “Ya sen benim dibimde ne arıyorsun ayı? Kocaman yatakta başka yer mi bulamadın?” dediğimde bu konuyu fazla önemsememiş olacak ki ona fırlattığım yas-tığı yakalayarak tekrar yattı. Saniye geçmeden gözlerini kapadığında saçlarını tek tek yolmak istesem de kendimi frenlemiştim. En azından uyanmasını bekleyebilirdim.

11. Bölüm

Sabah uyandığımızda bizimkilere rezil olmuştuk. Ben tekrar Tunahan'ın yanında uyuduğum sırada Kenan bizim fotoğrafımızı çekip “koalalar” yazarak Instagram'a atmıştı. Şimdi de bizimle dalga geçip duruyorlardı Kenan'ın çektiği fotoğraflara bakıp. Kahkahası eksik olmayan odada telefon sesi yankılandığında Mert ayaklanarak sehpanın üzerindeki telefonuna uzandı. Yanıtladığı telefonu kulağına götürürken suratına samimi bir gülüş yerleşmişti.

“İyiyiz be abi, siz?” Bir süre karşı tarafı dinledikten sonra tekrar konuştu. “Aynen abi, hep beraber geldik. Tamam biz geliriz şimdi Çağatay'la. Mesaj atarım kardeşim.”

Aramayı sonlandırıp telefonu pantolonun cebine sıkıştırdı. Rüya hesap sorar bir şekilde kaşlarını çatarak bir şey söylemesini beklerken, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Bizim arkadaşlar gelmiş bir tanem, buraya geldiğimizde buluşabiliyoruz ancak. Onları almaya gideceğim.”

Tunahan, “Kimi alıyoruz lan?” diye sordu Mert'e.

“Can, Cenkler falan.”

Tunahan'ın dudaklarının arasından kaçan sessiz küfrü sadece ben işittim. “Siktir. Melis de gelmiş mi?”

Hah! Beyefendinin derdi belli olmuştu. Mert *bilmem* anlamında dudaklarını büzdü.

Ben sinirle, “Molosdo do golmoş mo?” diye söylenince Kenan bana bakıp sinsi bir tavırla güldü. Kendine doğru çağırınca eğildim, kulağıma, “Sen hayırdır bebişko, havada kıskançlık kokusu seziyorum,” dedi.

“Hayır şu salağın nesini kıskanayım ki ben. Bana ne ondan hem!”

Kenan omzumu silkince bu lafları yemediğini anlamıştım. Tamam, evet, biraz kıskanmıştım.

“Çağatay, oğlum hadi kalk da gidelim. Saat üç zaten, geç kalmayalım,” dedi Mert.

Onlar çıkarken ben de Tunahan’a sert olduğunu düşündüğüm bakışlarımı atmakla meşguldüm. Hayır yani bir erkeğin aklına bir kız birdenbire düşüyorsa bunun tek bir açıklaması vardı bence! Kafasını bana doğru çevirdiğinde göz göze geldik ve gülümsedi. *Kendini kaybetme Masal, sa-kin ol ve onu umursamıyormuş gibi yap, kafanı çevir. Her kıza bu şekilde gülümsediğini düşün ve kendini özel hissetme Masal Deniz!*

Gülüştüğüme karşılık vermedim ve suratının asıldığına biz-zat şahit oldum. Çenesi gerilirken bakışlarını benim üzerimden çekti.

“Kanka, akşam için bir şeyler hazırlayalım mı? Tatlı falan?”

Rüya yanıma gelerek sorduğunda şu an yapacak daha iyi bir şey olmadığı için kabuk ettim.

“Olur.”

Mutfağa ilerlerken de kendimi engelleyemediğim bir şekilde hâlâ kızın gelip gelmeyeceğini düşünüyordum. Mutfağa gidince malzeme bulmak için dolaplara bakmaya başladım. Ama işe yarayacak hiçbir şey yoktu.

“Rüya, markete gitmemiz lazım kanka ya. Hiçbir şey yok neredeyse.”

“Ay evet ya çocuklardan birisine söyleyelim de bizi markete götürsün. Yakınlarda var zaten dün sabah dışarı çıktığımızda görmüştüm.”

Bizi markete götürmesi için Kenan’ı çağırmaya salona geçtim. Ama burada değildi, Tunahan buradaydı. Yuka-

rıdadır umuduyla merdivenlerin önüne gelerek seslendim. “Kenaaan! Kanka bizi markete götürsene!” dediğimde Tunahan bana dönüp, “Ben götürürüm,” diye seslendi.

“Kenan götürür, sağ ol. Hem bakarsın Melis falan gelir gittiğimizde...” deyip merdivenlere doğru tekrar seslendim. Rüya da elinde çantasıyla yanıma gelirken Kenan merdivenlerden uçarak inmeye başlamıştı. Bizi görünce göz kırpıp öpücük attı.

Son üç basamağı atlayarak geçti ve “Beni takip edin bebişkolar!” diyerek kapıya doğru ilerlemeye başladı. Biz Kenan’ın peşinden tin tin ilerlerken Tunahan da yanımıza geldi.

“Ben de geliyorum, tek başıma kalmayayım.”

“Aa ama Melis ne olacak Tuna?” Yapmacık bir hüznle konuştuğumda bir cevap vermeden yanımdan sıyrılarak geçip dışarı çıktı.

Arabaya bindiğimizde Tunahan’la ben arkada oturuyorduk. Arada bir göz göze gelirken bana bıyık altından gülmeye başlamıştı.

Rüya’nın bahsettiği markete girip alışveriş sepeti almak için yan tarafa geçtim. Kenan’la Rüya içecek reyonuna ilerlemeye başladığında Tunahan yanıma geldi. Ben yavaş yavaş gezerken o da peşimden geliyordu.

Aklımda olan bir kaç şeyi market arabasına doldururken, o bana bakıyordu. Hazır marketteyken yapmadan olmaz diyerek tıpkı bir *scooter*’a binermişçesine arabanın arkasına bastım. Tunahan bu arada bana şaşkın bakışlar atarken ben hafif yüksek bir sesle bağırdım. “Tunahan ben ittir hadi. Hadii!” dediğimde ellerini iki yana açarak sabır çekti.

“Hadii amaa!” diyerek tekrar üstelediğimde yanıma gelerek arabayı ittirmeye başladı. Sanki çok hızlı gidiyor-muşuz gibi dudaklarımın arasından “Vuhuuuuu!” gibi garip nidalar çıkararak marketin içinde bağırmaya başladım. Birkaç kınayan surat gördüm ama pek de umursamadım.

Kurabiye ve pasta için gerekli malzemeleri aldıktan sonra mısır reyonunun önünden geçerken ondan da bir paket aldım. Belki film izlerdik. Kasaya doğru ilerlerken Tunahan durunca otomatikman ben de durdum.

“Çikolata? Almayacak mısın?”

Bu dediğine gülerken yan reyondan bir kaç çikolatayı alarak arabanın içine atmıştı. Sanırım halletmiştik! Alacaklar bu kadardı.

Kasadan geçirdiğimiz malzemeleri poşetlere doldururken Tunahan aldığı çikolataları ayrı bir poşete koyarak bana uzattı, sonra kulağıma doğru eğildi. “Yerken istediğin kadar suratına bulaştırabilirsin. İtinayla temizlerim.”

Geri çekilip göz kırptığında suratımın domates fırlatılmış gibi bir halde olduğunu hissedebiliyordum.

Eve gelince Rüya’yla birlikte elimizdekilerle mutfağa geçtik. Ben kurabiye hamurunu yaparken o da pasta için kremayı çırpıyordu. Hazırladığı kremayı dolaba koyduktan sonra benim yanıma geldi ve ikimiz birlikte kurabiyeye şekil vermeye başladık. Onu fırına koyduktan sonra pastanın kekini çırpmaya başladım. Onu da fırına koyarken Rüya pişen kurabiyeleri fırından çıkarıp kâseye yerleştirdi.

“Kanka ben içeri geçiyorum.”

“Tamamdır zaten pek bir iş kalmadı.”

Kremayı keke sürdükten sonra üzerine dökmek için çikolata sosu hazırlamaya başladım. Sosu dökeceğim sırada ne ara mutfağa girdiğini anlamadığım Tunahan, sosa parmağını batırarak yaladı. “Hmm, güzel olmuş. Eline sağlık.”

“Sağ ol. Şimdi defol, o parmağın da sosumdan uzak dursun!” dediğimde güldü. Hızla parmağını sosa tekrar ba-

tırdığında bağırmama fırsat bırakmadan parmağında kalan tüm sosu burnuma bulaştırdı!

“Sen... sen ne yapıyorsun ya!” diyerek sızlandığımda arkasından gelecek olan çemkirmeyi sezmiş olacak ki mutfaktan anında sıvıştı. Eş zamanlı olarak zil sesini duyduğumda derin bir nefes aldım. Meşhur Melis’imiz de gelmişti sanırım!

Evet, meşhur Melis de gelmişti. Kız gerçekten şeydi. Ne? Güzel!

Rüya ve ben hepsiyle tanıştıktan sonra ortak bir konu bulmuş, hep birlikte konuşmaya başlamıştık. Tabii bu durum süresince muhabbete katılmayan tek bir kişi vardı! Tahmin edin kim? Ah, evet. Melisciğimiz. Sadece Tunahan’ın sohbele katıldığı sıralarda sesini çıkarıyor ve gülüyordu. Can ve Cenk’ten ise pek hoşlandığım söylenemezdi.

Ben mutfağa gitmek için ayaklandığımda arkamdan Rüya da kalkmış, hatta ve hatta benden daha hızlı bir şekilde mutfağa gitmişti bile! Sinirli bir şekilde buzdolabının kapağını açarak bir eline kola ve diğer eline de limonata aldı. Bardakları sertçe tepsiye dizmeye başladığında omzuna dokundum.

“Hey, neyin var senin?”

“Ya kıza bak! Bir saattir Mert’in gözünün içine içine bakıyor.”

O zaman kesinlikle Tunahan’ı şu an yiyordu! “Tamam sakin ol. Şu an ilgisini farklı tiplere yöneltmiş durumda,” derken istemsizce suratım düştü.

Hazırladığımız birkaç şeyi içeri götürdüğümüz sırada Melis’in Tunahan’ın boynuna kolunu attığını fark ettim ve elimdeki tabağı kafasına geçirme isteğiyle dolup taşım.

Melis elini Tunahan'ın saçlarına götürüp hızlıca karıştırınca, bizim Tuna'yla arabadaki halimiz aklıma gelmişti.

“Özlemişim yaa.”

Ah senin o yayarak konuştuğun ağzını nasıl ikiye ayırmak istiyorum bir bilsen! Tunahan'ın gözleri bana kaydığında kısa süre ona bakarak bakışlarımı kaçırdım. *Uzaklaşsana sen biraz o kızdan!*

Rüya ile tekli koltuğa iki kişi oturmuş, ortamdan soyutlanmış bir şekilde sohbet ediyorduk.

Melis, “Tunacığım...” dediğinde kafamı refleksle ona çevirdim. “Film izleyelim yaa?”

Bu dediğine Tuna hariç herkes olumlu mırıltılar çıkarınca Kenan film seçmek için kutuda duran filmleri alıp bakmaya başladı. Rüya'ya yaklaştım. “Kanka ben mısır patlatacağım.”

“Bence mısır yerine şu salağı patlatalım da güm diye ortadan yok olsun! Temiz iş.”

Mutfağa geçip elime bir tencere aldığım sırada kapıda fark ettiğim vücutla oraya baktım. Cenk'ti.

“Masal bana bir su verir misin?”

“Ah, veririm tabii,” diyerek bir bardak su doldurup ona uzattım. “İşte.”

“Ee nasılsın, aynı okulda mısın bizimkilerle?”

“Evet, bu sene yeni okula geçmek zorunda kaldım.”

“E iyi olmuş. O zaman sürekli konuşuruz.” Şirin olduğunu düşündüğüne emin olduğum bir tavırla bana gülümsedi. “Telefon numaranı versene?”

Benim cevap vermeme kalmadan arkasında Tunahan onun arkasında belirdi. “Cenk, kardeşim gel içeri girelim biz,” deyip kolunu omzuna attı. Sonra kaşları çatık bir halde bana bakarken gitmeden önce konuştu. “Mısır yapacaksan, Melis biraz fazla tuzlu olsun dedi.”

Sinirle cam kapağın altında patlayan mısırları izlerken söyleniyordum.

“Hah! Bol tuzlu olacakmış! Bok yesin o Melis’in.”

“Ayıp ayıp öyle denir mi?”

Arkamdan Tunahan’ın sesini bilmem kaçınıcı kez yine duymuştum.

“Ya sen sabahtan beri gelip beni mi dinliyorsun sinsi sinsi?”

“Böyle bir amacım yok. Kendi kendine konuşan sensin,” diyerek güldü. Sonra suratına anlamlandıramadığım bir ciddiyet yerleştirdi. “Cenk ne istedi senden?”

“Bundan sana ne Tuna?”

“Masal, söyle güzelim hadi, numaranı falan vermedin değil mi o yavşağa? Bak ciddiyim. Cevap vermezsen onun yanına gidip telefon numaranı silerim,” dediğinde bu kez ben ciddi bir tavırla çıkıştım.

“Kiminle konuşmak istediğim seni ne kadar ilgilendirir Tuna?” dediğimde gelip burnumu sıktı.

“Vermedin değil mi?” Gülererek sormuştu. Vermediğimi nereden anlamıştı bilmiyordum ama anlamıştı işte!

“Vermedim!”

“Yandı, yandı.” Yanaklarımın kızardığını düşünerek ellerimi yanaklarıma götürdüm. Yine mi kızarmıştım yahu!

“Ne ?”

“Mısırlar diyorum, yandı.”

Sonunda gitmişlerdi ama Rüya ile Mert kavga etmişti. Nedenini şu anlık bilmiyordum ama büyük ihtimalle Rüya’nın kıskançlığındandı. Bu arada, mısırların yanan kısmına bir avuç tuz boca ederek Melis’e vermiştim. Tepkisi, “E ama bu yanmış yeaa!” olurken sinsi bir tavırla gülümsemiştim.

“Hayatım bilmiyor musun? Misafir umduğunu değil bulduğunu yer.” O tüm gece ağzına bir mısır tanesi atamadan otururken benim karşıdaki koltukta çatır çatır yediğim mısırlarla içimin yağları erimişti.

Çağatay ve Kenan onların gitmesinin hemen ardından yatmaya çıkmıştı. *Best couple*’cağızlarım. Biz de merdivenleri çıkarken Rüya, “Biz beraber kalacağız Masal’la,” dediğinde Mert bile bir şey demeden Tunahan atladı.

“Ben bu ayıyla yatmam Rüya. Al ayını da beraber uyun!” dediğinde ben gülmekle gülmemek arasında gidiyordum.

“Hayır Tunahan, ben yatacağım Masal’la.”

Rüya ile beraber odaya girip yattığımızda mecbur onlar da beraber yatmak zorunda kalmışlardı. Koyun koyuna mükemmel bir gece geçireceklerine emindim.

Ben Rüya’nın sinirden uyuyamayıp beni de uyutmayacağını düşünürken o kafası yastığa düştüğü anda uyumuştı.

Bense aradan kaç dakika geçtiğini bilmiyordum ama hâlâ uyumaya çalışıyordum. Su içmek için yataktan kalktım. Mert ve Tunahan’ın kaldığı odanın önünden geçerken aralık kapıdan yükselen seslerini duyduğumda durdum.

Mert, “Tunahan gideyim mi lan Rüya’nın yanına? Kız küstü anasını satayım. Bir gideyim bakayım odaya, belki uyumamıştır?” diyordu.

Duvara yapışmış bir halde gözlerimi devirdim. *Ohooo, ne uyumaması, beşinci rüyasını görüyordur*, diye geçirdim içimden.

Sonra Tunahan konuştu. “Git.” Aradan iki saniye geçmeden tekrar konuştu. “Dur lan sakın gitme. Masal çok deli yatıyor üstü falan açılmıştır şimdi, gitme,” dediğinde gülümsedim.

Mert sinirle, “Abi o zaman gel al Masalcığını, ben de Rüya ile uyuyayım.”

Beklemediğim cevapla birlikte jet hızıyla odaya koşarak yatağa yattım. Maazallah onları dinlerken falan yakalanırdım! Sonra kurtul dillerinden!

Odaya hızla girdiğim için tam kapatamadığım kapı küçük bir gıcırtyla açıldığında içeri giren adım seslerini duydum. Gerçekten kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Biraz sonra yatağımın yattığım kısmı çökünce Tunahan'ın geldiğini anladım.

Beni yavaşça kucağına alırken gülmemek için dudaklarımı bastırıyordum. Havada geçirdiğim birkaç saniyenin ardından sanırım odaya gelmiş olacağız ki ayağıyla kapıyı kapattı. Beni yatağa bıraktıktan sonra etrafından dolanıp o da kendini yatağa attı. Üzerime yorgan örttükten sonra sağ kolunu üzerime attı. Şu an, “Koltuğa geç çabuk!” diye bağırma isteğimi gerçekten zor tutuyordum.

“Uyumadığının farkındayım.”

Hemen kulağımın dibinde yankılanan sesi tüylerimin diken diken olmasına sebep olurken cevap verip kendimi hemen ifşa etme konusunda kararsız kaldım.

“Evet. Ben de tam sana diyecektim ki çabuk koltuğa geç!”

“Ya kızım acımasız mısın? Bırak da kenarda kıvrılayım,” derken sesi uykusunun olduğunu belli ediyordu.

“Tamam. Çek şu kolunu üzerimden. Sonra yatakta gidebildiğin kadar köşeye gidip kıvrıl.”

“Bakıyorum da iyice sahiplendin yatağı! Beni şu yatak kadar sahiplensen sevgili olurduk!”

Tunahan'ın dedikleriyle boğazıma oturan yumruyu bastırmak için yutkundum. Sesim bir anda kesildi, diyecek bir şey bulamamıştım. O da bunun üzerine başka bir şey söylememişti zaten.

12. Bölüm

Boğazımdaki kuruluk hissiyle gözlerimi araladım. Bakışlarım bir arayış içerisinde sağ tarafıma döndüğünde karşılaştığım şey bir boşluktan fazlası değildi. Kalkıp banyoya ilerlerken telefonum diğer odada kaldığı için saatin kaç olduğunu da bilmiyordum. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra susuzluğumu giderebilmek için mutfığa ilerlemeye başladım. Mutfığa girdiğimde karşımda lavaboya yaslanmış bir Mert beklemiyordum doğrusu. “Mert, kanka n’apıyorsun mutfakta? Saat kaç?” dediğimde bakışlarını bana çevirip dudaklarını büzdü.

“Daha yedi buçuk. Bir yarım saat falan önce Rüya beni yanında görünce çılgık attı. ‘İyy pis sipik! git yinimdin!’ diye bağırdı bir de sabah sabah! Daha sonra kalkmamakta ısrar edince güzel suratıma şiddet kullanmaya kalkıştı. Ben de bunu kaldıramayıp kalktım ve buraya geldim. Nasıl affettirsem kendimi diye düşünüyorum ama bir suçum yok benim bence. Ne yapayım kızlar bana karşı koyamıyorsa?” dediğinde egosunun önünde saygıyla eğildim. Resmen Tunahan bir, bu iki.

Elmacikkemiğinin üzerindeki kızarıklığı fark edince şaşırđım. “Oha Mert, yanağındakini Rüya mı yaptı?”

Sorumla birlikte eli yanağına giderken, suratını acıyla buruşturdu. “Yok ya Masal, orayı piç Tuna yaptı. Sabah bunu uyandırmaya geldim. Barışmak için bir şeyler bulalım

diye... Bu salak da kalkınca ‘Sen yanımda Masal yatıyor-ken nasıl odaya giriyorsun piç! Demedim mi sana Masal uyurken üstünü açıyor diye?’ söylenerek bir de o vurdu! Yemin ediyorum kalıp Rüya’dan dayak yeseydim yumrukla değil de iki tırnak iziyle yırtardım en azından. Daha az hasar alırdım. Hayır vuruyorsun tamam, bari özür olarak gel yardım et. Yine uyudu anasını satayım.”

“Verdiği hasar için üzgünüm ama seni beyin loblarından öpmek istiyorum. Hayır git Kenan’ı falan kaldır bari. Tuna hödüğün teki! Ona barışmak için fikir mi sorulur Allah aşkına Mert?”

Mert sadece omuz silkti.

“Ee, bari bir şey buldunuz mu?” diye sorduğumda bana *ciddi misin* der gibi baktı.

“Bak bak, koltuğa bak Masal Hanım, öküzü buraya indirdim, geldi, kanepede uyudu. Hayır vermeye çalıştığı fikir bu mu anlamadım. Gidip ben de mi uyuyayım!” deyince, bakışlarımı kanepeye çevirdim. Tunahan kolu ve bacağı sarkık şekilde kanepede uyuyordu. Yukarı çıkması için yanına ilerledim. Zaten burada bir hayrı yoktu Mert’e de.

“Tunahan!” diye seslendiğimde yine kendi cinsini belirtircesine homurtular çıkarınca, dürttüm.

“Mert kalkarsam seni sikerim. Git başımdan ne bok hazırlıyorsun hazırla!” dediğinde, ben morarmaya başlarken Mert resmen karşıda anırmaya başlamıştı. Tunahan niha-yet Mert’in anırmasının uzaktan geldiğini fark edip uyanınca tek gözü kapalı biçimde bana baktı. “Hassiktir!” Zorla araladığı gözlerinin arasından bakarken, “Masal, vallahi Mert’e dedim,” diyerek Mert’e baktı ve tekrar küfür mırıldandı.

“Pisliksin, gerçekten.”

“Ya kızım, Mert sandım diyorum.”

“Yukarı git ya! İyice pislikleştin, zaten yardımının da dokunduğu yok. Ayak altından çekil bari.”

Dediklerime gözlerini devirip söylenerek merdivenlere gitti.

Ben tekrar Mert’in yanına geçip, “O zaman Mert, Rüya’ya mis gibisinden bir kahvaltı hazırlıyoruz,” dedim.

Mert sevinçle bana sarılırken, “Yarabbi şükür, en sonunda bir yardım eden kul gönderdin yanıma!” diyerek dua ediyordu.

Mert’le birlikte hazırladığımız sofraya bakıp birbirimize *biz harikayız* dercesine bakıyorduk. Bir sürü şey hazırlamış ve evdeki yapay gülleri canice katledip plastik yapraklarını sofraya serpiştirmiştik. Sabah sabah canlısını bulmak zor gelmişti.

“Hadi koçum, git de diğer aylar kalkmadan Rüya’yla güzel bir kahvaltı yapın,” deyip omzuna vurdum.

“Sağ ol valla tertip, evet evet Masal, bundan sonra sana tertip diyeceğim.”

Elimle tamamdır sembolü yaptım. “Önemli değil tertip, hadi ben yukarı çıkıyorum,” deyip koşar adımlarla yukarı çıktım. Rüya’nın yattığı odada kalan telefonumu alıp Tunahan’ın yattığı odaya girdim. Uyuyordu. Sessizce koltuğa geçip telefonumla uğraşmaya başladım. Çok geçmeden Rüya’nın bağırımlarını duymuştum. Ama sonradan kahkaha atmaya başlayınca bir sorun olmadığını anladım. Zaten sofrayı görünce sinirinin geçeceğini farkındaydım.

Sıkıntıdan patladığım zaman dilimi içerisinde bir ara aşağı inip Rüyaları bile dikizlemeyi düşünmüştüm ama sonradan içimdeki teyze ruhlu sesim *ayıp ayıp yavrum* dediğinde bu fikrimden de vazgeçmiştim. Tunahan’ın yanına gidip uzandım. Ona doğru dönerek suratını izlemeye başlamıştım ki canım sıkıldığından yavaşça burnunu sıktım. Nefes alamayınca birden gözlerini açarak bana baktı. Ne? Şaka olsun diye sıklmıştım.

Tunahan bana *yok artık* der gibi bir tavırla baktı. “Masal, biliyorum yakışıklıyım ama millet bu güzelliğimi görmesin diye de insan boğulmaz ki,” dediğinde her ne kadar ona *yılın ego yığını* ödülünü vermek istesem de elimden gelen tek şey göz devirmekti.

“Tunahan canım sıkılıyor, hadi kalk ya.”

“Peki canın sıkılıyor diye burnumu sıkman ne kadar mantıklı güzelim?”

Kısık ve uyukulu çıkan sesine gülümsememek için kendimi zor tuttum. Hah! Kime diyordum ki! Benim canımın sıkılması onun ne kadar umurundaydı ki?

“Tamam tamam hadi kalk, ne yapacağız?” diyerek yavaşça yataktan kalktığımda elimi karnıma doğru götürdüm.

“Kahvaltıya gidelim, açım ben açım. Mert’le sofra hazırladık, hiçbir şeye dokunmadım,” diyerek ağlıyormuşum gibi bir tavır takındığımda bu halim onu güldürdü. Ayaklanıp dolabına doğru gitti. İçinden giyecek bir şeyler alınca ben de valizimden birkaç kıyafet alarak odadan çıktım.

Üzerimi Rüya’nın uyuduğu odada değiştirip odanın önüne gelmiştim tekrar. Ben hazırlandım, daha o hazırlanamamış mıydı yahu? Kapıyı tıklattığımda herhangi bir ses alamayınca yavaşça kapıyı aralayarak kafamı içeri soktum.

Yatağa iki seksen uzanmış, elindeki telefona bakıyordu. “Hayır, bir müsaitim demek ne kadar zor olabilir ki Tuna? Hem niye buradasın, çıksaydın ya dışarı!” diyerek söylendiğimde az önce üzerimden çıkardığım şeyleri valizime yerleştirmekle meşguldüm.

“Yanıma ben çağırmadan gelmen hoşuma gidiyor.”

“Beni köpek olarak falan mı görüyorsun pardon?”

“Yoo ne alaka? Sadece normalde yanımdan uzaklaşmak için yer arıyorsun. Benim de elime fırsat geçince değerlendiriyorum,” diyerek göz kırpıp odadan çıktı. Peşinden kuzu kuzu ilerleyerek salona indiğimde Rüya’yı görmek için sof-

raya baktım. Eş zamanlı olarak o da bana baktığında suratına neşesini fazlasıyla belli eden bir gülümseme yerleştirdi. “Günaydın kankaaa.”

“Günaydın kanka. Afiyet olsun,” derken çaktırmadan Mert ile birbirimize göz kırptık. Yırtmıştı, şanslıydı.

Çok beklemeden kendimi dışarı attığımda suratıma çarpan rüzgârla dişlerimi sıktım. Yaz gelmeliydi artık, gerçekten.

Soğuk havadan kurtulabilmek için hızla kendimi arabaya attığımda, “Ee nereye gidiyoruz?” dedim Tunahan’a bakıp.

“Kafe tarzı bir mekân var yakınlarda, oraya gidiyoruz.”

Sonunda sessiz yolculuğumuz bitmiş ve bahsettiği yere gelmiştik. Dışarıdan bakıldığında sade ve klas duruyordu. Arabadan inip içeri girdiğimizde güleryüzlü bir garson ilgiyle bizi boş olan cam kenarındaki masalardan birine oturtmuştu.

“Canın özel bir şey istiyor mu? Yoksa kahvaltı söyleyeceğim sadece?” diye sordu Tunahan.

“Yeterli,” diye cevap verdim.

Yemekler geldiğinde Tuna bana baktı. “Açım açım deyip durdun. Düzgün yemezsen hepsini zorla ağzına tıkarım ona göre,” diyerek tehdit edercesine işaretparmağını gözü-mün önünde salladı.

“Ben de ağzıma tıktığın şeyleri suratına kusarım,” diyerek şirince sııttım. Tamam, bahsettiğim şeyde pek şirinlik bir durum yoktu ama bunu en azından gülümsememle yumuşatmaya çalışmışım.

Yemeğimizi yerken a bir çocuk yanımıza geldi. “Tuna, kardeşim bayağıdır yoksunuz buralarda ya. N’aber?”

Çocuğun bu samimi tavrı karşısında Tunahan kalkarak onunla tokalaştı ama o pek samimi davranmamıştı. Çocuk bana bakarak gülümsediğinde bakışlarımı tabağıma çevirdim. Bu ne iğrenç bir gülüştü.

“Sevgilin mi bu fıstık?” diye sordu.

Hop orada dur koçum dercesine tekrar ona baktım. Tunahan’a baktığımda çenesi kasıldı ama gülümsedi. Baktım bu duruma o itiraz etmiyor, ben, “Hayır arkadaşız biz,” dedim.

Tunahan öyle bir baktı ki altında yatan *iyi bok yedin* anlamını iliklerime kadar hissettim. Çocuk benden ayırmadığı gözleriyle gülümsemesini daha da genişletti. “O zaman yanın boşsa gelebilir miyim fıstık?”

Fıstık nedir ya, fıstık nedir?

Tunahan birden, “Olmaz Boygar çünkü biz çıkıyoruz, görüşürüz,” diyerek masadan kalktığında şaşkınlıkla ona baktım. Kahvaltımız daha bitmemişti! Arkasından koşar adım ayaklandığımda kasada hesabı ödüyordu. Yapmadığımız kahvaltının parasını! Mekândan da aynı hızla çıktığında ona yetişeyim derken nefes nefese kalmıştım. Ağzının içinde ne olduğunu anlayamadığım bir şeyler söyleniyordu. Dışarı çıktığımızda Tunahan yine (!) arkadaşlarına rastladı. Bu duruma ben bile gözlerimi devirmiştim. Çok tanıdığın olması hiç iyi bir şey değildi. Onlarla da tokalaştıktan sonra çocuklar bana da selam verdiler. Tunahan’a bakıp, “Sevgilin mi?” diye sorduklarında ben Tunahan’ın tepkisini sessizce bekliyordum. Tunahan’ın çevresi kız Whatsapp gruplarından bile daha meraklıydı!

Tuna beklemediğim bir anda, “Size ne amına koyayım ya işleri güçleri sevgili olmuş!” diye bağırıp kolumdan çekmeye başladığında ses çıkaramadım. Bir de durup yolun ortasında bana bağırmasına gerek yoktu. Arabaya bindiğimizde hızla sürmeye başladı. Sonra bana bakıp sinirli bir tavırla, “Sevgilim deseydin ölmezdin Masal!” diye bağırdı.

“Tunahan ben o yüzd–”

“Tamam Masal sus, gidince de hazırlan eve geri döneceğiz,” dediğinde bir şey söylemedim. Benim bir suçum yoktu! Niye bu kadar sinirleniyordu ki? Altı üstü sevgilisi olmadığımı söylemiştim çünkü değildim.

Arabayı hızlı ama çok hızlı kullanıyordu. “Tunahan, yavaşla biraz,” diyerek gergin bir tavırla seslendiğimde yavaşlamadı. “Tunahan, korkuyorum, çok hızlı gidiyorsun. Ortada hiçbir şey yok! Sakinleşsene biraz!” Sesimi yükselterek çıkıştığımda fark edilir oranda yavaşlamaya başladı.

Evin önüne geldiğimizde arabadan inmeden önce koluma dokundu. “Masal. Sana bağışlamak istemedim güzelim. Karşılaştığımız kişileri pek sevdiğim söylenemez ve öyle sana yavşayınca falan sinirlendim işte, bilmiyorum,” dediğinde kafamı salladım.

“Sorun değil.”

Arabanın kapısını kapamadan hemen önce seslendi. “Bizimkilere de söyle hazırlansınlar Masal, ben birazdan gelirim.”

“Tamam.”

Kapıyı çaldığımda beni Rüya karşıladı. İçeri geçtiğimde sabah Rüya’ya hazırladığımız sofrada Kenanlar tıkınıyorlardı. “Selam millet! Tuna gideceğimizi söyledi. Hazırlanacakmışız.”

“Yuh niye bu kadar çabuk?”

“Abi ne oldu bir anda ya!”

Hepsi bir ağızdan itiraz ederken ellerimi *bilmiyorum* dercesine iki yana açtım. “Arayın sorun isterseniz. Bilmiyorum.”

Rüya’yla birlikte valizimizi düzenlerken dirseğimle koluna dokundum. “Barıştınız mı bakalım?” diye sorduğumda hülyalı bir tavırla bana baktı.

Ellerini birbirine bağlayarak, “Ya kanka sabah bana tek başına uğraşarak o kadar güzel bir sofraya hazırlamış ki! İnanmadım ya!”

İnanmamalısın zaten kuzum. Masal olmasa sevgilin bir hiç.

“Aa öyle mi? Bak sen Mert’e ya!”

13. Bölüm

Valizin fermuarını çekerken odanın kapısı tıklatılıp hemen arkasından içeri Kenan girdi. “Efendim Kenan?”

“Kanka aşağıdayız, çıkacağız birazdan, gel.”

“Geliyorum, hemen geliyorum.”

Geçen gün çocuklar telefonla arayarak Tuna’yı gitmekten vazgeçirmişlerdi ve burada tamı tamına bir haftayı tamamlamıştık. Şimdi ise gitme günü gelip çatmıştı.

Kenan odadan çıktığı sırada telefonum çalınca kimin aradığına baktım. En sevdiğim kuzenim arıyordu! Sarp. Namıdiğer Sarpık. Bu lakabı ona ikiz kız kardeşi olan Aşkın ile birlikte koymuştuk çünkü kendisi tam anlamıyla bir sapıktı diyebiliriz.

“Aloo?”

Telefonu neşeyle açtığımda, “Etkim bir aramayla fark ediliyor görüyorsunuz, bir şey demiyorum. Şu sesteki oluşturduğum neşeye bakar mısınız?” diyerek daha ilk andan egosunu konuşturdu.

“İyiyim Sarp ya. Sen?” diyerek onu susturmaya çalıştığımda, “İyiyim be gülüm. Ne yapıyorsun?” diyerek tekrar fabrika ayarlarına döndü.

“Arkadaşlarla tatile gitmiştim. Şimdi geri döneceğim eve, siz ne yapıyorsunuz? Hiç aramıyorsunuz hayırsızlar!”

“Biz de şey yapıyoruz. Yola çıkıyoruz. Size gelmek için.”

Sevinçle oturduğum yerde zıplarken bir çığlık kopardım. Odanın aralık kapısından içeri Rüya girince bana

sinirli bir şekilde baktı. “Kızım salak mısın acaba? Ne bağıırıyorsun deli gibi!”

Onu umursamadan telefona geri döndüm. “Ya Sarpık gerçekten geliyor musunuz?”

“Geliyoruz da, sen onu boş ver. İçeriden gelen ses kız sesi miydi?” dediğinde gözlerimi devirdim. Bu çocuk gerçekten bir kız avcısıydı.

“Sevgilisi var bebeğim. Maalesef,” derken Rüya ondan bahsettiğimi anlamıştı, ellerini beline yerleştirerek, “O kim be?” diye sordu kısık sesle.

İşaretparmağımı dudaklarıma yerleştirerek susması için işaret verdim. Sarp, “Bu beni üzmez çünkü sadece sesi iğrenç diyecektim,” diyerek lafı kıvırmaya çalıştığında güldüm. *Çevir kazı yanmasın!*

“Masaaal!”

Aşağı katta Çağatay’ın böğürme sesini duyduğumda Sarp ile kısaca vedalaşıp telefonu kapadım. Ne de olsa birkaç saate görüşecektik.

Eve Kenanlarla beraber dönüyordum. Tuna bir işini halledeceğini söyleyip dışarı çıkmış ve direkt evine dönmüştü. Neydi bu iş merak etmişim ama sormak gibi bir gayem de yoktu.

Sıkış tıkış bindiğimiz arabada dışarıdaki soğuk havaya rağmen buharlaşma noktasına gelmiştik. Bir an önce eve gitmezsek burada jöle kıvamına gelecektim!

Evin biraz aşağısında inip eve doğru yürümeye başlamıştım. Elimdeki valiz canımı sıksa da yürümek iyi gelmişti. Eve varmadan yaklaşık yarım saat önce Sarp ve Aşkın geldiklerine dair bana mesaj atmışlardı. Şu an büyük ihti-

malle evde kurulmuş benim gelmemi bekliyorlardı. Uzun süreden sonra gelmeleri çok iyi olmuştu.

Sonunda kapıya vardığımda zile basarak beklemeye başladım. Birkaç saniyenin ardından arkamda bir araba durmuş ve eş zamanlı olarak evin kapısı açılarak iki kol tarafından etkisiz hale getirilmiştim. Sarp şu an bana sarılmıyor, yeni bir insan boğma taktiği geliştiriyor olmalıydı! Bunun bir sevgi gösterisi olmadığına emindim! Beni biraz rahat bıraktığında oynatamadığım kollarımı sonunda ben de ona sardım. Özlemiştim keratayı.

Geri çekildiği sırada Aşkın ile sarılmadan önce kulağıma tekrar bir araba sesi iliştiğinde dönüp arkama baktım. Şu an hızlıca buradan uzaklaşan araba Tunahan'ın arabasından başkası değildi. Neden geldiği aklıma takılırken bir şey söylemeden gitmesi daha çok aklıma takılmıştı. Bunu az sonra ona sormayı aklıma not ederken dönüp Aşkın'ı kendime doğru çektim. "Bebeklerim gelmiş, hoş gelmiş."

İçeri geçtiğimde annemle de uzak kaldığım bir haftanın acısını çıkarırcasına uzunca sarıldık.

Sohbet muhabbetle geçirdiğimiz yarım saatin sonunda odama çıkmak için ayaklandım. "Gençler hadi odama çıkalım." Odama girdiğim anda tam karşımda duran yatağımın özlemiyle yanıp tutuşum. *Ah bebeğim, seni nasıl özledim bir bilsen!*

Aşkın'la birlikte kendimizi yatağa bıraktığımızda Sarp içeri girmeden bize baktı. "Güzellikler ben banyo yapmaya gidiyorum. Eğer seksi vücudumu izlemek isteyen varsa kapımı kilitlemiyorum, haberiniz olsun," dediğinde Aşkın'la birbirimize bakarak "Sarpık," diye mırıldandık ama o çoktan odadan gitmişti bile.

"Aşkın sen de duş al istiyorsan, yorgunsundur."

"Ay çok iyi olur aslında," diyerek başını salladı.

Yan taraftaki kapıyı gösterdim. “Burayı kullanabilirsin kuzum.”

Aşkın’ı duşa göndermenin ardından elime telefonumu alırken Tunahan’a mesaj yazmak için davrandım.

“Tunahan, bugün bizim eve uğradın mı? Eve girerken arabayı gördüm sandım da.”

Sanmamıştım! Zaten oydu! Peki o zaman neden geri dönüp gitmişti ki?

“Evet. Geldim. Kapıda bir çocukla sarılıyordun, seni özlemiş belli ki. Ben de rahatsız etmek istemedim. Yakınınsınız herhalde, zor durumda kalma diye gelmedim.”

Yazdıklarını keyifsiz bir şekilde okudum. Ah, gerçekten Sarp’ı sevgilim falan sanmış olamazdı, değil mi? Yahu kapıyı o açmıştı. Benim sevgilim olup beni benim evimde karşılaması ne kadar normaldi? Hele de annem evdeyken!

“Kapıda sarıldığım kişi benim kuzenim. Kalmaya gelmişler. Bayağıdır görüşmüyorduk. Özlemişiz birbirimizi. Keşke gelseydin, hem siz de tanışırdınız.”

Sebepsiz bir açıklama içeren mesajımı yolladığımda vereceği cevabı merak ediyordum. Gecikmeden cevap geldiğinde hızla okudum.

“Bakarız bir ara o zaman.”

Anneme fikrini sormadan, “*Şimdi gelebilirsin eğer işin yoksa?*” yazdığımda dudaklarımı kemiriyordum. Nedense şu an buraya gelip Sarplarla tanışmasını istemiştim.

Gelmesini umut ederek yazdığım mesaja uzun süre cevap gelmeyince surat asarak telefonumu bıraktım. Aşkın duştan çıktığında onunla geçen zamanda neler yaptığımızla ilgili dedikodu yapmış ve onun ıslak saçlarıyla ilgilenmiştik. Telefonumun ekranı gelen bildirimle aydınlandığında hızla elime aldım.

“Kenan’la geliyoruz.”

Kenan’ın da gelmesinde tabii ki bir sorun yoktu.

“Tamamdır.”

“Aşkın, arkadaşlarım gelecek birazdan, ben anneme söyleyip geliyorum,” diyerek odanın kapısına doğru ilerlerken o da yataktan kalkarak ayaklandı.

“E ben de geleyim. Televizyon falan izleriz, hem teyzemi özledim kızım ben.” Omzuma vurarak yanımdan geçti.

“Annemden uzak dur yelloz,” diyerek merdivenlerden koşmaya başladığımda o da arkamdan koşturmaya başlamıştı.

“Maalesef tatlım bilirsin, aramızda bir çekim var durduramadığımız. Teyzeeeeem!”

Annem gürültümüzü duyup bize döndüğünde Aşkın hızla kendini annemin kucağına attı. “Anne bırak şu pis kızı ya. Bitlidir şimdi bu!” dediğimde annem bu halimize kıkırdıyordu. Aşkın’la hep böyleydik. Annemi paylaşamazdık.

Kapı zili çaldığında heyecanla ayaklandım. Sonunda gelmişlerdi. Anneme geleceklerinden bahsetmiştim ve o da evde kalmamızı tembihleyip Esmâ Abla’yla birlikte bir arkadaşına uğrayacağından bahsedip evden çıkmıştı. Koşar adımlarım kapının hemen önünde durduğunda kapı kolunu hızla çevirdim. Ve karşımda iki surat!

“Hoş geldiniz!” diyerek dişlerimi dahi gösteren bir sırıtmayla kapıyı araladım.

Tuna içeri geçti ama Kenan kısa süreliğine yanımda duraksadı.

“Bu kız kim?” diye sordu çenesiyle Aşkın’ı işaret ederek.

“Aşkın, kuzenim,” dedim.

“Ben de onu kaybetmiştim ya, arıyorum bulamıyorum kaç senedir...”

Derin bir nefes alarak ne dediğini anlamaya çalışan bir ifadeyle suratına baktım.

“Kanka, sen Aşkın dedin ya, yani benim aşkım oluyor işte. Ben de diyorum senelerdir aşkımı arıyorum bulamıyorum diye.”

Ellerimle yavaş ritimde bir alkış tuttum. “Senin gibi koşan görmedim kanka.”

“Babam gençken atletizm konusunda iddialıymış. On-
dan geçmiş herhalde. Huyum kurusun,” diyerek göz kırpıp
hızla yanımdan sıvıştı.

Kapıyı kapatıp yanlarına ilerledim ve onları tanıştırdım.
Sarp’ı duşa gireceğim dedikten sonra görmemiştim. Muhte-
melen suya karışıp kanalizasyonla falan buluşmuş olmalıy-
dı çünkü ben bile bu kadar uzun süre duşta kalmıyordum!

Beklediğim şeklin aksine Sarp az sonra *boxer*’ı ile merdi-
venlerde görününce suratımı buruşturdum. Bizim yanımız-
da böyle dolaşmasına evet alışkındık ama evde yabancılar
vardı yahu!

“Yuh anasını satayım! Evde iki tane kız var oğlum.”

İlk atak Tunahan’dan geldiğinde Sarp umursamaz bir ta-
vırla elindeki havluyla saçlarını silmeye devam etti. “Evde
sizin olduğunuzdan haberim yoktu,” derken bu durumu
hiç umursamadığı çok belliydi.

“Lan zaten bizim değil kızların burada olması yeterli.”
Tunahan’ın sinirlendiğini farkındaydım, iki saniyede bir dö-
nüp bana bakması da bu durumu kuvvetlendiriyordu. Bir-
kaç saat önce sarıldığımızı gördüğü andan da kalmış olabi-
lirdi bu sinir. Evet, bazen beni kıskandığını düşünüyordum.

“Sarp, kuzen, sen üstüne bir şeyler giy de gel en iyisi,”
dedim gözlerimi kocaman açarak.

“Kızım ne var ya? Ben hep böyle dolaşıyorum zaten,
kime ne?” diyerek kışını dönüp üzerini giyinmeye gitti.
Klasik Sarpık. Hayat felsefesine karşı gelenlerden hoşlan-
mıyordu. “Yiğidin malı meydandadır.”

14. Bölüm

Tunahan ve Sarp'ın garip tanışmasının üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Aşkın ve Sarp da gitmişlerdi ama en kısa sürede geri döneceklerdi. Hem de teyzem ve eniştemle birlikte. Buralardan bir ev bulduklarını ve eniştemin tayini buraya çıktığı için okul kayıtlarını da en kısa sürede buraya aldıracaklarını söylemişlerdi. Artık daha fazla birlikte geçireceğimiz zamanlar beni şimdiden heyecanlandırıyordu. O güne geri dönecek olursak Kenan tüm gün Aşkın'ı delirtmişti. Tüm gün karşısına oturup onu dikizlemiş ve Aşkın'ın bunu fark ettiği zamanlarda da altta kalmamak için kızın pürüzsüz olan suratına yüzünü buruşturarak bakıp, "O burnundaki siyah nokta mı? Bu yaşta kaz ayakları oluşmuş göz çevrende," deyip durmuştu. Aşkın'ın sinirden titrediği dakikalardan bahsetmeye dilim varmıyor tabii.

Şimdi de elimdeki çizimde birkaç yeri renklendirirken dinlediğim müziğe eşlik ediyordum.

"Masal."

Annemin sesiyle bir anda irkilerek elimdeki boya kalemini çalışma masamın üzerine bıraktım.

"Efendim?"

Kafasını kapıdan uzatmış bana bakarken, "Akşam yemeğe gideceğiz, babanın arkadaşıyla eşi de gelecek, hazırlan," dedi.

"Ya anne gerçekten gelmek istemiyorum!"

“Masal sus, giyin üstünü, baban gelir birazdan. Hem zaten tanıyorsun Ethem Bey’i, gelmişti bize birkaç kez, onlarla olacağız. Baban söz vermiş,” dediğinde *Selena*’daki Kıvılcım gibi nefesimi tutarak annemi tehdit etmek istedim ama maalesef annem öyle bir şey yapsam, “Salaksın,” diyerek odayı terk ederdi. Tam da şu an yaptığı gibi.

El mahkûm üzerimi değiştirmek için söylenerek dolabıma ilerledim. Hava soğuktu ve hiç öyle cici kız havalarına girecek durumda değildim. Kalın yün elbiselerimden birini alarak dolabımın kapağını kapadım.

Giniyip aynanın karşısına geçtiğimde annem yine odama tam hız daldı. “Ne giydin bakayım?”

Baygın bakışlarla ona bakarken ellerimi iki yana açarak üzerime bakmasını sağladım.

“Saçlarını aç bari biraz,” dedi annem.

“Ya ne saç? Yemek yerine saçlarımı mı yiyeyim sonra?” diyerek toplu duran saçlarımı elimle savurdum.

“İyi! İyi! Sen böyle erkek çocuğu gibi dolaş, aman süslenme!”

Annem odadan çıktığında tekrar çalışma masama oturdum. Babam gelene dek biraz daha çizim yapabilirdim sanırım. Elimi kalemime attığım sırada telefonumdaki bildirim sesiyle tekrar bıraktım. Anlaşılan ben bu çizimimi bitiremeyecektim.

“*Ne yapıyorsun?*”

Tunahan’ın mesajını okurken sinirli ruh halim yerini sevince bırakmıştı.

“*Babam arkadaşına söz vermiş, hep birlikte yemek yemeye gideceğiz. Sen ne yapıyorsun?*”

“*Oğulları var mı? Dışardayım, birkaç saate arkadaşla buluşacağım.*”

“*Bilmiyorum.*”

“*İyi, salağa yaklaşma.*”

Mesajını okuduğumda gözlerimi devirme isteğimi geri çeviremedim.

“Tuna, var demedim, bilmiyorum dedim?”

“Tamam ben de garantiye alayım dedim.”

Maalesef restorana gelmiştik ve Tunahan'ın içine doğmuş olsa gerek gerçekten bir oğulları vardı. Tunahan'a bunu söyleyerek dalga geçmek istesem de evden uzaklaştıktan sonra telefonumu evde unuttuğumu fark etmiştim. Ve bu durum benim için bu gecenin *slow motion* ilerleyeceğine dair bir işaretti.

Yemekler gelmeden önce sadece birkaç kez görüşmüş olmamıza rağmen benimle sıcak bir muhabbete giren Ethem Abi'yle konuşmuştum. Yemeklerimiz geldiğinde çocukla sürekli göz göze gelmek iştahımı kaçırmıştı. Daha doğrusu buna göz göze gelmek denemezdi herhalde, o beni dikizlediği için ben bakışlarımı ona çevirdiğimde bu durum kaçınılmaz oluyordu. Bu durumdan iyice bunalınca lavaboya gitmek için ayaklandım.

Tablolarla bezenmiş uzun holde ilerlerken kulağıma ulaşan müzik sesi gayet güzeldi. Kadınlar için ayrılmış lavaboya vardığım sırada arkamda hızlanan adım sesleri duydum ve omzuma bir el dokundu. Kaşlarım hafifçe kavislenirken sakince kafamı çevirdim. Ethem Abi'nin oğluydu.

“Ne oldu?”

Gözlerime bakarken elinde tuttuğu şeyi bana doğru uzattı. Annemin telefonuydu bu.

“Sen kalkınca hemen ardından telefon çaldı. Bir arkadaşınmış, sana ulaşamayınca annenden aramış,” dediğinde telefonu alarak kulağıma götürdüm. Rüya mıydı?

“Alo?” Ses vermemin ardından ışık hızında kulağımı dolduran sesle suratımı buruşturdum.

“O erkek sesi kimin Masal?!” Sorusuyla birlikte bakışlarımı hâlâ karşımda dikilip bana bakan çocuğa çevirdim.

“Babamın arkadaşının oğlu.” Daha sonra ağzını tekrardan açmasına izin vermeden, “Telefonumu evde unutmuşum, o yüzden ulaşamamışsındır. Benim şimdi kapamam lazım öptüm,” deyip kapadığımda ne dediğimi sonradan farkına vararak olduğum yerde kaldım. *Öptüm? Öptüm dedim çocuğa! Allah kahretsin!*

Telefon elimde tekrar çalınca utançla kulağıma götürdüm. Tabii ki Tunahan’dı.

Sesimi çıkarmaya çekinirken, “Hı?” diye bir mırıltı çıkardım.

“Ben de öptüm o zaman güzelim,” dediğinde güldüğünü belli eden sesiyle utancım ikiye katlanırken telefonu hızla suratına kapadım. Bir de dalga geçiyordu! Kafamı kaldırdığımda varlığını dahi unutmuş olduğum çocuk bana elini uzattı.

“Tolga,” dedi.

Suni bir tebessümle elini sıktım. “Masal, bu arada telefonu getirdiğin için teşekkürler.”

Tekrar masaya döndüğümüzde zaman geçirebileceğim bir uğraş bulmak istiyordum ama herkesin odak noktası birbirlerine anlattığı gençlik anılarıydı.

“Kusura bakmayın ben arkadaşlarımla buluşacağım da kalkmam gerekiyor.” Tolga’nın sesi masadaki herkesin bakışlarını kendisine çekerken annesi o cırtlak sesiyle atıldı.

“Masal da seninle gelsin oğlum.”

Hayır, hayır, hayır. İtiraz etmeme kalmadan annem, “Evet, Masal da seninle gelse çok iyi olur Tolga,” dediğinde gözlerim kocaman açıldı.

Benim. Annem. Bu. Saatte. Bu. Çocukla. Git. Dedi. Tolga elini bana doğru uzatıp masadan kalkmamı beklediğinde istemeyerek yerimden kalktım. Annemlerin “geç kalmayın” başlığı altında verdikleri öğütleri dinledikten sonra restorandan çıktık. Tolga arabalarına doğru ilerlerken bana baktı. “Benim arkadaşlarımla yanına gitmem lazım, rahatsız olmazsın umarım.” Evet olurum desem ne fark edecekti ki Allah aşkına!

“Yok olmam.”

Bir mekânın önünde durduğumuzda park etmesini beklemeden indim. Canlı müzik sesi mekânın dışına kadar yükselirken sigara içmek için dışarıda oturan insanları süzdüm.

Ben fark etmeden Tolga arabadan inmiş, yanıma gelmiş ve elini belime koymuştu. “Eğer telefonda konuştuğun kişi, sevgilin değilse takılabiliriz,” deyip göz kırptığında bir adım ileri çıkarak belimde duran elinden kurtuldum.

“Sevgilim,” dedim.

Tunahan şu ânı görse gurur duyardı. Tatile gittiğimizde sevgilim değil dedim diye bağıracağı anlar hâlâ gözlerimin önündeydi.

Tolga bu dediğime biraz bozulurken cebinden telefonu çıkararak birini aradı. “Bahçede misiniz abi?” Biraz karşıındaki kişiyi dinledikten sonra sanki karşıındaymış gibi kafasını salladı. “Tamamdır, geldim.”

Telefonu tekrar cebine koyduktan sonra bana baktı. “Hadi gel.” Eli tekrar belime ulaştığında ilerlemeye başladı. Yan yana içeri girdik ve tam karşıımızdaki masada oturanları gördüğüm an küçük bir şok dalgası bedenimi ele geçirdi. Bununla kalmayıp o masaya yaklaştığımızda sessizce mırıldandım. “Arkadaşın Tunahan mıydı?”

Tolga onu tanımama şaşırmıştı. “Tuna’yı tanıyor musun?”

“Evet,” dediğim sırada masaya gelmiştik ve Tunahan’la bakışlarımız birbirine çoktan karışmıştı. Tolga önüme geçerek Tunahan ve Kenanlarla tokalaştıktan sonra Kenan dönüp bana sarıldı.

Olayın garipliğini atlattıktan sonra Tunahan geçip yanıma oturdu. “Ne yani, Tolga’nın ailesiyle mi yemek yediniz?” dediğinde kafamı salladım.

Kafasını yukarı kaldırıp, “Ben oğulları varsa muhatap olma diyorum, bu koluna girip yanıma geliyor ya! Hey Allah’ım neyle sınıyorsun ya Rabbim beni!” diyerek kendi kendine konuşurken bu haline gülmeden edemedim. Bana sinirli bir tavırla bakarken elindeki telefonu gözüme sokarcasına salladı. “Sen telefonunu niye açmıyorsun peki?”

“E dedim ya, evde unutmuşum telefonumu,” dediğim sırada Tolga lafımı kesti.

“Arayan sen miydin Tuna? Ha sevgilisi sensin o zaman Masal’ın,” dediğinde, elimi alnıma yapıştırdım. *Sıçtık Cafer bez getir!*

15. Bölüm

Tunahan, Tolga'nın dediği şeye yarım ağız gülümserken benin suratım kırmızının elli tonunu yaşıyordu. Ya gerçekten *bir insan ağzını ne kadar tutamaz* sorusunun cevabıydı Tolga! Ben Tunahan hariç her tarafa bakıyorken onun keskin bakışlarını üzerimde hissediyordum. Dakika bir, gol bir, rezil olmuştum resmen! Allah kahretsin beni gerçekten, bir yalan söylemiştim ve dakika geçmeden mumum yatsıyı beklemeden sönmüştü. Tunahan'ın bana bakması suratımın eski haline dönmesini zorlaştırırken en azından Tuna hariç kimsenin bu duruma takılmamasına seviniyordum. Yanaklarımın ısısı düşmezken yüzümü yıkamanın iyi geleceğini düşünerek ayaklandım.

“Nereye?” diye sordu Tunahan.

Arkamı dönmeden, “Şey... ben... lavabo...” diyerek derdimi anlatmaya çalıştım ama o karşımda durmuş bu halime gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu. Ayaklarımı yere vurarak bağırmamak için kendimi zor tutarken hızla lavaboya doğru ilerlemeye başladım. Gıcıkta ya!

“Pardon lavabo ne tarafta acaba?”

Yanımdan geçen garsonu durdurup sorduğumda eliyle sol tarafta kalan holü gösterdi. “Buradan girince hemen karşıda.” Tekin olmayan bakışları rahatsız olmama sebebiyet verirken sesli bir şekilde yutkundum.

“Peki teşekkür ediyorum.”

Gülümser bir tavırla göz kırptığında kafedeki loş ışığın etkisiyle kırmızı renge çalan gözleri irkilmeme sebebiyet vermişti. “Önemli değil.”

Bakışlarımı hissettiğim güvensizlikle Tunahan’a çevirdiğimde asıl irkilmemi sağlayacak şeyin bu olduğunu fark ettim. Tuna bir kızla sarılıyordu ve suratları birbirine çok yakındı. Boğazıma oturan yumruyu yutkunarak bastırmaya çalışmam pek işe yaramamıştı. Hızla garsonun gösterdiği hole girip gördüğüm kapıyı araladım. Lavaboya yaklaşıp sinirle duvarın dibine çöktüğümde hissettiğim duygu karmaşası beni boğmuştu. İçeride sarıldığı kız sevgilisi olamazdı değil mi? Ve onlar az önce öpüşmüşler miydi? Ah, cidden kendimi kandırıyordum. Ben az önce içeride utançtan kıvranırken çocuk beni umursamamıştı bile!

Az önce gördüğüm durumu aklımdan çıkarmaya çalışırken asıl beni üzen olay Tolga’nın beni Tuna’nın sevgilisi olduğumu sandığı halde, Tuna’nın başka bir kızla hemen yanında sarmaş dolaş olmasıydı. Tamam, gerçekten sevgilim değildi, bunun farkındaydım ama en azından Tolga bunu böyle biliyordu ve Tunahan’ın bu hareketi onur kırıcıydı. Ya da belki ben farklı hayal ettiğim için bu kadar büyütüyordum bunu. Sahi ne bekliyordum ki ben?

Suratıma çarptığım su damlalar halinde kendine yollar çizerken lavabonun kapısı vurulunca düşüncelerimden sıyrıldım. Sonra hâlâ güldüğünü anlayabileceğiniz ses tonuyla Tunahan konuştu. “Sevgilim, iyi misin?”

Her ne kadar bana sevgilim demesi içimdeki katırları horona davet etse de içeride başka bir kızla sarmaş dolaş bir halde gördükten sonra bunu pek umursayamamıştım. Benim ses vermemem üzerine endişenin yansıdığı ses tonuyla konuştu. “Masal, iyi misin? Ses versene güzelim. Bir şey mi oldu?”

Kapıyı açmadan önce aynadan kendime baktığımda suratımda yer edinmiş ifadesizliği bir türlü gülümsemeye çeviremedim, uğraştığım da söylenemezdi. Tunahan kapıya bir kez daha vurduğunda peçeteyle ellerimi kurulayarak kapıyı açtım. Hemen karşımda duran bedenini sollamak istediğimde bir adımla tekrar önüme geçerek bunu engelledi.

“Ne var Tuna?”

Soğuk tavrım karşısında omzuma yerleştirdiği kolunu çekerek bir adım geriledi. “Bir şey oldu sandım uzun süre gelmeyince. Sorun ne?”

“Bir sorun yok, hem sanırım kız arkadaşın içeride, tanışmak isterim,” deyip buruk bir şekilde gülümseyerek önünden ilerlemeye başladım. Kolumdan kavradiğında ona doğru dönüp baktım. Tek kaşı havaya kalkmış bir şekilde suratımı izlerken sakın bir sesle konuştu.

“Sevgilim olmadığını biliyorsun.”

“Bilmiyorum,” diyerek meydan okur bir tavırla ona diklendiğimde bir süre suratımı süzdü.

“Sen içerideki kızı sevgilim mi sandın?” Tek kaşı havaya kalkarken teyit etmek istercesine sordu.

“Aa, yoksa değil mi? Ya ben de kızın içine girmeye çalıştığını görünce yanlış anlamışım,” diyerek gözlerimi devirdiğimde bu halime sırtarak kafasını iki yana salladı. Bugün fazlasıyla gülmüştü ve ben onun o dudaklarını yumruklamak istiyordum!

Masaya tekrar vardığımda belli etmediğimi düşündüğüm bir şekilde az önceki kızı sinsice süzdüm.

“Az daha gelmeseydin sevgilin elden gidiyordu be Masal.”

Tolga benimle dalga geçtiğini belli eder bir üslupla konuşup o kızı gösterdi. Hah! Düşündüğüm başıma gelmiş-

ti. Cidden şu salak Tolga bizi sevgili sanıyorken Tuna biraz dikkatli davranamaz mıydı? Tolga'nın bu ses getiren lafından sonra bizim çocuklar da dahil hepsinin bakışları bana dönmüştü. E tabii, bu yalan Tunahan, Tolga ve benim aramdaydı.

Kenan *ne oluyor* dercesine bana baktığında dudaklarımı büzdüm. *Rezillik yükleniyor...*

Masada herkesin bana ve arkamdan gelen Tunahan'a dikmiş oldukları bakış ve ortama hâkim olan sessizliğı az önceki kız bozdu. "Sevgili mi? Tuna, bu sevgilin mi? Bu saçmalık da ne?"

Kulak tırmalayan sesi ve aşağılayıcı bakışlarıyla beni süzen kıza dönüp, "*Bu değıl, Masal!*" diyerek ufak bir uyarıda bulundum. Bu ne kendini beğenmişlikti! Hemen yanımda duran Tunahan'a baktım ve onun kıza cevap vermesini beklemeden önce ben konuştum. "Ve korkma, tepe tepe kullanabilirsin. Sevgilisi falan değılim," diyerek kendimi beni en az sorgulayacak kişinin yanına attım. Kenan'ın.

Popom henüz yeni oturakla buluşmuştu ki Kenan atladı. "Kanka siz sevgili misiniz?"

Ah, en az sorgulayacak mı dedim? Yanlış seçimdi. Bacağına küçük bir çimdik attığımda susması gerektiğini anlamış olacak ki ufak bir sızlanma eşliğinde çenesini kapadı.

Çok uzun süre suskunluğı dayanamamış olacak ki öne doğru eğildi. "Bu da Tuğçe, Masalcığım."

Ya benim o kızla tanışmak istediğimi kim söylemişti ki! Bir tepki vermeden kızla birbirimize soğuk bakışlar attığımızda, bizim çocukların beni duyabilecekleri bir sesle, "Ben gitsem iyi olur ya, annemler kalkmıştır, zaten telefonum da evde, haber veremezler," deyip ayağı kalktım.

Kenan da hemen benimle kalktı. "Motor burada, seni bırakayım o zaman."

Henüz daha itiraz bile etmeden Tunahan masadaki anahtarını alarak ayaklandı. “Otur sen Kenan, ben bırakırım.” Benim suratıma küçük bir saniye dahi bakmadan kafeden çıktı.

Bu sırada, adının Tuğçe olduğunu öğrendiğim kız sinirli bir tavırla kollarını birbirine doladı. “Hah!”

Hareketine karşı gözlerimi devirip çocuklarla vedalaştım. Tuğçe’ye selam vermemek için gözlerine bakmadan uzaklaşacaktım ki dedikleriyle olduğum yerde birkaç saniye duraksadım. “Okulda görüşürüz Masal.”

İğneleyici sesi ve bu iğrenç haber beni şoke ederken buna cevap vermeyip kafeden çıktım. *Ya bu gerçek olmazdı değil mi?!*

Arabanın kapısını açıp Tunahan’ın çoktan bindiği arabasına bindim ve Tuna arabayı çalıştırdı. Yine sıkıcı bir yolculuk beni bekliyordu anlaşılan çıt çıkmayan arabaya bakılırsa. Kafamı cama çevirdiğimde Tunahan, “Normalde böyle oturmuyordun, nasıl rahat ediyorsan öyle otur,” dedi düz bir sesle.

Evet, ayaklarımı toplayarak oturmak en büyük hobilerimden biriydi. Bu konuda haklıydı ama üzerimde elbise vardı. “Üzerimde elbise var Tunahan, bunu fark edemedin mi?”

Üzerime bakıp kafasını yola geri çevirdi. “Ah doğru, ben de bir saattir üzerindeki kazağın altı nerede diye bakınıyordum.”

“Sen benim bacaklarıma mı bakıyorsun!”

“Hayır, sadece kazağın devamını arıyordum.”

“Geri zekâlı!”

Biraz sonra bacaklarıma bir şey bıraktığında irkildim. Üzerime ceket bırakmıştı. “Sana rahat otur diyorum, cidden benim sapık olduğumu falan sandığını düşünmeye başladım. Cidden eteğin sıyrılrsa seni dikizleyeceğimi mi dü-

şünüyorsun? Eğer kendini güvende hissetmiyorsan ceketini üzerine örtebilirsin.”

“Sana sapıksın demedim Tuna.”

“Dedi sapık olduğumu ima eden kız.”

Laf anlatamayacağımı fark ettiğimde sinirle nefes aldım, ayakkabılarımı çıkardıktan sonra bacaklarımı kendime doğru çektim. Ceketini de üzerime aldığımda arabadaki sessizliği bozmak için radyoya uzanıp sevdiğim bir şarkıda duraksadım.

Yağmur yağmaya başlamıştı. Arabanın camlarına çarpan ve tıpkı toz tanecikleri kadar minik olan damlalar sanki bir toz bulutunun içinden geçiyormuşuz gibi hissettiriyordu. Dışarıdaki havanın aksine arabanın içindeki sıcaklık camda buhar yapmaya başladığında, işaretparmağımı kullanarak camın üstüne bir şeyler çizmeye başladım. Aynı zamanda çalan şarkıya eşlik ediyordum. Bunu yapmamın bir nedeni vardı. Kafamda dönüp duran sesleri susturmaya çalışıyordum. Çünkü eğer kendime hâkim olamazsam birazdan Tuğçe’yle ilgili Tunahan’a hesap soracaktım. Ne hakla demeyin, kendime engel olamıyordum! Kendimi iyice şarkıya kaptırdığım sırada nakarat kısmı geldiğinde sesimi biraz daha yükseltmişim ki şarkı birden kapanınca patlayan sesimle öylece kaldım. Vücuduma yayılan utanç dalgasıyla dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Sevmiyor musun ki bu şarkıyı?” dedim neden kapattığını öğrenmek için. Yoksa tek derdi karga sesimle dalga geçmek miydi?

Bana bakıp güldü. “Hayır, seviyorum ama senin sesini duymak varken neden bu cihazdan duyayım ki?” dediğinde boğazımdaki kuruluk hissiyle yutkunmaya çalıştım. Utandırmıştı.

Ellerimle oynamaya başladığımda ona Tuğçe’yi sorup sormamak arasında kaldım. Hazır rezil olmuşken tam mı

rezil olsaydım acaba? Hepsi bir aradan çıksaydı. Galiba kafasını çevirip bana bakmış olmalı ki bir kahkaha patlattı. “Her şeye utanıyorsun Masal. Küçük çocuklar gibisin.”

Allah aşkına ne zaman utanıp utanmamam gerektiğini ayarlayamıyordum maalesef! “Yapım böyle, elimden bir şey gelmez,” diye sessizce mırıldandım.

“Hayır, bundan şikâyet etmiyorum hatta aksine sen hep böyle kal güzelim, ayrıca seni utandırmak cidden komik,” dediğinde içim bir mutlu olmuştu. Evet benim içim mutlu oluyordu. Tunahan bana böyle davrandığında mutluluğu tüm hücrelerimde hissedebiliyordum!

Evin önüne geldiğimizde ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Tunahan arabayı durdurduğunda elimi kapı koluna yerleştirerek araladım. “Sağ ol Tuna.”

“İyi geceler güzellik.”

Bakışlarım direksiyonda duran ellerine kayarken derin bir nefes alarak boğazımı temizledim. “Tuna?”

Bakışları benim üzerimde dolaşmaya devam ediyordu. “He?”

Gayet ilkel cevabına gülerken gözlerine baktım. “Sana bir şey soracağım ama...”

“Ama?”

“Tuna, Tuğçe’yi seviyor musun? Seni fazla sahiplenir gibi davrandı. Yani bilmiyorum, öyle bir sarıldı ki! Sonra da bizi sevgili sanınca falan dalga geçti ya...” Planlamadan söylediğimin sözlerimin kesilmesini sağlayan şey sol elimin üzerine koyduğu eli oldu.

“Hey hey sakın...” diyerek gülmeye başladı. “Sen beni mi kıskanıyorsun?”

Ah, evet, dalga geçme süresini aşmadan yeniden dalga geçmeye başlamıştı bile!

“Evet, evet, evet, sen beni gerçekten kıskanıyorsun.” Sinirle arabadan inmek için elimi çektiğimde bileğime dokundu. “Tuğçe tipim değil Masal. Maalesef.”

Ukala cevabına sinirlenirken, “Ay senin tipini yesinler! Tipim değilmişmiş! Ukala! Hangi tip ilginizi çeker acaba Tunahan Bey!” dedim. Benim dalga geçercesine sorduğum soruyu ciddi bir tavırla düşünmeye başladığında gözlerimi devirdim. Bir insan bu kadar sinir olurdu! Yavaşça bana doğru yaklaştığında eliyle omzumda duran saçımı küçük bir hareketle geriye attı.

“Böyle kumral saçları olan bir kız,” dedikten sonra saçlarımda dolaşan bakışlarını harelerime dikti. “Güzel, mavi gözleri olan bir kız.” Sonra çatık olan kaşlarımı işaretparmağıyla düzeltti. “Ve sinirli olan bir kız da hoşuma gider,” dediğinde kuruyan dudaklarımı ıslattım. Bu söyledikleriyle beni mi tanımlamıştı, yoksa ben mi yine kendime yorumluyordum?

“K-kimmiş o kız?”

Cevabına adımı duyabilmek için büyük bir hevesle kulak kesildim.

“Kim bilir?” Aaah! Beklediğim cevap bu değildi! Somurtarak omuzlarımı düşürdüğümde piç bir tavırla gülümseyerek bana baktı. “Sinsisin.”

“Kim ben mi sinsiyim? Tövbe tövbe, melek gibi kızım ya neyim sinsi benim.”

“Sen melek olsan Azrail olursun Masal.”

Güçlü olduğunu düşündüğüm bir şekilde koluna yumruk attım. “Hı evet, ilk senin canını alırdım hatta.”

“E tabii haklısın, kıskan kıskan nereye kadar değil mi güzelim? Kökten çözüm arıyorsun.”

“Seni kıskandığımı mı düşünüyorsun?” Düşünmesine gerek yoktu ki! Kıskandığım alenen ortadaydı!

“İyice geç kalmadan gitsen iyi olacak.” Saçma tartışmamızdan gerçek hayata geçmemi sağlayan cümleleriyle evime baktım. Işıklar yanıyordu.

“Sahi ya! Sana laf yetiştireceğim diye annemlerden laf yiyeceğim,” dedim ve hızla arabadan inecektim ki bu kez kendim durmamış, durdurulmuştum. Tunahan’a baktığımda uslu bir ocuk olduğuna annesini inandırmaya çalışan çocuklar gibi beni izliyordu. *Ne oldu* dercesine kaşlarım yukarı doğru havalandı.

“İyi geceler...” Beni kendine doğru çekti, yanağımdan büyük bir öpücük alıp kokumu ciğerlerine hapsetmek istercesine derin bir nefes aldı. “Ve Tuna’nın dudakları bayram eder.” Boğuk sesini kulağıma fısıldarken ılık nefesi tüylerimin diken diken olmasını sağlamıştı. Bedenimi ele geçiren titremenin sesime de yansıyacağını fark ettiğimde ağzımı açıp tek kelime etmeden, hafif uzamış sakallarını dudaklarımda hissederek onu hızla öpüp arabadan indim. Ne geceydi ama!

16. Bölüm

Telefonun batarya göstergesindeki kırmızı ince çizgiye bakarken sinirle saçlarımı çektim. Telefonumu yatarken şarja takmıştım ve ucu kımıldadığı için sabaha kadar %1 bile yol kat edememişti. “Senin gibi telefonun şarj yerini üreten insanın beynine sirk kurayım, sonra üzerinde orangutan çiftleştireyim!”

Bugün, ikinci dönemin ilk günüydü ve az önce de fark etmiş olacağınızı umuyorum ki süper başlamıştı! Şarj ale-tini sinirli bir şekilde bir yenisinin alınmayacağını bildiğim için yere değil de yatağımın üzerine atarak lavaboya ilerledim. Zaten heveslisi değildim ve şu an hiç gidip de okulu çekecek kuvveti kendimde bulamıyordum. Suratıma tıpkı bir tokat misali çarptığım birkaç avuç suyun etkisiyle biraz daha ayıldığımda gidip üzerime formalarımı geçirdim.

15 tatilin ikinci haftasında Aşkın ve Sarp gelip gitmiş ve okul kaydını teyzemler sonunda bizim okula aldırabilmişlerdi. Taşınana dek bizde kalmışlardı ama şu an evlerini tamamen yerleştirdikleri için burada değillerdi. Dün akşam yatmadan önceki planımıza göre onlar ortak olarak kullandıkları arabayla beni almaya geleceklerdi. Onların doğum günü benden önceydi ve çoktan on sekiz olmuşlardı bile. İkisi için ortak olan arabanın hâkimiyeti ise sadece Sarp’ta diyebilirdik çünkü Aşkın ehliyet sınavından kalmıştı ve Sarp geçtiği için sadece o kullanabiliyordu. Bu gerçekten koymuş olmalıydı. Kesinlikle ikizim ve benim için bir araba

verseler ve ben ehliyet alamasam, gittiği her yere gitmek şartıyla arabayı kullanmasına izin verirdim. Sonuçta yarısı benim değil mi?

Hazırlanıp aşağı indim ve Esma Abla'nın ısrarıyla ağzıma tıktırdığım birkaç lokmayı çiğnemekle meşgul oldum. Annem evde değildi, muhtemelen babamın yanında gitmişti.

“Görüşürüz Esma Abla.”

“Görüşürüz kızım.” Ağzımdaki zeytini göstererek sırtıp evden çıktım. Telefonumu almamıştım çünkü alsam da bir işe yaramayacaktı ve bu salak kuzenlerimle olan anlaşma-bakacak olursak tam da şu an burada olmaları gerekiyordu. Ama ne mümkün! Hele arabada Sarp varsa, yolda bir yerde güzel bir kız görüp Aşkın'ı arabadan atmış ve şu an o kıza kur yapıyor bile olabilirdi.

Kolumdaki saate bakarsak biraz daha beklersem değil törene, birinci derse bile giremeyecektim. Bugün yaşanan ikinci bok olaydı bu! Evet evet, kesinlikle harika bir pazartesiydi.

Kendimi yola atıp sert adımlarımla topuklarımı yere vura vura ilerlemeye başladım. Hadi beni unuttular diyelim, okula gitmeyi unutmuş olamazlardı değil mi? Her şekilde bizim evin önünde geçmesi gerekiyordu bunların!

Parmak ucumda sektirdiğim ufak çakıtaşına son bir kez daha vurduğumda az ilerideki kanalizasyon ızgarasının deliklerinden birine dalarak ortadan kayboldu. Telefonum olmadığı için müzik de dinleyemiyordum ve yürümekten acayip sıkılmıştım ama minibüs bekleyecek kadar da vaktim yoktu.

Tekmeleyecek başka bir taş bulamadığımda yola Sarp'a küfür ederek devam etmeye karar verdim.

“Heyt be yavrum! Hepsi senin mi?!”

Ahh, Sarp Beyler sonunda teşrif edebilmişlerdi. Arkamda duran arabaya döndüğümde hızlı adımlarla ilerleyip bindim.

Sinirli bir şekilde dikiz aynasından ikisini süzerken kendimi tutamayıp ikisinin de kafasına vurdum. “Biraz daha bekletseydiniz. Dönem sonunda gelirdiniz ya zahmet oldu.”

Aşkın ufak bir sızlanmayla kafasını tuttu. “Ya bilmiyor musun bu salağı tipini düzeltmekten evden çıkamadı.”

Sarp ona baygın bir bakış atarak tekrar önüne döndü. “Tipim yeterince düzgün, ben elimdeki cevheri değerlendiriyorum bebeğim.”

Müdürün odasından çıktığımız sırada Aşkın çekingen bir tavırla koluma girdi. “Ya keşke aynı sınıfta olsaydık.”

“Keşke. Ben aralarda gelirim yanına, zaten Sarp’la aynı sınıftasınız, bir sorun da olmaz. Hem ortam güzel, gerçekten seveceksin. Kuruntu yapma.”

Aşkın derin bir nefes alarak Sarp’a doğru döndü. “Bundan ne hayır gelir ya şuna bak koridora çıkar çıkmaz bir kızla kesişmeye başladı.” Onun umutsuz vaka olduğunu belirtircesine elini alnına atarak kafasını salladı.

En üst kata ulaştığımızda bizim sınıfın hemen çaprazında olan sınıfın kapısını gösterdim. “Gazanız mübarek olsun evlatlar.”

Koridor zaten ilk günün rahatlığıyla tıka basa doluydu ama Aşkın’ın yine de içeri girmeye çekindiği belli oluyordu. Sarp beklendiği gibi bir anda sınıfa daldığında Aşkın sinirle olduğu yerde tepindi. “Ya salak beklesene beni!”

Bu haline gülerken elimi salladım. “Uğrayacağım yanına.”

“Uğramana gerek kalmayacak birazdan koşarak uzaklaşacakmışım gibi hissediyorum.”

Gözlerimi devirirken normalde bu kadar çekingen bir tip olmamasına rağmen utanmasına şaşırmıştım. “Ya abartma

Aşkın. Gir hadi.” Omuzlarından ittiğimde bana Yeşilçam filmlerindeki birbirine hüzünlü bakışlar atan çiftleri canlandırırçasına bir bakış attı.

Kendi sınıfıma adımlarken suratımdaki gülümsemeyi yok edemedim. Birinci dönem bu okula girdikten sonra sınıfa ilk kez Tuna ile girmiştım. Güzeldi.

Kapısı açık olan sınıfa daldığımda moral oranım %50 oranında düşüşe geçmiş, sinirimse tavana sıçramıştı. Bugün hiç güzel hiçbir şey olmayacak mıydı? Tuğçe gelmişti ve henüz boş olan Tunahan’la benim sıramda oturuyordu. Kenan ise Rüya’nın yanına geçmişti. Tunahan ortalıklarda gözük-müyordu ve nerede olduğu hakkında da bir fikrim yoktu.

Seri adımlarım sıranın yanında bittiğinde Tuğçe sakın bir tavırla bedenimi baştan aşağı süzdü. Tek kaşım yukarı doğru kavislenirken içimdeki mahalle kadını yanımla birlikte elim belime yerleşti. “Yerini şaşırdın herhalde?”

Gıcık bir tavırla oturduğu alanda biraz daha yayılırken dilini üstdudağının üzerinde gezdirdi. “Şaşırmadım. Burada oturacağım.”

“Sen oradan kalkıyorsun ve kendine bir yer buluyorsun.”

Emir veren cümlem onu sinirlendirmiş olacak ki kaşlarını çatı.

“Tunahan’ın yanında oturmak için senden izin alacağımı falan mı sandın?”

Buna cevap vermek boyumu biraz aşabilirdi. Nihayet cevap vermeme gerek kalmadan ne zaman geldiğini fark etmediğim Tunahan konuştu.

“Tuğçe?”

Nazlı bir tavırla oturduğu yerden ayaklanırken kalçasını sıraya yaslayarak Tunahan’a gülümsedi. Güzel gülüyordu vicdansız. “Sürpriz. Ben de buradayım.”

Tunahan bu duruma pek sevinmiş gibi durmazken onun sevinmemesine sevinmişim. Bu kıza gülümsemesine bile tahammülüm yoktu.

“Bizim sınıfın kontenjanı dolu sanıyordum.” Tunahan onun bu sınıfta olacağına inanamazmış gibi konuştuğunda Tuğçe yutkundu.

“Hayır burada olmalıyım.” Cümlesi kendisinin bile bu durumdan pek emin olmadığını belli ediyordu.

“Salak kız,” diye tısladım.

Tunahan sonunda beni fark etmişçesine bana döndüğünde göz kırptı. Zafer kazanmışçasına Tuğçe’ye bakarak sııttım. Aramızda kimsenin bilmediği bir savaş var gibi hissediyordum. Savaşın konusunu size bırakıyorum...

Şu an üç kişi oturduğumuz sırada kollarımı bile kıpırdatmıyordum. Ne kadar söz sarf etsek de arsız Tuğçe’yi kaldıramamıştık ve mecburen yer olmayan sınıfta Kenan, ben ve Rüya yan yana oturmuştuk. Sınıfa ya yeni bir sıra getirilmesi gerekti ya da birisinin sınıftan gitmesi. Mantıklı olan ise tabii ki son gelen arsızlar kraliçesi sümsük Tuğçe’nin sınıftan defolmasıydı.

Sınıf hocası içeri girdiğinde selam vermek için ayaklanıp geri otururken birbirimize çarparak küçük bir badire atlatmıştık. Hoca bizim bu üçlü oturmamız hakkında biraz dalga geçip yoklama almaya başladığında herkesin adını okumuştı, Tuğçe hariç.

“Ya hocam acaba listede bir sorun mu var? Benim adım okunmadı da. Tuğçe?” Ağzını yayarak hocaya sorduğu soruyla hoca listeye tekrar bir göz gezdirdi.

“Yok kızım ismin, yanlışlık olmuştur. Sınıf kontenjanı dolu. Bu sınıfta olduğuna emin misin?”

Hocanın sorusuyla sinsî bir tavırla arkamı dönerek ona baktım. *Get out! Yani şair burada diyor ki, naş naş yavrum!*

“Şey... ben bir müdüre gitsem iyi olacak galiba hocam.” Suratının rengi yanağına boca ettiği allığın rengini geçerken, kendimi tutamayarak ufak bir kahkaha attım. Tuğçe, hoca-nın izniyle birlikte ayaklarını yere çarparak sınıfı terk etti.

Kenan bu durumdan istifade kendini arkaya, Tunahan’ın yanına attı. “Abi kız kız değil, sümük!” diye söylen-dikten sonra dönüp Tunahan’ı süzdüm. Bizim o kadar ısrar etmemize rağmen kızın yanından kalkması için tek kelime etmemişti.

Ben içimden Tuğçe isimli yaratığın bu sınıfta olmama-sı için küçük dileklerde bulunurken sınıfın kapısı aralandı. İnce alınmış kaşlarını çatmış bir şekilde hiçbir şey söyleme-den sınıfa girdi. Hoca da dahil olmak üzere kimseye hiçbir şey demeden sıraya ilerlerken Kenan’ın yerine geçtiğini gö-rünce bir an üstüne atlayacak sandım ama yaptığı tek şey süslü çantasını da alarak sınıftan çıkmak oldu. Sevinçle Rü-ya’ya döndüğümde birer beşlik çarptık. *Mision completed.*

Tunahan tam arkamda oturduğu için eğildiğinde kafası tam kafamın arkasına geliyordu ve ensemdeki nefesini his-sediyordum. “Yanımdan kalkmasına çok sevindin bakıyo-rum.” Fısıltısıyla birlikte vücudumda bir heyecan dalgası hâkim olmuştu.

“Her şeyden kendine pay biçiyorsun bakıyorum.”

Teneffüs zili okulun boş koridorlarında yankı yaparak çal-maya başladığında oturduğum yerden kalktım. Aşkın ve Sarp’ın yanına gitsem iyi olacaktı.

“Nereye gidiyorsun ya, daha son birkaç günün dediko-dusunu yapmadık!” dedi Rüya bileğimden tutarak.

“Sana bahsettim ya, kuzenlerim kaydını buraya aldıra-cak diye. Onlara bir bakacağım. Sarp öküzü için sorun yok da Aşkın yalnız kalmış olabilir.”

Rüya bileğimi serbest bırakırken o da ayaklandı. “Ya ben de geleyim mi o zaman? Hem merak da etmiyor değilim şu kuzenlerini.”

“E tamam olur. Gidelim.”

Sınıftan çıkmadan önce kısa bir anlığına Tunahan’la göz göze geldiğimizde hafifçe gülümsedim ama o bir tepki vermedi. Kalas.

Aşkınların sınıfına girdiğimde Aşkın’ın sallana sallana transa geçmişçesine ağlayacağını bile düşünmüştüm ama şu halini düşünmemiştim. Siması tanıdık olan iki kızın ortasına oturmuş bir şeyler konuşuyordu. “Tüh be ben kanka olamadan başkalarını bulmuş.” Rüyanın dediğine gülerken dirseğimle koluna dokundum.

“Merak etme, kanına girersin sen onun, şeytan gibi kızsın,” dediğimde, Rüya sinsi bir tavırla sıırttı. Seviyordum bu kızı.

“Selaaam!” Şen bir tavırla seslendiğimde yanındaki kızlara da ufak bir selam verdim. Aramızda geçen küçük muhabbet sonunda Aşkın ve Rüya da tanışmıştı. Birbirlerinden hoşlandıkları aralarındaki samimi tavırlardan belli olmuştu. Sarp ise bize ufak bir selam vererek tekrar önüne dönmüştü. Yine internetten bir kız düşürmüş olsa gerek biriyle mesajlaşıyordu.

“Kantine gitsek ya? Ben hiçbir şey yemedim.” Rüya karnını tutarak dudaklarını büzdü.

“Gidelim.”

“Ben de geleyim, hem okulu da gezmiş olurum.” Aşkın ayaklanıp bahsettiğim kızlardan özür dileyerek yanımızda bitti. Okulun bizim sınıf katımıza inat en alt katta olan kantinine inerken aç değilsen bile acıkıyordun. Bunların hepsi bir oyundu! Büyük bir oyunun içindeydik! Biz obez olalım diye bize oyun oynuyorlardı!

Etrafında oturduğumuz masada sıcak kahve bardağıyla parmaklarımı ısıtıyordum. Artık hava düzelsin, yaz gelsin istiyordum.

Yanımdaki sandalyenin zeminde sürterken çıkarttığı o sesle kafamı soluma çevirdim. Bir çocuk. Bizim okuldan olduğu belliydi ama tanışma durumumuz yoktu. Rüya'nın tanıyor olabileceğini düşünerek ona baktığımda onun da bana soran bakışlarla baktığını gördüm. "Kusura bakma, oturabilir miyim?" Çekingen hali ensesinde dolaşan elinden belliyken sorunun bizzat bana sorulduğu gözlerimin içine bakarak sormasından belli oluyordu. Beni tanıyor muydu? Bu bir arkadaşlık teklifi miydi? Mahcup bir tavırla renkli gözleri beni izlerken onu nasıl kırmadan gönderebileceğimi düşünüyordum. Nereden çıkmıştı ki birdenbire şimdi?

"Şeyy..."

"Masal sabahtan beri seni arıyorum kızım ya."

Cevabımı Tunahan'ın sesi bölmüştü. Tuna, çocuğun çektiği sandalyeye oturarak bana baktı. Böylelikle ne masanın etrafında çocuğun oturabileceği bir sandalye ne de şu durumda diyecek bir şeyim kalmıştı. Ona baktığımda hafifçe mahcup bir tavırla gülümsedi. Ben de aynı şekilde ona karşılık verdiğimde Tunahan, "Böldüm galiba, devam ediniz," diyerek tam masaya ellerini koyarak ayaklanacaktı ki refleks olarak elini tuttum. Hayır, amacım elini tutmak değildi. Kalkmasını engellemekti. Buna kim inandı tatlım? Tamam belki birazcık da elini tutmak için olabilirdi.

Çocuk bir şey demeden gittiğinde Tunahan'a baktım. "Beni bütün okulda arayacağına telefon açabilirdin. Telefonun varlığından haberin var değil mi Tuna Soydan?"

"Dedi aramalarım ve mesajlarıma cevap vermeyen kız."

Ah, tabii, telefonum yanımda değildi! Bu dediğine cevap vermeme hakkımı kullanırken Aşkın ve Rüya'nın gözlerini üzerimizde hissedebiliyordum. "Şey, beni niye arıyordun? Ne oldu?"

Sinsi bir şekilde gülümserken kulağıma doğru yaklaştı. “Belki bir cadıyı özlemiş olabilirim.”

Yutkunurken çıkardığım sesi onun duyduğuna bile emindim. Ama yumuşamamak gerekti. “Cadı olan Tuğçe, karıştırmışsın.”

“Yok ben yanımdakinden bahsediyorum.”

“Ne o derste yanına oturduğunda pek bir memnundun. Sesin çıkmadı!”

Ukala bir tavırla kaşlarını havalandırıp sırtıtarak beni süzdü. “Yanıma yaklaşan kızların seni kudurttuğunu farkındayım ve...” Suratımı büyük bir ilgiyle inceledikten sonra bakışlarını gözlerime dikti. “Ve bundan zevk alıyorum.”

“Ben mi kuduruyorum, hah! Haspam! Sana İsmail YK’nın ‘Kudur Beybi’ adlı şarkısını armağan ediyorum.”

Biz masadan kalkarken keyifli bir ifadeyle sırtıttığını tahmin edebiliyordum ama ona bakmamalıydım çünkü bakarsam gülebilirdim. Gülersem ciddiyetim kaçardı. Ciddiyetim kaçarsa kudururdum.

Arkamızdan ayaklandığını çekilen sandalyeden anlamıştım ki bir iki saniyenin ardından sol eli cebinde yürüyerek yanımda bitmişti. Ona ürkütücü olduğunu düşündüğüm bir şekilde bakarken o hiç de ürkmüş gibi görünmüyordu.

Ve bam! Sümük, evet tam da bir sümük gibi yere kapaklandım. Tam gözlerimin önünde duran basamağa kafam çarpmadığı için Allah’a minnet duygularımı iletirken Tunahan koltukaltlarımdan tutarak beni olduğum yerden kaldırmaya çalıştı. “Cidden bu kadar başını döndürdüğümü düşünmüyordum.”

“Ayağım kaydı geri zekâlı!”

“Ha yani, sen yanımdayken elim ayağım birbirine karışıyor diyorsun.”

Gözlerimi devirirken kollarımı çekmeye çalıştım. “Bırak yerde kalayım.”

“Hey iyi misin sen?!”

Kızların düştüğüm için tam tepemde anırmalarını ve Tunahan’ın egosunu o çocuk bölmüştü. Kantindeki, yanıma oturmak isteyen çocuk.

“İyiyim sorun yok. Merak etme, sağ ol.” Ufak bir tebessümle iyi olduğum sinyali vermeye çalışsam da çocuk yanıma kadar gelmekten çekinmemişti.

Tunahan’ın kolumdaki kollarının kasıldığını hissederken çocuk hafifçe gülümsedi bana. “Nasıl düştün birden ya?”

“Sana ne anasını satayım. Siktir git işine.” Ah, evet, Tunahan’dan cevap gecikmemişti.

Utançla suratımı buruşturduğumda Tunahan’ın susması için elini sıktım. “Neyse ben iyiyim. Görüşürüz,” dediğimde Tunahan’ı da çekerek merdivene yöneldim.

“Anam avradım olsun görüşemezsiniz.” Ben onun ayı bedenini merdivende sürüklemeye çalışırken bana söyleniyordu.

“Sana ne oluyor acaba Tuna? Kiminle istersem görüşürüm,” dediğimde, kendini zor tutarmış gibi dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Beni bu kadar kısıtlayamazdı, bir önceki ders peynir reyonunun gözde markası Tuğçe ile otururken hem de! Dudaklarını bir şey söyleyecekmiş gibi birkaç kez araladıktan sonra kafasını iki yana sallayarak beni orada bırakıp gitti.

Varlıklarını unuttuğum kızları Aşkın’ın sesiyle hatırladığımda ona döndüm.

“Kanka sevgilim yok demiştin,” dedi şaşırmış bir halde. Tunahan’ın bu tavrına bir anlam verememiş gibi gözüküyordu.

“Zaten yok!” dedim yüksek sesle. Sinirlenmişim. Tuna, Tuğçe’nin o yılışik tavırlarına bir dur demezken, beni kısıtlamaya çalışıyordu.

Rüya, “Kanka, ikiniz de aranızdaki bu şeyi görmüyor gibi davranarak kendinize eziyet ediyorsunuz. Bal gibi ortada işte. Âşıksınız!” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Yok öyle bir şey. O sadece başka kızlara yaklaşırken benimle de oynamak istiyor!” Yaptığı hareketler tam olarak bunu gösteriyordu.

“Masal, saçmalama,” dedi Rüya gözlerini devirerek.

“Sizin benim dediklerimi desteklemeniz gerek,” dediğimde ikisi de ellerini iki yana açtı.

“E bize de bir enişte gerek artık Masal.”

Koca günü Tunahan’a sinir bozucu bakışlar atarak geçir-miştim. O ise dalgın bir tavırla bana bakıp duruyordu. Şu an beynine girerek ne düşündüğünü deli gibi öğrenmek istiyordum ama ne ben onun beynine giden yolda burun deliklerinden geçebilecek kadar küçüktüm ne de onun burnu beni alabilecek kadar genişti.

12. sınıf gereği ekmek su ihtiyacı gibi her an yanımızda duran test kitabımı son ders ziliyle çantama attım. Çantamı sırtıma geçirirken bakışlarım hâlâ oturmaya devam eden Tunahan’a kaydı. “Görüşürüz,” dedim soğuk bir tavırla. Bana bir cevap vermediğinde orta parmağımı kaldırarak gözünün önünde sallamak istedim ama işte bilirsiniz. Terbiyeli bir kızdım...

Sınıf yavaş yavaş boşalıyor ama Tuna’ya hâlâ oturuyordu. Bana baktığını anlayabiliyordum ama ona bakmamak adına çantasını toplamaya çalışan Rüya’ya bakıyordum.

“Masal, hadi gel!”

Sınıfın kapısından Sarp ve Aşkın seslendiğinde elimi salladım.

“Siz gidin yürüyeceğim.”

Onları da gönderdiğimde bu kez, “Masal!” diye seslenen ses farklı birine aitti. Kantindeki çocuğa. “Masal, gelebilir misin?” Ah, bu soru hiç hayra alamet değildi. Hissedebiliyordum. Rüya çantasını sırtına geçirdiğinde kısa bir süreliğine ona baktım. Hey, bana bir taktik versene sen ne biçim bir arkadaşsın? Cevabıma gerek kalmadan bileğimde bir el hissettim. Tunahan’dı.

“Hayır gelemez çünkü benimle geliyor.”

İtiraz etmeme kalmadan Tunahan sınıfın kapısına ilerlerken, “Rüya ve Mert’le de konuştum. Aşağıda seni bekliyorlar,” diye seslendi. Hey hey hey. Bu hareketi şu an planlamıştı.

Kapıdaki çocuk sabahki sakin tavrının aksine sinirlenmiş gibi duruyordu ve hemen kapının önündeyken Tunahan’ın önünde durdu. “Sen niye sürekli Masal adına kararlar alıyorsun?”

“Sen ne diye göt kenesi gibi dibimizden ayrılmıyorsun?” Çocuk bir şey demezken Tunahan adına dediği lafa ben utanmıştım. Çocuk kötü bir şey dememişti ki!

Merdivenleri hızlı bir şekilde inerken arkasından düşmemek için büyük bir uğraş veriyordum. “Ya bir yavaş! Nereye gidiyoruz Allah aşkına!”

Bir saniyeliğine durup arkasını dönerek bana baktı. Bu *sus* demekti sanırım. Sonrasında bir tepki vermeden inmeye devam etti. Kendi bacak boyu ile benimkinin arasındaki farkın farkında mıydı acaba? Yoksa kasıtlı olarak mı yapıyordu?

“Bacağıma çıktı, çıktı.”

“Ayakta durduğuna göre çıkmamış Masal.”

“Ne komiksin öyle! Hem nereye götürdüğünü sanıyorsun beni?”

Spor salonun arkasına doğru yürümeye devam ederken okulun bahçesi bomboş olduğu için şanslıydım. Resmen

arkasında sürükleniyordum ve bunu kimsenin görmesine gerek yoktu değil mi? Hele de dedikoducu kızlarla dolu bir okulda!

“Tuna artık dur ya da bırak şu kolumu.” Evet, sinirlenmişim ve canımı yakıyordu. Bunu dememi bekliyormuş gibi kolumu serbest bırakmadan durdu. Bedenim onun sırtına kapaklanırken hızla kendimi geriye çektim. Daha sonra hırsla bileğimi de kurtardığımda bir cevap vermesi için suratına baktım.

Kasılan çenesinden sinirli olduğunun farkındaydım ama onun sinirini umursamayacak kadar ben de ona sinirliydim. Beni keyfine göre sürüklemeyi bırakmalıydı.

“Sürekli beni çeğiştirip durmadan hoşlanmıyorum Tuna!”

“Ben de seni sürekli birilerinin yanından çekmekten hoşlanmıyorum Masal! Ama beni sen zorluyorsun!”

Ben ne yapıyordum ki Allah aşkına. “Benim bir şey yaptığım yok Bay Sinir Küpü! Sen canın sıkıldıkça Masal’ı sürükleyeyim dermiş gibi davranıyorsun.”

Bir süre sessizce suratımın her köşesine bakıp durdu. Az önceki nazarın daha kısıp bir sesle konuştu. “Seni sürüklemek gibi bir niyetim yok. Sadece o çocukların yanına gelmesini istemiyorum!”

“Sana ne be sana ne!” diye bağırdığımda benim sesimi bastırmak ister gibi, “Masal!” diye çıkıştı.

“Bağırma bana!”

“Ben bağırmıyorum.” Tuna hâlâ bağırmaya devam ederken, durumun şaşkınlığı ile fazla hızlı sayılmayan bir şekilde ona tokat attım. Ne yaptığımı fark etmem birkaç saniyemi alırken o buna bir tepki vermemişti.

“Hey, ben özür dilerim. Vurmak istemedim. Gerçekten Tuna, özür dilerim.”

Dilini ağzının içinde çevirdikten sonra gözlerime baktı. Durumdan hoşnut olmadığı suratından belli olsa da az önceki haline göre pek sinirli gözüküyordu. Az önceki çemkiren tavrımdan eser kalmazken çekingen bir tavırla tekrar özür diledim.

Diliyle dudaklarını ıslattıktan sonra ruhsuz bir sesle, “Sorun değil,” diye mırıldandı.

Onu kırmış mıydım? Yok canım, ne kırılması. Alt tarafı tokat attın!

“B-ben gitsem iyi olacak. Sonra görüşürüz Tuna.”

Aceleci bir tavırla konuşurken suratıma çarpan birkaç küçük su damlası yağmurun başlayacağına işaret etti. Sertçe bir rüzgâr estiğinde hâlâ bana bakmaya devam eden Tuna’ya son kez bakarak okul kapısına doğru ilerledim. Sınıftan çantamı alsam iyi olacaktı.

Birkaç adım atamadan Tunahan yanıma koştuğunda elini koluma yerleştirdi. “Masal. Güzelim.” Az önceki vaziyetten sonra onun da bana tokat atmasını bile beklemiştim ama böyle nahif bir ses tonunu hiç beklemiyordum.

Kirpiklerimin arasına kadar ulaşan damlalar gözlerimi kısmama sebep olurken onun kahverengileriyle buluştum. Bir cevap vermedim. Ne dese dinleyecektim zaten şu an.

Kolumda olan eli belime kayarken diğer eliyle ıslanan saçlarımı geriye attı. Küçük bir adımla dibime kadar geldiğinde onun suratında kendilerine bir yol edinerek ilerleyen su damlalarını izliyordum. Güzel çocuktukta vesselam.

“Masal ben bunu istemiyorum.” Kaşları bahsettiği konudan hoşlanmadığını söylercesine kavislenmişti.

“Neyi?” Her ne söyleyecekse bu kadar yakınımda söylememesi iyi olurdu, benim de kalbim vardı canım!

“Hayatında bir noktadan sonra hep dışarıda kalmayı. Ya sabahtan beri çocuğun teki gelmiş sana yürümeye çalış-

şıyor ve benim tek yapabildiğim onunla konuşmaman için dikkatini dağıtmak.”

Boğazım Sahra Çölü’ne rakip bir kuraklıkla kavrulurken yağan yağmurun hepsini kana kana içmek istedim. Bu konuşmanın sonu hayra alamet değildi, yani kalbim için.

Bakışlarım çoktan onun suratını izlemeyi bırakmış, ayakkabılarına kaymıştı. Ben ne diyeceğimi bilmiyordum ve içime düşen bir kıvılcım tanesi şen çocuklar gibi yerinde durmuyor, geçtiği yeri yakıyordu.

“Masal bak, ben...”

Elleri avuçlarıma kaydığında her kalp atışım bedenimde bir titreme yaratmaya başladı. Kalp ritmimin dışarıdan duyulduğuna neredeyse emindim. Dilim tutulmuştu, bedenim tepkisizdi, olayın verdiği tutuklukla öylece onu dinlerken ufak bir kahkaha döküldü dudaklarından.

“Senin kalbine kurban olurum ya. Şuna bak. Yerinden çıkacak sanki birazdan,” dediğinde kafamı buz dolu bir kovaya sokmak istedim. Suratım alev almak üzereydi. Suratını iyice suratıma yakın bir yerlerde hissettiğimde avuçlarımı sıktım. Bu onun ellerini istemsizce kavramama sebep olmuştu. Ellerini tutabilmek için bahanem olmuştu ha?

Burnumun uç noktasında ufak bir buse hissettim. Gözlerim açık durmakta zorlanırken bayılacağımı düşünüyordum.

“Masal, ben kalbin bir tek bana böyle atsın istiyorum. Ellerinden sadece ben tutayım, ne bileyim kokunu alabilecek kadar kimse yakınına yaklaşmasın. Bir tek ben öpeyim, sarılayım sana. Masal, bu masalın kahramanı olmaya hazırım. Senin kahramanın olmak istiyorum, sayfalarını çevirmeme izin verirsen eğer.”

Uzun soluklu konuşması sonlandığında kalbimin göğüs kafesimi her an parçalayabilecek olmasından korkuyordum. Kalbim çoktan ona teslim olmuş, onun için kanatlanmıştı. Duygular, evet, duygular kontrol edilemiyor

maalesef ve benim elimden şu saatten sonra durmak için bir şey gelmezdi. Hoş şikâyetçi de değildim bu durumdan.

Bedenimiz yağmurun ıslattığı kıyafetlerle nemlenirken bu durumu toprağın filizlenmesine benzettim. Yağmur yağar, toprak sulanır ve filizlenirdi. Biz de o vaziyetteydik. Yağmur yağmıştı. Her zerremize kadar bizi sulamıştı ve aramızda iki insan için en mükemmel şeyin filizleri yeşer-mek üzereydi. Aşkın.

Hâlâ benden bir ses, bir cevap beklediğinin farkındaydım ama dilim düşüncelerim kadar kuvvetli değildi. Dilim tutkun, kalbim divaneydi.

“Son sayfaya dek kahraman Masal’da ise, çevir sayfaları dilediğince.”

17. Bölüm

İçindeki meyve suyunu bitirdiğim bardağa hüznle baktım. Şimdi kim bunu mutfağa gidip yenileyecekti ki? Kulaklığımı takıp yatakta biraz daha yayıldım, meyve suyu biraz bekleyebilirdi. Ben üşengeç bir insandım.

Instagram sayfamı yenilerken arama butonuna girerek Tunahan'ın profiline gittim. Sayfasında yeni bir fotoğraf olmadığı görünce gülümsedim. Kızların ilgisini çekmesine gerek yoktu değil mi?

Daha önce de defalarca baktığım fotoğraflarını tekrar incelemeye başladığımda gelen takip isteği bildirimiyle profilinden çıkarak kimin istek yolladığına baktım.

Gökhan. Hatırladınız mı? Şu basketbol maçında Tunahan'ın kafama top atmasına neden olan çocuk. Beni nereden bulduğu hakkında bir fikrim yoktu ama ortak çevrelerden olsa gerek pek zorlandığını düşünmüyordum.

Tunahan ile sevgili olmamızın üzerinden neredeyse iki haftaya yakın bir süre geçmişti ve kime bu haberi versem “Siz sevgiliydiniz zaten, sonunda kendinizin de bu durumdan haberi olmuş” yanıtını almıştım. O günün akşamı mutluluk ve heyecan karışımı duyguyla uyku bana haram olmuş, sabah okula mor göz torbalarıyla gitmiştim. Sevgililik döneminin ilk günü için pek bakımlı sayılmasam da Tunahan'ın bunu sorun etmediğinin farkındaydım. Bundan önce nasılsam şimdi de öyle devam etmeye, kendimi deyiş-

tirmemeye dikkat ediyordum. İkimiz de birbirimize alışmalıydık, birbirimizi değiştirmemeliydik.

Mesaj kutusuna gelen bildirimle şaşkınlıkla ekrana bakakaldım. İsteğini kabul ederken bana mesaj atacağını düşünmemiştim.

“Hey! Nasılsın görüşmeyeli?”

Sesli bir şekilde okuduğum mesaj gözlerimi devirmeme neden olmuştu. Nasılsın görüşmeyeli demek için öncesinde görüşmüş olmamız gerekmiyor muydu? Mesajına cevap vermeyi pek istemiyordum. Tunahan benim erkek arkadaşımdı ve ben Gökhan’ın bu tavrının devamının pek arkadaşça olacağını düşünmüyordum. Hem Tuna buna kesinlikle sinirlenirdi.

Ayıp olmasın diye başımdan savarcasına bir mesaj yazdım. “İyi, sen?”

Bu durum beni gererken gidip meyve suyum yenilemek için ayaklandım. Kendimi kötü hissediyordum. Cevap vermekle hata mı yapmıştım?

Elimdeki bardakla ritim tutarak mutfığa ilerlerken annemin telefonda biriyle konuştuğunu fark ettim.

“Zaman olmuyor tabii işte, çok oldu canım. Çok oldu tabii. Tamam o zaman, bir saate gelirim ben oraya.”

Bardağa meyve suyum doldurduğum sırada telefon konuşmasını sonlandırdı.

“Nereye gidiyorsun bebek?” Bu kadın neden benden daha çok geziyordu?

“Lise yıllarından bir arkadaşım, gelmişti birkaç kez ama hatırlamazsın sen. Onunla görüşeceğiz.”

“Ha. Anladım. Odamdayım ben.”

“Orası oda değil artık in! Sanki çıktığı varmış gibi oradan bir de haber veriyor.” Yine odamda oturmama söylendiğinden hızla odama ilerlemeye başladım. Tabii hızlı yürü-

memin bazı eksileri olmuştı. Yere damlayan birkaç meyve suyu damlası gibi.

Odanın kapısını kapatırken kendimi tekrar yatağa atarak bardağımı komodine bıraktım. Telefonumu elime alırken tedirginlikle dudağımı ısırdım.

1 yeni mesaj.

Tunahan:

Seni almaya geliyorum.

Mesajı okuduktan sonra bedenimi kaplayan suçluluk duygusu ile Instagram'a girdim ama beni saniyesinde uygulamadan atmıştı. Birkaç kez daha denememin ardından şifremin değiştiğini anladığımda daha da tedirginleştım. Tunahan şifremi mi biliyordu?

Aklıma dank eden şeyle birlikte elimi hızla alnıma geçirdim. "Ah salak kafam!" Geçen gün Tunahan beğenmediği bir iki fotoğrafımı Instagram'dan silmek istediğini söyleyip sadece bir fotoğrafımı bıraktığı gün şifremi ona söylemiştim ve bu aklımdan tamamen çıkmıştı. Buraya Gökhan'ın mesajını görüp de geldiğine yüzde yüz emindim.

Aşağıdan annemin evden çıktığına dair seslendiğini duyduğumda rahatladım. Tunahan'ın nasıl bir tavırla geleceğini bilmiyordum ve bir de anneme hesap vermek zorunda kalmamak üzerimden bir yük kalkmasına sebep olmuştu. Hâlâ telefonun ekranına baktığımı fark edince kendime gelerek dolabıma ilerledim. Üzerime bir kazak ve pantolon geçirip saçlarımı topladım. Kendimi gergin ve suçlu hissediyordum. Tamam, kötü bir şey yapmamıştım ama Tunahan'ın bu durumdan ne anladığını bilemezdim. Hele de birbirimize karşı güven tahtalarımız yeni yeni yerine otururken bu kötü olmuştu.

İstemsizce tırnağımı kemirmeye başladığımda attığı yeni mesajla geldiğini öğrendim. Üzerime montumu geçirip aşağı indiğimde Esmâ Abla'nın evde olduğu aklımdan çıkmıştı

ve bir anda karşımda görünce korktum. “Nereye gidiyorsun yavrum?”

“Arkadaşım geldi Esmâ Abla, geç kalırsam anneme söyle olur mu?” diye sorduğumda kapının hemen yanındaki camdan dışarı baktı. Suratına bilmiş bir gülümseme yerleşirken bana kafasını salladı.

“Ha şu güzel oğlan geldi demek. Tamam, hadi, annelere ben haber veririm. Dikkat et.”

Kendimi dışarı attığımda çok uzakta olmayan arabaya ilerleyerek bindim. Tunahan kolundaki saatle uğraşırken benim gelmemi umursamamıştı bile. Ürkek bir tavırla yeri-me sindiğimde arabayı çalıştırdı. Durumu kontrol ettikten sonra yola çıktığında yavaşça yutkundum.

“Nasılsın?” diye sordum, birimizin konuşması gerekiyordu ve Tunahan’ın konuşmayacağı belliydi.

Suratını ifadesiz bir şekilde bana çevirip birkaç saniye suratıma baktı. Bu bende gözlerimi kaçırma isteği uyandırırken yavaşça gülümsedim.

Burnunun ucunu kaşıyarak önüne dönerken, “Sence?” diye konuştu.

“Tuna, sen sanırım mesajı yanlış an-”

Devam etmeme izin vermezken desibeli benimkinin kat kat üstünde bir sesle konuştu. “Mesajı yanlış anlamadım. Ben direkt mesaj atmanı anlamadım Masal.”

“Bak ben sadec-”

“Ya anasını satayım nereden buluyor sana karşı bu samimiyeti? Sen niye cevap veriyorsun ona?” Sesi yükselirken aynı oranda arabanın hızı da artıyordu. Unuttuğumu fark ettiğim emniyet kemerimi bağlarken boğazımda oluşan yumru bende ağlama isteği uyandırıyor. Gerçekten bu sınırı hak edecek bir şey yoktu ortada.

“Tuna bağırma!” Tiz çıkan sesim her an ağlayabileceğimin bir habercisiydi.

“Hayır ben merak ediyorum daha ne kadar devam etmek isterdiniz sohbete Masal Hanım?” Beni umursamadan sinirini saçarken bu dediği beni kırmıştı.

“Bana güvenmediğini bu kadar belli edebilirdin Tuna.” Sesim mırıldanmadan öteye gitmezken bir cevap vermedi. Hayır, sana güveniyorum demedi!

Daha fazla tutamadığım gözyaşlarım yanaklarımla buluştuğunda kafamı cama çevirdim.

“Buna sinirleneceğimi biliyordun.” Az öncekine nazaran kıstığı sesi hâlâ sinir kırıntıları barındırıyordu. Bu kez ben cevap vermedim. Ortada bahsettiği kadar büyük bir olay yoktu. Sadece nasılsın sorusuna cevap vermiştim. Onu aldatmışım gibi davranamazdı.

Ellerim suratımı silmek için havalandığında sol bileğimi kavrayarak beni durdurdu. Aynı zamanda boş olan yolda arabayı da kenara çekmişti.

“Ağlama.” Bana baktığının farkındaydım ve benim gözlerim o hariç her yerdeydi.

“Ağlamıyorum.”

İçine derin bir nefes çektiğinde bileğimi bırakarak elini yanağımdaki ıslaklıkta gezdirdi. “Ağlamıyorsun?”

Ben ağlıyor musun diye sorulduğunda ağlamıyorsam bile ağlayan bir insandım. Bu tavrı beni daha da ağlamaya iterken dudaklarım arasından kaçan küçük hıçkırığı engelleyemedim.

“Masal, ağlama dedim.” Sesinde bana o kadar çıkıştığı için bir pişmanlık seziyordum.

“Gözüm su kaçırıyor.” Durumu şakaya vurmak amaçlı konuştuğumda çenemden kavrayarak beni ona bakmaya zorladı. Bakışlarım suratına kaydığında ağlama isteğim kabırırken kendimi güçlü olmam gerektiği konusunda motive ettim. “Şu halimize bak, beni dinlemedin bile.”

“Masal–”

“Ben de seni dinlemeyeceğim Tuna. Ben kötü bir şey yapmadım ki! Tuna sadece ayıp olmasın diye cevap verdim. Beni seni aldatmışım gibi suçlama. Bu çok ağır!”

Çenesi kasılırken birkaç kez gözlerini kapayıp açtı. “Bırak ayıp olsun Masal. Bir daha nerede göreceksin o çocuğu? Ben seni gözümünden sakınmaya çalıştıkça böyle davranma lütfen.”

Sonunda iki medeni insan gibi konuşmaya başlamıştık. “Çok büyüttün Tuna,” dedim.

Farkında olsa gerek gözlerini kaçırdı. “Farkındayım. Gergindim, birden senin üzerine patladı işte.”

“Farkında olmana sevindim en azından,” dediğimde camdan dışarıyı süzmeye devam ediyordu. “Tuna?” Bakışlarını üzerimde toplamayı başardığımda devam ettim. “Bir daha beni bu şekilde yargılama. Kırıcı oluyorsun.”

Elleri suratıma yerleşirken gözyaşlarımı tamamen sildi. Alnını alnıma yaslarken bir eli enseme kaymıştı. “Üzgünüm. Çatlakları onarayım mı?”

Alnı alnımdayken gözlerimi kapamıştım ve şu an neyden bahsettiğini anlamıyordum. “Ne çatlağı?”

Yanağımdaki elini göğsümün tam üzerine yerleştirdi. “Şurayı diyorum. Biraz hırpaladım galiba, çatlamış. Gözlerin su sızdırdı baksana.” Bu, bu nasıl bir kendini affettirme tekniğiymiş bilmiyorum ama dudaklarımdan küçük bir kı-kırtı dökülmüştü.

Alnını alnımdan çekerek gözkapaklarımdan üzerinden birkaç kez öptü. Kollarımı boynuna sardığımda o çoktan belime sarılmıştı bile. Elimi saçlarına götürerek avuçladığım bir tutamını çektim. “Çok öküzsün!”

Saçındaki elimi uzaklaştırmaya çalışırken bu daha da fazla yolmamdan başka bir işine yaramamıştı. Acımayacaktım. “Kel bir sevgili de tercih tabii!”

“Emin misin Rüyaların da burada olduğundan. Bir araysaydım?”

Arabayı park ederken beni umursamadan aynaları kontrol etmeye devam etti. Bana bir cevap vermeyeceğini anladığım sırada beni yanıltarak konuştu. “Olmasalar ne olacak. Baş başa bir şey yaptığımız yok zaten, daha iyi.”

Bu doğrudu, henüz baş başa pek takıldığımız söyle-nemezdi. Sürekli bizimkilerle birlikteydik. “Merak ettim sadece?”

“Buradalar.” Arabadan indiğimizde ahşap, eskitme görünümüne bir kafeye girdik. Gözüme ilk çarpan, diğerlerine göre daha kalabalık oturan arkadaş grubuydu. Dediği gibi buradalar. Yanlarına ilerleyip selamlaştığımızda Kenan kendini belli ederek boynuma atladı. Tuna, Kenan’a tehdit barındırdığı belli olan bakışlarını attığında Kenan üzerime abanmaktan vazgeçip yerine geçti.

“Beni görünce bana sarılma anasını satayım, şu biçim-size sarıl.”

“Kalbimi kırıyorsun bebeğim.” Hayır, hayır, bu ses ben-den gelmiyordu. Bizzat Kenan’ın cevabıydı bu.

“Beni küfür etmeye zorluyorsun.”

Kenan sinsi bir şekilde sırtıp tıpkı bir kediymişçesine mırladı. “Küfür etmene bayılıyorum yavrum.”

Ben gülüşümü bastıramazken Tunahan bakışlarını tavana çevirerek sabır dilenmeye başlamıştı. “La iki dakika adam ol.” Burak önündeki çerez tabağından aldığı birkaç şeyi Kenan’ın kafasına fırlattığında Kenan ağzını açarak yakalamaya çalıştı ama ıskalamıştı. Bu çocuğun enerjisi tükenmiyordu. Şimdi bir sinsilik yapıp buraya Aşkın’ı çağırmak vardı, onun yanında gayet normal (!) davranıyordu.

Biraz sonra Rüya, Mert'in yanından kalkmış ve benim yanıma transfer olmuştu. Tunahan'ın tekrar sinir patlaması yaşamaması için gayet sessiz bir şekilde olanları anlatmıştım ve tek takıldığı nokta şifremi değiştirmiş olmasıydı. Onun ilgisini olayın buraya kadar olan kısmı değil Tunahan'ın benim Instagram hesabıma girerek çocuğa ne yaptığıydı. Gerçi bu yönden düşünmemiştim ama öğrenmememin daha hayırlı olacağı kanısındaydım.

Rüya lavaboya gitmek için ayaklandığı sırada hemen çaprazımızdaki masada oturan kızları fark etmemle çirkeflik damarlarım kabarmış, adrenalin seviyem yükselmişti. Bende veya masada başka birisinde değil de direkt Tunahan'da olan sarı saçlı kızın bakışları beni kudurtmaya yetmişti.

Üzerinde olan bakışlarımı sonunda fark etmiş olacak ki elaya çalan gözleri beni kadrajına aldı. Sinirli bakışlarımla kaşları kavislenirken nispet yaparcasına Tunahan'a yaklaştım. Sonuçta benim sevgilimdi değil mi? Tunahan dibine kadar girdiğimi fark ettiğinde kafasını bana çevirdi. "Bir şey mi oldu?" Tabii çocuk böyle davranmama alışkın olmadığı için bir sorun olduğunu düşünüyordu.

Elimi kolunun üzerine koyarak, "Kolların üşümüş sanki biraz ya?" diyerek üstün profesyonellikte yalanımla kolunun altına sıvışmaya çalıştım ama o kaşlarını çatarak suratımı süzdü. Neden demeyin. Çocuğun kolu benden daha sıcaktı!

Gözlerim sinsî bir tavırla kızın hâlâ bize bakıp bakmadığını kontrol etmek istercesine sola kaydı. Hah! Bingo. Kız hâlâ bizi izliyordu ve ben Tunahan'a sarılamamıştım. Bakışlarımı kızıdan Tunahan'a çevirdiğimde kıza baktığımı yakalamış olmasının verdiği utançla kolunda duran elimi çektim. Tuna piç bir tavırla sırtıırken, "Yok ya sıcak, böyle iyi," diyerek arkasına yaslandı.

Resmen benimle dalga geçiyordu. Kızın hâlâ bize baktığına adım kadar emindim. Sinirle dişlerimi sıkığımda

Tunahan bana sırtıtmaya devam ediyordu. “Ya üşümüştün üşümüştün,” diyerek kolunun altına sıvıştığımda gayet sıcak olan kolunu belime sardı.

“Tamam tamam anladı sevgili olduğumuzu.” Kulağıma eğilerek fısıldadığında biraz Kanal 7 oyunculuğumu konuşturdum.

“Kiim?”

“Bir de yalan söyleyebilsen içim yanmayacak,” derken burnumu sıktı. Sırttım, yine bir rezil oluş vakası atlatmıştım.

Suratım omzuna yaslı bir şekilde oturmaya devam ederken Tuna ensemdeki saçlarımla oynuyordu. Bu zaten uykuya meyilli olan beni iyice uysal bir kediye çevirmişti. Ha uyudum, ha uyuyacaktım.

“Çok uykum geldi ya.” Uykulu bir tavırla konuştuğumda dudaklarını alnıma bastırdı.

“Bence uyumamalısın savaşçı. O kız hâlâ bana bakıyor. Mükemmelim, kendini bana bakmadan tutamaması normal. Muhtemelen benim senin gibi çirkin bir kızla sevgili olmayacağımı düşünüyor. Kesin bizi kardeş sandı. Bence sen beni bir de öp ki kız anlasın sevgili olduğumuzu,” dediğinde olağanca hızla doğruldum. Bana çirkin demesine mi yanayım? Kızın hâlâ ona bakmasına mı yanayım? Beni öp dediği için girecek delik mi arayayım? Bir insanın uykusu beş saniyede nasıl kaçırılır temalı konuşmaydı bu kesinlikle. İlk olarak o şıfıntının hâlâ bakıp bakmadığını öğrenmek için soluma döndüm. Aynı hızla tekrar Tuna’ya baktığımda hırsla dişlerimi gıcırdattım.

“Sen tam bir yalancısın ya!” Tunahan kafasına vurmaya çalıştığımda bileklerimden tutarak bunu engelledi. Kızlar masada bile değillerdi, çoktan kalkmış olmalılardı. Resmen oynuyordu benimle. “Çok kötüsün,” derken bileklerimi elinden kurtardım. “Sonon gobo çorkon kozlo sovgolo ol-moyocoğomo doşonoyor. Bonco bono op!”

“Ne? Bence beni hâlâ öpmelisin?”

18. Bölüm

Allah kahretsin! Allah kahretsin! Geç kalmıştım. Annem nasıl oldu bilmiyorum ama uyanmamış olsa gerek ki yeni uyanmıştım. İlk derse on dakika kala! Telefonuma baktığımda Tunahan'ın beni almaya gelebileceğiyle ilgili olan mesajını okumuş, ardından Aşkın ve Sarp'ın aramalarına bakmıştım. Hangi akla hizmet telefonumu sessizde bırakmıştım ki?

Çantamın içerisine fırlatırcasına attığım kitapları sığdırabildiğimde sırtıma alarak odamdan koşarak çıktım. Esmâ Abla da evde değildi galiba, mutfaktan hiç ses gelmiyordu. Bugün herkes bana çalışmıştı anlaşılan.

Ayakkabılarımı hızla ayağıma geçirdikten sonra Tunahan'ı arayarak telefonu kulağıma götürdüm. Çok beklememe gerek kalmadan yanıtladı.

“Ne oldu?”

“Günaydın? Şey diyecektim... beni almaya gelir misin? Uyanamamışım da ben. Çok geç kalacağım yoksa.”

Evet normalde olsa böyle bir şey isteme ihtimalim düşüktü ama anlarsınız ya, yumurta kapıya dayanmıştı.

Bir süre sonra Tunahan'ın sıkıntılı çıkan sesi duyuldu telefonun hoparlöründen. “Güzelim ben gelemem şu an, işim var. İstersen bizim çocuklardan birini yanına gönderebilirim.”

Tamam, böyle bir cevap beklemiyordum. Açıkçası ne işi olduğunu da merak etmiştim. “Yok ya sorun değil. Görü-

şürüz o zaman okulda.” Telefonumu kulağımdan uzaklaştırmama kalmadan arkadan bir kız sesi duyuldu.

“Tuna, şu an beni dinlememen çok saçma. Sana ben çağırmadım diyorum.”

Ve ben o kız ile ne işi olduğunu soramadan telefon kapamıştı. Bu sesi tanıyordum. Tuğçe! Tuğçe’yle bu saatte ne gibi bir işi olabilirdi! Ya da direkt Tuğçe’yle ne işi olabilirdi ki?

Hayal kırıklığı ve şaşkınlık dolu bakışlarımla telefonun ekranına bakarken bedenimi bir anda sinir dalgası ele geçirdi. Sanırım bunu şöyle adlandırıyorduk. Kıskançlık! Değil mi?

“Neymiş işi varmış! Senin o kızla ne gibi bir işin olabilir pardon da! Ben bunu senin burnundan getirmez miyim peki Tuna? Ha Tuna? Beni kudurtuyorsun! Beni resmen sınyorsun! Tini şiin bini dinlimimin çık siçmi! Ya o ne iğrenç bir ses tonu ya! Sabah sabah bir de.”

Ağzımı bir türlü kapatamazken saçma sapan attığım hızlı adımlarımla birlikte sokaktaki bir deliyi aratmıyordum! Bana dönen birkaç bakışla gözlerimi devirirken, teyzelerin *bu kızdan ne hayır beklenir* adlı bakışlarını üzerime topluyordum hiç eksiksiz.

Kaldırımda tekme atmadığım taş kalmazken küfür etmemek için dişlerimi birbirine mıhlamış kollarımı önümde bağlayarak 10’a kadar sayıp duruyordum. 10’a kadar saymanın sinirlerine iyi geldiği doğru muydu acaba? Bende iyi bir izlenim bırakmıyordu da.

“Hey!”

Yanımda yavaşlayan arabaya cevap vermeden adımlarımı hızlandırarak yürümeye devam ettim. Benim fark etmediğim bir zamanda okulu birkaç kilometre daha mı uzağa taşımışlardı yoksa ben sandığımdan daha mı yavaş yürüyordum?

“Hey, sana diyorum!”

Tedirginlik bedenimi etkisi altına alırken arabaya yandan bir bakış attım. Camın açık olmasından dolayı içinde oturan çocuğu görebilmiştim. Ve üzerindeki bizim okulun formasını da.

“Bir an sağır olduğunu düşündüm.”

Şakasinda samimiyet bulamazken bir tepki vermeden suratına bakmaya devam ettim. “Hey öyle bakmaya devam edersen beni öldürmek istediğini düşünmeye başlayacağım. Sadece üzerindeki formayı gördüm,” dedi işaretparmağıyla tişörtümü gösterirken. Sonra kolundaki pahalı ve iyi bir markaya ait olduğu belli olan saatine baktı. “Ve saat de çok geç oldu. Okula bırakabilirim? Yolumuz aynı sonuçta.”

Böyle bir teklifi bırak düşünmeyi normalde dinlemezdim bile ama kıskançlık şu an damarlarımdaki kana bulaşmış, tüm bedenime pompalanıyordu. Hem Tunahan’ın bu durumdan hoşnut kalmayacak olması açıkçası bana keyif vermişti. *Kudur Tunahan.*

“Teşekkürler, iyi olur,” diyerek arabaya bindiğimde çocuk bir tebessümle karşılık verdi. Bu çocukta... tekin hissettirmeyen bir hava vardı.

“Sıraç.” Adını sormadığımı ve onunla muhabbet etmek istemediğimi fark edememiş miydi?

“Masal.” Sesim arabanın içini doldurduğunda bir şey daha söylememesi için kafamı cama çevirerek dışarıya bakmaya başladım.

“Bu sene geldin okula herhalde?”

Anlaşıldı. Susmayacaktı. “Evet. Birinci dönem başladıktan biraz sonra işte. Sen yeni misin? Seni hiç görmediğime eminim.”

“Yeni değilim. Sadece okula pek geldiğim söylenemez.”

Pek geldiğim söylenemez mi? Ben yeni okula geçtikten sonra onu bir kez bile görmemişim. Resmen koca sene yoktu.

“Devamsızlık denen şey senin için pek bir şey ifade etmiyor sanırım.”

“Ama para her yerde bir şeyler ifade eder.”

Egoist tavrı arabanın kapısını açıp kendimi asfalta atarak arkamızdaki arabanın altında kalma isteği uyandırmıştı bende.

Biraz sonra okulun önünde arabasını durdurduğunda başımla ufak bir selam verdim. “Teşekkürler bıraktığın için.”

“Her zaman.”

Gereksiz nezaketine cevap vermeyip arabadan inerken kafamı sağıma çevirmem ve arka bahçeden çıkan Tunahan’la göz göze gelmem bir olmuştu. Tamam şu an biraz korkmuştum bakışlarından ama bu hemen arkasından gelen Tuğçe ile son bulmuştu. Tuğçe nasıl oluyor da bu güneşe rağmen yapısı gereği eriyip yok olmuyordu?

Tunahan’ın adımları bana kıyasla oldukça hızlıydı, çok sürmeden dibimde bittiğinde ortada birleşmek istercesine çattığı kaşlarıyla gözlerime baktı. Kolumdan tutarak beni yan tarafına çektiğinde çoktan arabadan inmiş olan Sıraç ile bakışları buluşmuştu. “Yolunu şaşırdın herhalde?”

Sıraç güneş gözlüğünü dişlerinin arasından çekerek Tunahan’a göz kırptı. Bakışları kısa süreliğine bana kaydığında konuştu. “Ne için geldiğim belli.” Bunu söylerken bana bakmasından bir anlam çıkarmalı mıydım?

“Gözlerin yanlış yere kayıyor Sıraç Efendi. Dikkat et.”

Ben onun ne diyeceğini beklerken araya sıvışan Tuğçe’nin cırtlak sesi doldurmuştu ortalığı. “Siraaaç. Ay inanmıyorum tatlım.” Kendini onun kollarına attığında Tunahan’ın bana baktığını hissetmiştim. Bir anda beni kolunun altına çekerek yürümeye başladığında Sıraç’a son kez seslendi.

“Bana bu kez bulaşma derim.”

Onun uzun bacakları ile attığı adımlar benim adımlarıma pek uyum sağlamazken beni kolunun altından çıkarsa aramızda en az iki metre fark ile ilerleyeceğimize emindim. “Ya bırak Tuna. Çek şu kolunu omzumdan!”

“Seninle daha konuşmadık Masal. Sıranı bekle güzelim.”

Asıl ben daha onunla konuşmamıştım. O gidip sabah sabah Tuğçe ile konuşurken bir sorun olmuyordu fakat beni birisiyle gördüğünde sinir sistemi atağa geçiyordu! “Asıl ben seninle daha konuşmadım be!”

Çenesindeki gerilen kasları çok net görürken sonunda arka bahçenin önünde durmuştu. “Sen ne arıyorsun onun arabasında Masal?”

Sesini kontrol etmeye çalıştığını tavırlarından hissedebiliyordum fakat ben ona aynı şekilde karşılık veremeyecektim maalesef. “Peki sen ne yapıyorsun o kızla!”

Yüzüne karşı desibeli gayet yüksek bir şekilde çemkirdiğimde tek kaşı havalandı. “Hangi kızla?”

“Bana anlamamış gibi davranma Tuna! Seni aradığımda Tuğçe ile konuşuyordun.”

“Sana bir işim var dedim değil mi?”

“Tuğçe ile bu kadar önemli ne işin var acaba?” Ellerimi iki yana açmış bir şekilde cevap beklerken ellerini saçlarından geçirerek bakışlarını kısa süreliğine gökyüzüne çevirdi.

“Tuğçe ile bir işim yoktu. Bir konu vardı öğrenmem gereken, öğrendim. Bunun senin o piçin arabasına binip gelmen ile yakından uzaktan bir benzerliği yok! Ya sen ne arıyorsun onun arabasında!”

Hâlâ sesini fazla yükseltmemiş olmasına şaşırıırken çabuk cevap vermezsem aynı sakinliği koruyacağını sanmıyordum. “Ben...” Sinirle gözlerime bakan gözleri dilimde ufak bir tutukluğa neden olurken kafasını salladı.

“Sen ne?”

“Ben de seni sinirlendirmek için bindim. Evet, sen kıskan diye bindim. Biliyorum çok çocukça belki ama seni aradığımda işim var deyip o kızın yanında olman beynime kan sıçrattı.”

Suratını şaşkınlıkla buruştururken ellerini omuzlarıma yerleştirdi.

“Masal, saçmalıyorsun. Bektan bir şeyi kıskanıp kendini kim olduğunu bilmediğin birinin arabasına mı atıyorsun sırf ben kıskanayım diye? Masal, çocuk değilsin! Bu nasıl bir hareket?”

Omzuma koyduğu ellerini uzaklaştırmak için bileklerinden tuttum. “Sınıfa çıkacağım, çeker misin şu ellerini üzerimden?”

“Söyleyecek bir şey bulamadım kaçıyorum demenin farklı bir yolu mu bu?” diye sordu.

“Bir yere kaçtığım yok! Sınıfa gideceğim.”

Onunla hiçbir şekilde göz teması kurmuyordum. Ama benim üzerimdeki bakışlarını hissetmemek elde değildi. Yakıyordu resmen!

Kollarını iki yana düşürdüğünde bir iki adım atmıştım ki sol elimden tuttu. “Derse gitme istersen. Açsan kahvaltı yapalım.” Şu durumda bana hiç yumuşak davranacağını düşünmüyordum ama beklentimin aksine hareket ediyordu.

“Hayır. Seninle bir yere gelmiyorum.”

“Aç değil misin?”

“Değilim.”

Ve bu reddetmenin üzerine yaşanabilecek en kötü şey yaşandı. Karnım tam da bu ânı bekliyormuş gibi guruldadığında suratımı buruşturdum. Rezil olmuşum sanırım.

“Zaten sana soranda kabahat, yürü gidelim bir yere.” Tuttuğu elimi bırakmadan yürümeye başladığında elimi çektim. “Seninle bir yere gelmeyeceğimi söylemiştim değil mi? Sana afiyet olsun!”

Tam tersi yöne dönüp ilerlemeye başladım. Arkamdan birkaç kez seslense de yürümeye devam ediyordum. Ders ziline çoktan çaldığı koridorlardaki sessizlikten belli olurken sınıfın kapısını çalarak içeri girdim. Tarih hocası öğretmen masasına kurulmuştu ve listeden saydığı isimlere bakarsak yoklamaya yetişmiştim.

“Hocam, geç kaldığım için özür dilerim.”

Mahcup tavrımla özür dilerken hoca geç kalmama pek takılmamış ve yerime geçmemi söylemişti. Zaten başıma ne geldiyse bugün şu derse geç kalacağım diye gelmişti. Varsın geç kalsaydım keşke...

Rüya’nın hemen yanına sessizce yerleşirken Kenan’la ona kısık sesle, “Günaydın,” dedim.

Biri değil ikisi birden asık suratla cevap verdiğinde şaşırdım. Az önce Tunahan’la kavga etmiş olmama rağmen benim bile bu kadar asık suratlı durmadığıma emindim. Kenan’la ilgilenmeyi teneffüs arasına bırakarak sırada Rüya’ya doğru yaklaştım. “Hey, sorun ne?”

Omuzlarını silkti yavaşça. “Hiç, sorun yok.”

“Masal Deniz! Sessiz ol!” Tarih hocası beni uyarırken kafamı önüme çevirerek sırada iyice ufaldım. Hem geç kalmıştım hem de konuşuyordum, bu ikiliden öğretmenlerin pek hoşlandığı söylenemezdi. Maalesef Rüya’ya ne olduğunu öğrenmek içinde teneffüsü beklemem gerekiyordu.

Okul koridorlarından yükselen zil sesi kulaklarıma ulaştığında avucuma yasladığım kafamı kaldırdım. Tunahan derse gelmemiştir. Sınıftaki hafif uğultu zil sesiyle birlikte gittikçe yükselirken öğretmen sınıfı terk etmişti bile. “Kanka.”

“Efendim Kenan?”

Arkamı döndüğümde gözlerini devirerek elindeki telefonun ekranını bana çevirdi.

Bir şey anlamayınca, “Bu ne?” diye sordum.

“Tunahan. Dersin başından beri teneffüste yemek yemen için beni tembihliyor. Allah’ını seviyorsan git yemek ye de şunu benim başımdan al,” dediğinde kavga ettiğimiz aklıma geldiği için biraz duraksadım ama sonra yavaşça omzuna vurdum.

“Zaten yiyeceğim kanka, ben hep yerim. Başını bu beladan kurtaracağım, rahat ol.”

“Adamsın,” diyerek o da aynı şekilde benim omzuma bir yumruk attı ama o yumruğun yankıları benimkinden daha acılı olmuştu.

“Şey diyeceğim ya, moralin bozuk gibi, ne oldu?” diye sordum kısık sesle.

Elini *boş ver* dercesine salladı. “Bir şey yok be kanka, uykum var falan, ondan öyle gelmiştir.”

Cevabından sonra ben de fazla üstüne gitmemeye karar verdim. “Rüya, kantine inelim mi kanka?”

Rüya kafasını olumlu anlamda sallayarak oturduğu yerden kalkınca ben de kalkarak koluna girdim.

“Mert nerede?”

Sanki ondan bahsetmemi bekliyormuş gibi gözleri yaşardı.

“Hey hey, ne oluyor?”

“Kanka, Mert benden ayrılacak sanırım.”

Suratımı dehşetle buruşturdum. “Bu da nereden çıktı Rüya?”

“Oturalım anlatacağım,” dedi ve hızla kantine girip yiyecek bir şeyler aldıktan sonra boş masalardan birine geçtik.

“Hadi anlat bakalım sakince.” Ona destek vermek istercesine koluna dokunduğumda her an ağlayabilecekmiş gibi duruyordu.

“Ya geçen gün biraz tartıştışık, öyle saçma sapan bir kav-
gaydı. İşte ondan sonra soğudu aramız. Dn hiç konuşma-
dım. Bugünse, sabahları yanıma gelirdi, yanıma bile gel-
medi. Masal sanırım Mert beni sevmiyor. Bilmiyorum, ya
ayrılırsa benden?”

Sesi gitgide kısılırken beklediğim gibi ağlamaya da baş-
lamıştı.

“şş Rüya, sakın ol bebeğim. Emin ol yarına barışmış
olursunuz.”

“Olmayız Masal. Yanıma bile gelmiyor artık.”

“Rüya böyle düşünme ve ona biraz zaman ver tamam
mı?”

Sabah kendim sevgilimle kavga etmişken burada gelmiş
en yakın arkadaşıma ilişkisinin dzeleceğinden bahsedir-
yordum. Hem de kendi ilişkimle ilgilenmekten bu kadar
kaçarken.

“Korkuyorum Masal. Ben... gerçekten seviyorum onu.”

Gülümsedim onu bu haline. “Biliyorum canım, endişe-
lenmeyi kes.”

Gün boyu ders aralarında sohbet etmiş ve Aşkın ile
Sarp’ın yanına gidip durmuştum. Tunahan ile tüm gün ne
konuşmuş ne mesajlaşmıştım. Daha doğrusu ne aramaları-
na ne de mesajlarına cevap vermiştim. Ve Mert-Rüya kale-
sinde henüz bir gelişme yoktu. şimdi de son derse giriş zili
alıyordu. Cebimdeki telefonun titreştiğini hissettiğimde
gelen bildirimi kontrol etmek için telefonumu elime aldım.
Tunahan mesaj atmıştı.

“şu telefonu artık a Masal!”

Bu mesajı yazarken suratının nasıl bir şekle girdiğini tah-
min edebiliyordum ve bundan zevk almıştım. Ne diyorduk,

kudur Tunahan! Mesajını cevaplamadan telefonu tekrar cebime koydum. Bu sırada dersin hocası geldiği için hepimiz ayaklanmıştık. Daha oturmamıza kalmadan kapanan kapı tekrar açıldı ve içeri Tunahan girdi. Hocaya karşı herhangi bir özürde bulunmadan bana sinirle bakarak sıraya doğru ilerlemeye başladı. Gözlerimi kaçırarak yerime oturduğumda o da tam arkama, Kenan'ın yanına yerleşmişti.

Felsefe başlığı altında verilen bu ders iliklerime kadar sıkıntıya boğuyordu beni, bir halt anlamıyor ve bu dersi dinlemekten hiç hoşlanmıyordum. İlerleyen birkaç dakikanın ardından kafamı sıraya koyarak kollarımı siper ettim. Zil çalana kadar gözlerimi dinlendirebilirdim.

“Masal!” Hocanın uyarı dolu sesi daha bir dakika geçmeden kulağıma dolduğunda kafamı sıradan kaldırdım. “Uyuma evladım. Bana bak.”

Kafamı tamam dercesine sallıyordum ama bir öğrencinin öğretmene bakması hiçbir şey ifade etmezdi genelde. Öğrenciler, öğretmeni izlerken dahi uyuyabilen varlıklardır. Ve bir öğrenci o derste uyumaya karar verdiyse ne yaptırır-sanız yapın, uyuyacaktır. Sevgilerimle Masal Deniz.

Zil sesi, kulaklarda şen bir uğultu ve ruha hissettirdiği özgürlük duygusu! Sonunda günün bittiğini belli eden o mübarek ses okulu inletiyordu. Şimdi geriye tek bir sorun kalmıştı: Tunahan'a yakalanmadan kaçmak!

Hocanın terk ettiği sınıftan çantamı kaptığım anda sıvışacakken ayaklandığım gibi Tunahan'ın üzerimdeki hırkanın ensesinden tutması bir oldu.

“Nereye kaçtığını sanıyorsun?”

Cevap vermezken çemkirmek için sinirli bir tavra büründüm. “Sana ne be!” dediğimde yan tarafımdaki Kenan saçımı karıştırarak “Yiyin birbirinizi,” diyerek sınıfın çıkışına ilerlemeye başladı.

“Sen nasıl bir kankasın. Bu yaptıkların kankalık anaya-

sasına aykırı! Şuraya gel Kenan!” Arkasından bağırmaya devam ederken sırtarak göz kırpıp sınıftan çıktı. Sınıfta Rüya, ben ve Tunahan kalmıştık.

“Şu ensemini bırak Tuna.”

“Seni kovalamak zorunda kalmayacağıma beni ikna et.”

“Sen köpek değilsin ve ben de kedi değildim. Ortada beni kovalamanı gerektiren bir durum yok.”

“Diyor sabahtan beri telefonu süsmüş gibi kullanıp, çağrılarımı cevap vermeyen kız.”

Sinirle olduğum yerde debelenip hırkamı elinden kurtardım. “Hadi Rüya, çıkalım.”

Evet evet, ciddiydim. Onunla şu an konuşmaya niyetim yoktu.

“Rüya, Mert beni sınıfta beklesin biraz dedi. Koçla konuşuyordu, birazdan burada olur.”

“B-be-beni mi beklesin dedi? M-mert mi dedi? Beklesin dedi?”

Tunahan’ın kaşları Rüya’nın bu tepkisi karşısında yavaşça havalandı. “Evet Rüya. Mert dedi. Beklesin dedi. Ve bu durumda Masalcığım yine bana kalıyorsun, hadi düş önüme güzelim.”

Rüya adına sevinmişim ama içimde onun için bir endişe de oluşmadı değil. Umarım Mert buraya kötü bir şey söylemek için değil de, gönlünü hoş tutmak için gelirdi. “Kanka görüşürüz o zaman. Beni haberdar et durumdan.”

“Haberdar et durumdan mı? Bildiğin dedikodu yapmak için birbirinize randevu veriyorsunuz.” Tunahan suratını buruşturarak konuştuğunda gözlerimi devirdim.

“Konuşma Tunahan.”

“Düş önüme Masal.” Uzatmamak adına daha fazla konuşmadan yürüdüğümde üçüncü adımımı basmadan yere kapaklanmam bir olmuştu.

“Aaaauv!” Dizim, dizim usul usul can veriyordu.

“Güzelim, düş önüme derken bu kadar ciddi değildim.”

Rüya ile ikisi beni yerden kaldırmak yerine tepemde gü-lüyorlardı.

“Tunahan sus!” Dişlerimi birbirine bastırarak çığlık atar bir tonda konuştuğumda beni koltukaltlarımdan tutarak kaldırdı. Sonunda yardım etmeyi akıl edebilmiş olmalıydı. Ciddi bir tavır takınmaya çalışır gibi yavaşça boğazını temizledi.

“Sorun... var mı?”

Rüya’nın hâlâ gülmesi ortamdaki ciddiyeti (!) ikiye katlıyordu.

“Yok!”

Sonunda yeni bir düşme vakası geçirmeden sınıftan çıkabildiğimde Tunahan da hemen arkamdan geliyordu. “O telefona neden bakılmıyor Masal?”

Şuna bakın ya beni sinir küpüne çevirip, okulda bırakıp gidiyor bir de gelmiş bana hesap soruyor. Cevap vermeden sinirle suratına baktım. Onun kaşlarına oranla çok az da olsa ben de kaşlarımı çattım. Bir an gülmesini durdurmak ister gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra başparmağını iki kaşımın ortasına yerleştirerek oluşan kırıışıklığı düzelitti.

“Çatma kaşlarını çirkin oluyorsun.” Dediği şeyle birlikte yanağıma inen eline vurarak bir adım geriledim.

“Çotmo koşlorono çorkon oloyoson.”

“Sesimin bu kadar iğrenç bir tonda olmadığını, aksine etkileyici olduğunu bilecek kadar yakışıklıyım,” dediğinde acaba vücudunun yüzde kaçının egodan oluştuğunu anlamak için onu süzdüm.

Okul kapısından çıktığımızda yürüyerek ilerlemeye devam ettim. “Ben yürüyeceğim. Görüşürüz,” dediğimde sanki ben böyle bir şey söylememişim gibi kolumdan tutarak beni arabasının yanına ilerletmeye devam etti.

“Yürüyeceğim diyorum Tuna, şu kolumu bırakmaya ne dersin?”

Dediklerimi duymazken arabanın yanına gelip beni kapıdan içeri iteklediğinde koltuğa mükemmel bir iniş yaptım. Göz kırpıp kapıyı kapadığımda sabır dilenmek için ellerimi açtım. “Sen aklıma mukayyet ol Allah’ım!”

O da bindikten sonra hızlı bir şekilde bizim evin önüne gelince bana döndü. Avucumda duran telefonumu hızla elimden alıp arka cebine attığında şaşkınca suratına baktım. Ne yapıyordu?

“Hazırlan ve gel, seni bekliyorum. Çabuk ol, telefonundan annelere hoşlanmayacakları müstehcen mesajlar atmak konusunda da hiçbir çekincem yok bilesin, şimdiden söyleyeyim de...” deyip ellerini suçsuzmuş gibi havaya kaldırdığında çığlık atmamak için dişlerimi birbirine bastırdım.

“Ben hiçbir yere gelmiyorum Tuna! Şu telefonumu da verir misin hemen?” diyerek telefonumu almak için kolumu uzattığımda koluma küçük bir öpücük kondurup cıkladı.

“Telefonu benim bilmem kaç kare aramama rağmen açmadığına göre pek kullanmıyorsun. Bende kalsa pek sorun etmezsin. Ayrıca benden alabilmen için de biraz uğraş vermen lazım güzelim,” deyip göz kırptığında sinirle arabanın kapısını kapatıp eve ilerlemeye başladım. Şeytan diyordu kapıda on saat beklet gitme ama telefonum elindeyken şeytana pek uyamıyordum.

Eve girdiğimde salonda oturan annemin yanına uğradım ilk önce, izin koparmam gerekiyordu sonuçta. “Anne. Ben geldim.”

“Hoş geldin anneciğim.”

Salonu üstün körü süzdüğümde mutfaktan Selma Ab-la’nın sesini duyup halini hatırını sordum.

“Babam yok mu?”

“Yok kızım, daha gelmesine var,” dediğinde boğazımı temizleyip yerimde dikleştirdim.

“Anne diyorum ki biraz dışarı çıkayım. Ne dersin? Geç kalmayacağım?” dediğimde, annem bir an suratını buruşturup itiraz edecek gibi olsa da kabul etti. İçimdeki ses yüzünü buruşturduğu sırada aklından Müge Anlı olaylarını geçirdiğini söylüyordu.

“İyi, git. Evde senin gibi bir çatlak olmadan babanla bir gün geçirelim bari,” dediğinde evlatlığıma vurulan bu darbeyi yanıtsız bırakmak istemedim ama dışarıda beklemekten hoşlanmayan bir sevgilim vardı. Hızla odama girip üzerimdeki formalardan kurtulup bir tayt ve kazak giyip üzerime mevsimlik montumu geçirdim. Aşağı indiğimde annemin kendime dikkat etmem konusundaki nasihatlerinden bir doz alıp kendimi dışarı atabildim.

Arabaya ilerleyip bindiğimde elimi ona doğru uzattım. “Telefonumu alayım.”

Arabayı çalıştırırken komik bir şey demişim gibi güldü. “Günün sonunda,” dediğinde oflayarak önüme döndüm. Fazla inatçı ve gıcık.

“Nereye gidiyoruz?”

“Bana gideceğiz, sen telefonunu almak için uğraşacaksın, ben de oturup seni izleyeceğim,” dediğinde dişlerimi sıktım.

Resmen benimle oyun oynuyordu. Eminim bunların hepsini sabah Sıraç’ın arabasına bindiğim için yapıyordu. Tamam o bana bunun için kızmış olabilirdi ama ben de ona sinirliydim! Resmen bana işim var deyip o yellozla konuşmuştu.

Evin uzaklığını az çok tahmin edebiliyordum. Bunun da verdiği rahatlıkla ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı torpidoya yasladım. Dün gece tırnaklarıma sürdüğüm yeni oje mi incelerken yüzüm istemsizce buruşmuştu. Bu tür şeylerden pek anlamadığım için on saat uğraşmıştım düzgün sürmek için.

Bir süre gittikten sonra evine biraz uzakta kalan ve evin çevresine göre bayağı işlek bir yerde bulunan marketin önünde durmuştuk. “Markete mi gireceğiz? Niye burada durduk?” dediğimde elleriyle karnını, pardon kaslarını işaret edip bana baktı.

“Güzelim bu kaslarımın erimemesi için yemek yemem gerekiyor ve biz insanlar yemek ihtiyacımızı karşılamak için markete gideriz,” diye ben kıtmışım ve anlama zorluğu çeki-yormuşum gibi uzun uzun açıkladığında gözlerimi devirip arabadan inmeye çalıştım ama ayakkabılarımı giymem gerekiyordu. Ayakkabılarımın ucuna basarak dışarı çıktığımda, ayakkabılarımı giyebilmek tam eğilecektim ki Tunahan kolumdan tutup sessizce söylendi. “Sana bir terlik alacağım.”

“Ne? Ne terliği?”

“Bildiğin ayak terliği, yolun ortasında eğilip durma diye. Sağa sola bak piç kaynıyor resmen,” dediğinde, yersiz kıskançlığına gözlerimi devirdim. Kafamı çevirip etrafa baktığımda yan tarafımızda duran, bizim yaşlarımızda birkaç çocuk gördüm. Tunahan’ın deyi-miyle *piçler*.

“Tunahan, bağcıklarına basıp yeri boylamamam için kendi rızamla eğilmem gerekiyor. Ve biz insanlar düşmek için bağcıklarımıza düğüm atarız,” diyerek az önce onun bana yaptığı konuşmayı aynı şekilde iade ettim. Dediklerimi umursamadan eğilip bağcıklarımı bağlamaya başladığında sıırttım. Böyle bir hareket beklemiyordum. İşini bitirip ayağa kalktığında elini tuttum. Suratımda aptal bir gülüş vardı. “Teşekkür ederim.”

“Teşekkür etmene gerek yok. Kendi iyiliğim için yaptım. Sen eğilseydin ve onlar sana baksaydı, sinirlenecektim ve kavga çıkacaktı. Bir nevi erken yaşlanmamı önlemeye çalışıyorum.”

Markete girdiğimizde Tunahan istediği şeyleri almış, ben de tam arkasından onu takip etmiş-tim. Kasaya geldiğimizde aldıklarımızı poşetleyerek tekrar arabaya dönmüştük.

Nihayet evin önüne geldiğimizde inip elime az önce aldığımız şeylerle dolu olan poşetlerden birkaç tane alarak eve ilerlemeye başladım. Tunahan da arkamdan elindeki poşetlerle gelirken kapıya geldiğimizde elindekileri bırakarak cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı. Evin içine atılan ilk adımda hissedilen havasızlık suratımı buruşturmama neden olmuştu.

“Tunahan, ev çok havasız ve her taraf toz içinde. Bir ara temizlemeyi denemek ister misin?” dediğimde dişlerini görebileceğim kadar kocaman gülümsedi.

“Hiçbirinden eser kalmayacak merak etme,” deyip elindekilerle birlikte mutfığa ilerlemeye başladı. Arkasından ben de gidip poşetleri bıraktığımda salona geri dönüp birkaç pencere açtım ve kendimi koltuklardan birine bıraktım.

Biraz sonra o da yanıma geldiğinde kolunu omzuma attı. Üzerini değiştirip bir eşofman altı ve tişört giymişti.

“Bana yemek yapar mısın?” diye kulağıma yaklaşip fısıldadığında biraz uzaklaşıp suratına baktım. Bu kadar yakınımda olması beni istemsizce heyecanlandırıyordu.

“Hmm, p-peki,” dediğimde yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu.

Kalkıp mutfığa girdiğimde etrafı karıştırmaya başladım. Dolapta neler olduğuna bakarken bu arada yeni alınan malzemeleri de yerleştirmiştim. Diğerlerinin daha uzun süreceğini düşünerek beşamel soslu makarna yapmaya karar verdim. Makarnada kullanacağım malzemeleri hazırlarken mutfak kapısında kafamı uzatarak içeriye baktım. Tunahan televizyonu açmıştı ama telefonu uğraşıyordu. Hayır, *benim* telefonumla uğraşıyordu.

“Hey! Ne yapıyorsun telefonumla?” dediğimde telefonumun ekranında olan bakışlarını kapıdan uzattığım kafama çevirdi.-

“Galerini kurcalıyordum. Birkaç fotoğraf yolladım kendime.”

“Ne fotoğrafı?” dediğimde birkaç saniye tepki vermeden suratıma baktı.

“Salak bir kız vardı. Onun fotoğraflarını yolladım.”

Jetonum ancak düşerken rezilliğimin verdiği utançla kafamı geri çektim. Makarnaya dönsem iyi olacaktı.

Makarnayı hazırladıktan sonra tabaklara servis edip Tunahan’ın yanına gittim ve ikimiz de karnımızı doyurduk. Odaya sadece televizyonun sesi hâkimken arkama doğru yaslandım. “Ee ne yapacağız şimdi? Sana yemek bile yaptım, bence artık telefonumu almayı hak ediyorum,” dedikten sonra şirince sırtıttığımda o da benim gibi arkasına yaslandı.

“Eline sağlık güzelim, makarna güzel olmuştu. Evet, şimdi gelelim buradaki asıl bulunma sebebimize,” dediğinde gözlerimi kıstım. Bu cümlenin ardından pek tekin şeyler gelecek gibi durmuyordu.

“Neymiş o sebep?”

“Evi temizlemeyi bitirebilirsen telefonunu kurtarabilirsin güzelim,” dediğinde tepki vermeden uzun bir süre kalakaldım. Hadi ama bunu nasıl yapabilirdi? O kadar da değildi yani! Ben. Bu. Kocaman. Evi. Temizleyeceğim ha? İyiymiş.

“Tunahan saçmalama. Ayrıca ver telefonumu, anneme geç kalmayacağım demiştim,” dediğimde kafasını iki yana salladı.

“Zaman aleyhine işliyor. Temizlik malzemeleri banyoda, sana kolay gelsin,” deyip koltuğa yayıldığında ciddiyeti karşısında yıkılmışımdı. Basıp gitmeye kalksam taksi çağıramazdım, telefonum ondaydı ve burada bir otobüs durağı var mıydı bilmiyordum bile! El mahkûm banyoya doğru ilerlemeye başladığımda arkamda keyiften dört köşe olduğunu tahmin edebiliyordum. Temizlik malzemeleri ve

yerleri silmek için bol çamaşır suyu içeren bir karışım hazırladıktan sonra salona girdim.

Tunahan bana bakıp sırtıttığında eliyle ortalığı rastgele göstererek, “İlk önce buraları sil, epey tozlanmış, baksana,” dediğinde, onun gösterdiği yönün tam aksine ilerleyip elimdeki paspasla yerleri silmeye başladım.

“Yerleri sildikten sonra toz da al güzelim. Şuralara baksana, leş,” dediğinde resmen elimdeki paspasla yerleri kazımaya başlamıştım. Sinirden titremek üzereydim. Üzerine atlamamam için beni tutan hiçbir şey yoktu.

Mükemmel sayılmasa da temizlediğim koca evin tozunu da aldıktan sonra kendimi Tunahan’ın yanındaki koltuğa bıraktım. Bitmiştim. *Game over*.

Elimdeki yüksek oranda toz içeren bezi Tunahan’ın kafasına fırlattığımda gözüm tırnaklarıma takıldı. Dün gece binbir uğraş sürdüğüm ojelerden eser kalmamıştı. Tarlaları yanan bir köylü misali hüznle tırnaklarıma bakarken, “Çok kötüsün ya!” diye söylenmeden edememiştim. Ben kendi evimde bu kadar temizlik yapmıyordum yahu!

Yanımda hareketlilik hissedince kafamı çevirip Tunahan’a baktım. Oturduğu yerden kalkıp hemen yanıma oturmuştu. Hafif bir tebessümle bana bakıyordu. Kolumla onu ittirip kaşlarımı çattım. “Git yanımdan Tunahan ya, canımı çıkardın,” dediğimde daha da çok uzaklaşmak yerine daha da dibime girdi.

“Senin canını yerim. Çok mu yorulmuş benim güzelim?”

Dilimde derman bulamazken yavaşça kafamı salladım. Oturduğu yerden ayaklandığında kafamı kaldırarak ne yapacağını izledim.

“Uyuyalım mı o zaman biraz?”

“Hayır, eve gitmek istiyorum. Eve gidip duş alıp yatacağım. Gerçekten yoruldum,” dediğimde eğilerek bedenimi kucakladı.

Kapıya doğru ilerlemeye başladığında bir an, “Evimi temizlediğine göre defolabilirsin,” diyeceğini düşündüm ama sadece dolabın üzerindeki çantamı aldığı anda yönünü değiştirerek merdivenleri çıkmaya başladı. Onun odasına girdiğimizde beni yavaşça yatağa bırakıp yanıma oturdu. Elindeki çantamı bana doğru uzattığında ellerimi işaret etti.

“Şu tırnaklarını boyadığın şeyden varsa çıkarıp sürelim. Demin bayağı üzölmüş görünüyordun,” dediğinde gülümseyip çantamdaki ojeyi çıkardım.

“O zaman al sen sür, hiç uğraşacak halde değilim,” dediğimde bir bana bir de elimdeki oje şişesine bakıp duruyordu.

“Ben mi?” diye sorup güldü dediğime inanmazmış gibi. “Küçücük parmakların var kızım senin. Tırnağına sürüyorum diye bütün parmağını boyarım Masal.”

Omuz silktim. “Bir şey olmaz. Şu anki halinden daha berbat olmayacağı kesin. Sen sür beğenirim ben,” deyip elimi uzattım.

İtiraz etmeyip ojenin fırçasını parmağında ileri geri hareket ettirmeye başladığında kendimi tutamayıp bir kahkaha patlattım. Tunahan ise devler işi yapıyormuşçasına ciddi idi.

Tırnak etlerim de dahil olmak üzere tüm parmaklarıma oje sürmeyi bitirdiğinde alındaki hayali teri elinin tersiyle sildi.

“Oldu değil mi?”

Beğenmemi bekler gibi bana bakıyordu.

“Oldu oldu, çok güzel oldu,” dediğimde saçlarını geriye doğru attı.

“Kızım benim elimin değdiği şeyin çirkin olabilme ihtimali var mı ki?”

Onu umursamadan parmaklarımdan birbirine değmemesine dikkat ederek ojelerimin kurummasını beklerken huysuz çocuklar gibi saçlarımı dağıtıp duruyordu.

“Hadi ya. Ne zaman kuruyacak bu?”

Birkaç dakikanın ardından iyice sıkılmış olacak ki isyan etmişti. Sorusuna karşılık kuruyup kurumadığını kontrol ettiğimde kuruduğunu fark ettim. “Kurumuuuş.”

Herhangi bir şey söyleme gereği duymadan beni iterek yatırdığında yanıma uzanarak bana sarıldı.

“Anasını satayım bir ara kurumayacak sandım. Put gibi beklenir mi o ya?”

“Kızlar sizin kadar sabırsız değil, biz güzel olmak için böyle zahmetli şeylere katlanabiliyoruz,” dediğimde burnunu saçlarımın içine daldırıp derin bir nefes aldı.

Şakağımın üzerinde duran dudakları kalbimi hızlandırırken, “Senin güzelleşmek için böyle şeyler yapmana gerek yok,” dediğinde kendimi devamında güzel bir söz söyleyeceğine öyle inandırmıştım ki, “Senin tipini değil makyaj malzemeleri en âlâ estetikçi bile düzeltemez,” diye devam ettiğinde birkaç saniye put gibi kaldım. Daha sonra yan tarafa doğru kayarak bedenimi ondan uzaklaştırdım.

“Sen... sen nerenin öküzüsün be!”

MERT

Zil çaldıktan sonra gidip koç ile olan işimi halletmiştim ve hızlı adımlarla Rüya'nın sınıfına ilerliyordum. Kalp atışlarım aramızdaki mesafe kısaldıkça daha da hızlanıyordu. Biraz fazla özlemiştim sanırım. Adımlarım onu kaçırmamak için daha da hızlanırken birkaç saniye sonra sınıfın kapısına gelmiştim. Açık kapıdan içeri girdiğimde onu sınıfta tek başına beni bekler halde buldum. Kendi kendine bir şeyler söylüyordu ama ne dediğini anlayamadım, beni görünce susmuştu.

Ben kapının önünde durmuş ona bakarken boğazını temizleyerek oturduğu yerden kalktı. Yanıma gelip gelmemek arasında adımlarına karar veremezken ben yanına ilerlemeye başladım. Tam önünde durduğumda mavi gözlerini kocaman açmış balık gibi bana bakıyordu. Özlemiştim. İki gün seni arayıp sormayan beynimi sikeyim ben!

Ses çıkarmadan öylece suratıma bakmaya devam ederken bir şeyler söylemesini istedim. Sesini özlemiştim. Belki bana sevgilim demesini...

Onu belinden kavrayarak kendime doğru çektim ve sıkıca sarıldım. Bekledim. Ama o ince kollarını her zaman yaptığı gibi özlemle boynuma sarmadı. Bunu beklemiyordum açıkçası, sertçe yutkundum. Üsteleyemezdim bu konuda çünkü biliyordum minik kalbi onu aramayıp sormamamdan dolayı kırgındı bana. Ayrılıp suratına baktım. Ellerimi yanaklarına çıkarıp okşadığımda kafasını eğmiş yeri inceliyordu. Ama ben o gözlerin bana bakmasını istiyordum.

“Ceza mı verdin bana? Ya da benden sıkıldığın için mi uzak durdun benden?” diye bir anda çatlayan sesiyle soru sorduğunda ne diyeceğimi şaşırdım. Ondan sıkılmak mı? Ya da ona ceza vermek?

“Rüyam, ben senin kalbini çok fazla kırdığım için senden uzak durdum. Seni üzmemek için. Dayanamıyorum en ufak şeyde tavır alıp benden uzak durmana. İki gündür ne çektiğimden haberin var mı?” diye sorduğumda kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Sonunda. Gözleri kızarıktı, çok ağlamış mıydı acaba? Ben yanında değilken kim sarmıştı küçücük bedenini?

“Hem senden sıkılmak ne demek Rüya? Ben sana seni seviyorum derken bu rüyadan sonsuza dek uyanmayacağımı da söylemiştim. Ben her yanımdan gittiğinden bana sardığın kollarını, kokunu, sesini özlüyorum. Söylesene,

‘benden sıkıldın mı’ sorusunu sana düşündürecek kadar ne yaptım ben?” diye sordum.

Kafasını yere eğdiğinde bir damla yaş akmıştı gözlerinden. Farkındaydım zaten dakikalardır kapıya dayanmıştı gözyaşları. “Ağlaman için söylemedim ben bunları sana güzelim. Beni anlayan için söylüyorum, seni ne kadar çok sevdiğimi anlayan için söylüyorum,” deyip kafasını kaldırdım. Gözyaşlarının yanaklarında oluşturduğu nemli yolların üzerinden öptüm. “Ağlama Rüyam...” dedim.

Kafasını *tamam* dercesine sallarken elinin tersiyle gözlerini sildi. “Seni çok seviyorum Mert,” dediğinde sersem bir ifadeyle gülümsedim. Belki de tüm dargınlığı unutmamı sağlayan kelimelerdi bunlar.

“Ben de seni seviyorum,” deyip sıkıca sarıldım. Bu kez o da kollarını boynuma sardığında bedenim huzuru tattı. Boynuna küçük bir öpücük kondurdum yavaşça. Bunu yaptığımda huylandığını biliyordum. Ufak bir kız çocuğu gibi kıkırdadı.

“Sevgilim,” deyince iki gündür duyamadığım kelimeyle yankılandı kulaklarım.

“Hımm?” diye bir ses çıkardığımda kollarını daha sıkı sardı.

“Bir daha hiç küsmeyelim, olur mu?” dedi.

Ah, evet, onun deyimiyle küsmüştük. “Olur,” deyip onu biraz kendimden uzaklaştırarak suratına baktım. Bakışlarım dudaklarına kaydığına yanakları kızarmıştı ve bana değil etrafa bakıyordu. İlk kez dudaklarına dokunacak olmak kalbimi tekletmişti. Gözlerimi usulca kapadım ve tatlı nefesini hissedecek kadar yaklaştım ona.

“Seni seviyorum bir tanem.”

Ve iki kalbin kapısı buluştu...

19. Bölüm

Sabah olmasına rağmen kalkamamış, yatağımın içinde acıdan kıvranıyordum. Karnıma sardığım kollarım bu ağrıya hiçbir yararda bulunmazken kız olduğuma lanet ettiğim anlardaydım. Hemen hemen her kızın düzenli olarak baş başa kaldığı bu sancı tüm gece uyku uyutmamıştı. Regl sancısı: Kızların korkulu rüyası!

Odamın kapısının açıldığını fark ettiğimde kimin geldiğini görebilmek için kafama kadar çektiğim yorganımı gözlerimin altına kadar indirdim.

İlk önce şaşkın bakışları eşliğinde Aşkın konuştu. “Kuzen?”

Ve ardından da Sarpık... “Yuh Masal, benden daha katırsın. Ben bile on kere kalk ikazı aldıktan sonra uyanıyorum. Teyzem sabahtan beri sana sesleniyormuş.”

“Ben bugün okula gitmemeye karar verdim. Bugün cephede yalnızsınız askerler. Devam edin, beni merak etmeyin,” dedikten sonra kafamı tekrar yorganımın içine gömdüm. Birkaç saniye içinde bacaklarımın üzerine binen ağırlık, regl sancımla birleşince dudaklarımdan koca bir çığlık firar etti.

“Laaaaan! Lan bacağım! Kötürüm kaldım, aaaaaaaa!”

“Ay, bacağına mı oturdum kanka? N’apayım yorganın orası hiç şişik durmuyordu. Yoksa oturur muyum çalı çırpının üzerine?” Sarp aheste aheste yataktan kalkarken

gözlerimi devirdim. Karın ağrım on dakika içerisinde x2 hızla artmıştı.

Aşkın yanıma gelip tam tepemde dikildiğinde baygın gözlerle ona baktım. “Aşkın, şu salağı da al git kanka,” dediğimde kaşları kavislendi ve elini alnıma koydu.

“Kızım neyin var? Hasta mısın? Niye gelmiyorsun okula?” dediğinde Sarp’ın bizi dinleyip dinlemediğini kontrol etmek için yavaşça onu süzdüm. Fakat pürdikkat bizi izlediğini fark etmem çok zamanımı almadı.

“Şey ya, öyle karnım falan ağrıyor. Üşüttüm herhalde, havalar ısınıyor diye ceketsiz falan çıkıyoruz ya, şifayı kapmışım,” dediğimde, Aşkın *mesajı aldım* dercesine gözlerini kırptırdı.

“Haa öyle mi? Tamam o zaman geçmiş olsun canım benim, biz de seni almaya gelmiştik ama madem öyle gidelim.”

“Lan kimi yiyorsunuz siz? Regl olmuş bu... Kızım benim adım Sarpık, benim anlamadığım konu, konuşamayacağım detay yok,” deyip sırtıarak göz kırptığında tüm gücümü kullanarak ona bir tekme attım.

“Ya malsın ya! Git şu odadan!” diyerek komodininin üzerinde duran cüzdanımı kafasını nişan alarak fırlattım.

Ayaklarını kışına vurarak odamdan çıkarken, “Ayhh karnım ağrıyoooğ!” diye kahkaha atarak dalga geçiyordu.

Bakışlarımı Aşkın’a çevirdim. “Mal bu çocuk ha.”

“Kızım ben her ay ne çekiyorum zannediyorsun?” diyerek güldüğünde eğilip yanağımdan öptü. “Hadi biz gidelim kanka o zaman, geç kalmayalım. Teyzeme anlatırım ben, uyanmadın diye sinir küpüydü az önce.”

Ona teşekkür etmeme kalmadan Sarp aşağı kattan seslendi. “Aşkışğğğn, ben teyzeme söyledim anavatanın kan götürdüğünü... Hadi gel gidelim. Geç kalacağımız. Seni beklemem vallaaa!”

İkimiz de aynı anda suratımızı buruşturduk. Bu çocuk safi terbiyesizdi. “Allah kahretsin ya seni Sarp. Babam aşa-ğıda mıydı Aşkın?”

Olmamasını umarak sorduğum soruya dilediğim gibi, “Yok değıldi,” cevabını verdi Aşkın ve rahatlardım. Maa-lesef Sarp’ın diline kepenk vuramıyorduk, en azından rezil olacağım kitleyi azaltmalıyım.

“Neyse iniyorum ben. Görüşürüz.”

Aşkın odadan çıktığında kafamı tekrar yorganımın al-tına sokarak ağrının geçmesini beklemeye başladım. Karın ağrısını hapis cezasına çeviremiyor muyduk?

Arada bir gelen artçı sancılarla birlikte yatakta kıvran-maya devam ederken odama giren ayak seslerinin kime ait olduğuna bakmak için bu kez uğraşmadım.

“Evladım, kalk bakalım biraz yemek ye de ağrı kesici vereyim sana. Geçmezse doktora gider bir iğne yaptırırız güzel kızım benim.”

Annemin sesi bile bedenimin gevşemesine sebep olurken gülümsemeye çalıştım. “Anne, sadece ilaç içeyim. Hiç ye-mek yiyecek halim yok vallahi.”

“Yavrum öyle ilaç içilir mi? Miden ağrır sonra, hadi to-parlan bakalım biraz,” dediğinde toparlanarak sırtımı yata-ğın başlığına yasladım. Elindeki sıcak su torbasını ayakla-rımın altına koyduğunda elindeki tabakta duran çikolatalı ekmeğı de bana uzattı. “Çok mu sancın var yine?” dedi-ğinde kafamı salladım, bu sırada ekmeğimden de bir ısırık koparmıştım. Daha çok kış aylarında ağrım oluyordu. Bün-yem soğuk havayı hiç kaldıramıyor, beni harap ediyordu.

Bitirdiğim ekmeğin ardından annem odaya elinde bir ağrı kesici hap ve bir bardak su ile girdi.

“Teşekkür ederim annem.”

“Hadi iç bakalım.”

İlacı içip boş su bardağını komodinin üzerine bıraktım.

“Yarım saat bekleyelim bakalım, geçmezse doktora gideriz, tamam mı?”

Annemin sorusuna, “Tamam anne,” diyerek cevap verdiğimde kapı çaldı.

“Birini mi bekliyorduk?”

“Yok kızım. Kim bilmiyorum.”

Aşağıdan Ema Abla’nın birisini şen şakrak karşılama sesi geliyordu.

“Ema Ablaaaa, kim gelmiş?” diye seslendim, annem odamdan çıkarken.

“Delikanlı geldi kızım,” diye seslendi Ema Abla.

Kim olduğunu anlayamazken arkadan Tunahan’ın sesini duydum. “Benim Masaaal!”

Ops! Neden gelmişti? Haber vermeden ve ben şu bitik halimdeyken? Toparlanmak istediğimde bunu bir dakika içinde başaramayacağımı anlayıp koyverdim. Rezillik kaçınılmazsa onurunla rezil ol!

Saçımı el yordamı ile düzelttikten hemen sonra kapıda annem ve Tunahan’ın bedeni göründü. “Kızım Tunahan gelmiş.”

“Aaaaaa! Tuna! Ne kadar şaşırdım, hoş geldin ya,” derken annemin duruma karşı işkillenmesini nasıl önleyebilirim diye düşünüyordum. Ki surat ifadesine bakarsak artık pek mümkün değildi. *Yaktın beni sevgilim!*

“Bir şey olursa seslenirsiniz kızım.”

Annem odadan çıkarken nefesimi usulca verdim, gerilmiştim. Tunahan, annemin arkasından odanın kapısını sıkıca kapatıp ellerini hesap sorar bir tavırla beline koyarak bana döndü.

“Hastaymışsın ve bana en azından bir mesaj atmak çok mu zor geldi acaba?”

“Ben söyleyecektim de...”

“Söyleyecektim de ne? Kuzenlerinden öğreniyorum ya-takta kıvrandığını.”

“Ya önemli bir şey değil. Gerçekten.”

Yanıma gelerek yatağın boş kısmına oturduğunda elini yanağıma yerleştirdi. “Neyin var? Dün seni bıraktığımda iyiydin. Acaba mikrop falan mı kaptın temizlik yaparken? Aklıma sıçayım ya!”

Gözlerimi kaçırarak etrafı süzdüm. O sırada yeniden karnıma ağır bir sancı girince suratım istemsizce ekşidi.

“Hey! Neren ağrıyor, iyi misin?”

“Karnım, karnım çok kötü ama annem ilaç verdi, geçer birazdan,” dediğimde kaşları havalandı.

“Ha Sarp o yüzden öyle...” dediğinde devam etmesine izin vermeden elimle ağzını kapadım. Sarp yine yapmıştı yapacağını. Tunahan sinsi bir şekilde sırtırken suratım kırmızının elli tonu adlı çalışmasını gerçekleştiriyordu.

“Ya gülmesene Tuna. Hem bak iyiyim, git artık,” dediğimde bir “cık” sesi çıkardı.

“Sen de gel, birlikte gidelim.”

“Tuna, hastayım, görmüyor musun? Bu halde okula falan gidemem.”

“Sana okula gideceğimizi kim söyledi? Eve gideriz, ben seninle ilgilenirim, hem de biraz vakit geçirmiş oluruz. Ne dersin?”

“Hayır, hayır, hayır derim. Seni üç hayırla uğurluyorum Tunahan Soydan. Güle güle.”

Bu haldeyken tüm günü onunla geçirmek istemiyordum. Sadece ölene kadar yatmak istiyordum ve biraz da çikolataya ihtiyacım vardı.

“Masal, hadi güzelim ya. Bu saatten sonra okula gitmem.” Israrcı tavrını sürdürürken gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyamadım.

“Tunahan, anneme sabahtan beri hastayım diye sızlanıyorum. Sence okula gitmememe ikna olmuşken seninle gelmememe izin verir mi?”

Gerçekten annem okula gitmememe bile ses çıkarmamıştı. Eğer şimdi dışarı çıkacağım dersem formalarımı giydirir beni okula postalardı.

“E tamam o zaman şöyle yapalım. Annene okulda bir sınav olduğunu ve benim de seni bunun için almaya geldiğimi söyleriz?”

“Ha diyorsun ki yalancı bir evlat ol ve anneni kandır.”

Bu çok doğalmış gibi kafasını salladı. “Anneme hiç yalan söylemedim deme, yamulursun valla,” dediğinde kendimi yatağa iyice gömdüm. İyi hoş konuşuyordu da bu ağrı dinmiyordu.

“Tuna, kötüyüm ben gerçekten,” dediğimde oturduğu yerden ayaklandı.

“Ben aşağı inip izin alıyorum, sen de üzerini giyinip yanıma geliyorsun.”

Cevap vermeme izin vermeden odadan çıkıp gitti. Ağrımın dinmemesi beni ekstra yavaşlatırken üzerime okul formalarımı geçirdim. Anneme yalan söyleyeceksem profesyonel davranmalıydım. Sırtıma içinde dünün ders programına uygun kitapların bulunduğu çantamı da takınca, belimin ağrısı iyice arttı.

Aşağı indiğimde annem tek kaşı havaya kalkmış şekilde bana bakıyordu. “Ağrın geçti mi? Kızım, arayıp öğretmen-den izin alayım. Gitme böyle okula,” dediğinde bu cümleleri bir daha kurmayacak olması acı vermişti. Normalde evde kalmak istediğimde izin almak için asla okulu aramazdı.

“Yok anne, iyiyim biraz daha. Çok kötü olursam...”

“Ben hemen getiririm geri.”

Cümlemi Tunahan tamamladığında annem biraz düşünüp, “Tamam,” dedi.

Sonunda kendimizi evden attığımızda bu acıyla arabaya kadar yürürsem şükredecektim. Kendimi koltuğa bıraktığımda gözlerimi kapadım. Tamam evden kaçmıştım ama tüm gün bu ağrıyla Tunahan'ın yanında ne yapacaktım?

Tunahan da arabaya bindiğinde bana doğru eğilerek suratımı süzdü. “Çok mu kötüsün?”

Kollarımı karnıma daha sıkı sararken, “Evet,” diye mırıldandım. Ağrı kesici bir işe yaramamıştı. Hastaneye gidip keskin bir ağrı kesici iğne olmadan geçeceğini de pek sanmıyordum.

“Tunahan, beni hastaneye götürebilir misin?” dediğimde endişelendiği belli olurken elini ensesine götürerek ne yapacağını şaşırılmış gibi bana baktı.

“T-tamam. Gidelim güzelim.”

Arabayı yola çıkardığında gözlerimi kapadım ve hastanenin önünde durana kadar açmadım. Arabayı park ettiğinde çantamın ön gözünde duran kimlik kartımı alarak indim. Hemen ardından Tunahan da indiğinde yanıma gelerek kolunu belime yerleştirdi. “Şimdi ne yapacağız? Hangi doktora gitmemiz gerekiyor?” dediğinde elimle acil girişini işaret ettim.

“Sadece acilden bir ağrı kesici iğne yapmalarını isteyeceğim.”

“Öyle mi? Tamam. Gidelim o zaman.”

Acilden giriş yapıp gereken işleri hallettikten sonra elimdeki reçeteyle iğne yapılacak olan bölüme geçtim. “Tuna, sen çık istersen?”

Hâlâ başımda dikiliyor olması bunu söyleme ihtiyacı hissettirmişti.

“Ha şey tamam,” diyerek yanımdan uzaklaştığında gelen hemşirenin iğneyi yapması için uzandım.

Bir dakika sonra iğnenin verdiği acıyla birlikte ayaklandım. Neden bilmiyordum ama bu iğne canımı fazlasıyla

yakıyordu. Hastanenin çıkışına doğru ilerlerken Tunahan nereden çıktığını anlamadığım şekilde dibimde bitti. Kolu- nu belime sararken, “Hadi gidelim artık,” diyerek alnıma küçük bir öpücük kondurdu.

Eve doğru giderken yavaş yavaş daha iyi duruma gel- miştim. Eve girdiğimizde Tunahan salona gitmeme izin ver- meden elimden tutarak ilerlemeye devam etti. “Hey, nere- ye? Biraz otursaydım ya Tunahan.”

“Şu üzerindeki formalardan kurtulman için sana birkaç parça bir şey vereyim. Sonra istediğin kadar oturabiliriz.” Dolabının kapağını aralayıp bir şeyler bakmaya başladı.

“Biraz kalın şeyler verebilir misin? İnce giyindiğimde kötü oluyorum,” dediğimde suratıma ağır bir kazak ve eşofman altı fırlattı.

“Sağ ol ya çok nazıksın.”

“Hadi giyin gel, salondayım ben,” dedikten sonra oda- dan çıkıp kapıyı kapadı. Formalarımдан kurtulup Tuna- han’ın kıyafetlerini üzerime geçirdikten sonra odadan çıkıp aşağı indim. Karın ağrım hafıfledikçe üzerime bir ağırlık çökmüştü, mayışmaya başlamıştım. Tüm gece uyuyamadı- ğımdan olsa gerekti.

Salona indiğimde Tunahan’ı göremedim. Sadece koltu- ğun üzerine bıraktığı battaniye dikkatimi çekti. “Tuna?” diye seslendiğimde elinde iki fincanla birlikte mutfaktan çıktı. İlerleyip fincanları sehpanın üzerine bırakarak kol- tuğa yerleşti.

Sol kolunu kaldırarak, “Gel bakalım,” dediğinde iki- letmeden yanına sıvıştım. Az önce gördüğüm battaniyeyi üzerimize çekip fincanları eline aldı. Birisinde süt birisinde kahve vardı.

“Senin için süt ısıttım ve biraz da bal koydum.”

Tutmam için uzattığında fincanı kavradım. “Teşekkür ederim.”

Oldukça sıcak olduğu üzerinden yükselen dumanlardan belliydi, soğuması için biraz bekledim.

Daha sonrasında bir film koymuştuk ve onu izliyorduk. “Bana bir baksana sen.”

Tunahan’ın söyledikleriyle birlikte dikkatimi televizyon ekranından çekerek ona baktım.

“Efendim?”

Gözleri suratımın tamamını tavaf ederken ufaktan bir sırtıma esir aldı dudaklarını. “Hey ne oldu?” diye sordum.

İşaretparmağı ile dudaklarımı gösterdi. “Sütten bıyık görmeyeli uzun zaman olmuştu.”

Bir an utançla elimi dudaklarıma götürmeye çalıştım ama elimi tutarak bunu engelledi. “Romantik çiftler tam da şu an da öpüşürler,” dediğinde utanç, beni kan hücrelerime kadar ele geçirmiş, bir pancara benzemem için çaba sarf ediyordu.

“A-ma biz romantik bir çift değiliz neyse ki?”

Birkaç saniye düşünürmüş gibi gözlerini kısarak bana baktı. “Düşündüm deee bir dakika romantik olmaktan zarar gelmez.”

Cümlesinden sonra olan şey tam da romantik çiftlerinki gibiydi. Öpücüğünün etkisini dudaklarımin üzerinde bırakarak geri çekildiğinde burnumun üzerine ufak bir öpücük kondurdu. “Kızardın mı sen?”

Bunu reddetmek amacıyla ellerimle suratıma hava yapmaya başladım. “Tavuk muyuz canım, ne kızarması?”

Evet, kabul ediyorum, söylediğim şey fazlasıyla saçma olmuştu. Tunahan kafasını geriye atarak kahkaha attığında elimi yumruk haline getirerek sinirle göğsüne vurdum.

“*Tavuk muyuz* ne Masal?” Gülmeye devam ederken yere çöküp saçlarımı yolarak çılgılık atmak istiyordum. Neden her fırsatta rezil olmak zorundaydım ki?

“Ben, ben eve gidiyorum ya.” Üzerimdeki battaniyeden kurtulmaya çalıştığımda gülmeyi keserek kendini frenlemek için boğazını temizledi. Kollarını beni battaniyenin altında esir etmek ister gibi iyice etrafıma doladı.

“Hey, en azından okul çıkış saatine kadar buradayız. Annene söylediğin yalanı ifşa etmek istemezsin değil mi?” dediğinde battaniyeyle debelenmeyi bıraktım. Haklıydı, eğer yalan söylediğim ortaya çıkarsa annem beni ömrümün sonuna kadar okula yollayabilirdi.

“Sanırım doğru söylüyorsun.”

“Ne zaman yanıldım ki güzelim?”

“Egon başımı döndürüyor.”

“Çekiciliğine karşı koyamıyorum demiyorsun da.”

Her laftan kendine bir pay çıkarabiliyordu. Bu Tunahan Soydan’ın özel yeteneği olabilirdi.

Neyse ki Tunahan, anneme durumu hissettirmeden tekrar formalarımı giyerek eve dönmemi sağlamıştı ve günü kaza-sız belasız atlatmıştık. Arada bir beni yoklayan ağrım sa-bahki kadar kuvvetli değildi. Anneme verdiği ağrı kesicinin işe yaradığını söylerken dilimin tutulmasından korkmuş-tum. Koca günü anneme yalan söyleyerek geçirmiştım ve tam gaz devam ediyordum.

Saatın geç olmasıyla birlikte odama çıktım. Telefonu-mun çaldığını fark ettiğimde yatağıma doğru ilerledim. Odadan çıkarken yatağımın üzerine fırlatmıştım. Ekran-da Rüya’nın ismini gördüğümde kaydırarak cevapladım. “Efendiiim?”

“Ya kızım Aşkın hasta olduğunu falan söyledi. Neyin var?”

“Önemli bir şey değil kanka ya karnım ağrıyordu. O yüzden gelmedim. Ya sen onu bunu boş ver de asıl konuya gel.”

Konuşmanın uzun süreceğini düşünerek yüzüstü bir şekilde yatağıma uzandım.

20. Bölüm

Önümdeki ılık ballı sütümü içerken karnımın bugün ağrı-maması için içimden dua ediyordum. “Acele et kızım. Şu delikanlı gelmiş, kapıda.”

Esmâ Abla kapının yanındaki pencereden dışarı baka-rak konuştuğunda anneme baktım. Anneme Tuna ile sevgili olduğumuzu söylememiştim ve Tunahan fazla sık buraya gelmeye başlamıştı. Anneme durumu anlatsam iyi olacaktı ama bunu nasıl başaracağım bilmiyordum. En iyisi kendi-me biraz daha zaman vermeliydim.

“Git çocuğu içeri çağır madem buraya kadar gelmiş.” Annemin pek de sıcak olmayan tavrına karşı çıkabilecek herhangi bir gerginliği önlemek adına oturduğum sandal-yeden ayaklandım.

“Yok anne gerek yok. Biz gideriz şimdi,” dediğimde, *boşa konuşuyorsun* der gibi suratıma bakıyordu.

“Git çağır çocuğu, yemek yesin. Aa! Yiyeceğim sanki çocuğu!”

Bir kez daha itiraz etmeden ayaklarımı parkeye sürte sürte kapıya ilerledim. Ayağımdaki pandufların çıkardığı sesi seviyordum.

Kapıyı açtığımda Tuna’nın dikkatini çekmek için elimi salladım. Yine heyecanlanmıştım. *Hadi gel* dercesine eliyle işaret ettiğinde bu kez ben gelmesini için evi işaret ettim.

Surat ifadesinden ne olduğunu anlamadığı belli oluyor-du. Harekete geçip yanıma geldiğinde, “Günaydın,” diye-rek gülümsedim.

“Günaydın.”

“Annem içeride, seni kahvaltıya davet ediyor,” diyerek içeri geçmesi için bir iki adım geri çekildim.

Suratında şaşkın bir ifade oluşurken, “Sen söyledin mi annene? Bizi?” diye sordu.

İkimizden “biz” olarak bahsetmesi içimde bir şeyleri harekete geçirirken dudaklarımı sarkıttım. “Maalesef. Henüz söylemedim. Sadece senin geldiğini duyunca kahvaltıya gelmeni istedi,” dediğimde elini ensesine götürerek oyalandı.

“Anladım. Memnuniyetle,” diyerek ayağındaki ayak-kabıları çıkararak içeri girdi. “Annen şu an bizi görebilir mi?” Kısık sesiyle konuştuğundan, içgüdüsel olarak ben de sessizce cevap verdim.

“Hayır, neden ki?”

Hayır cevabını duymak ona yeterli olmuş, gerisini dinlemeye gerek duymamıştı. Yanağıma koca bir öpücük kondurup ilerlemeye başladığında Esmâ Abla’nın etrafta olup olmadığını görmek için bakındım. *Deli çocuk!*

Masaya geçip annemle birlikte güzel bir kahvaltı yapmış, daha sonra da geç kalmamak adına hızla evden çıkmıştık. Tunahan arabayı sürerken aklıma bir soru takılmıştı. Kahvaltı masasında telefon çalmıştı ve ekrandaki ismi görmüştüm. “Sıraç” yazıyordu. Telefonu yanıtlayıp hiç de sinirli olmayan bir tavırla konuşmuş ve kapatmıştı. Sıraç’ın onun telefonunda kayıtlı olmasına mı şaşırmalıyım yoksa telefonu gayet sakın cevaplamasına mı?

Bunu sorup da ortamda bir gerginlik yaratmak istemediğim için sormamaya karar verdim. Okulun önüne geldiğimizde bir anda sarsılınca düşüncelerimden sıyrıldım. Dudaklarımdan hatırı sayılır yükseklikte bir çığlık çıkarken eş zamanlı olarak Tunahan da küfretmeye başlamıştı.

“Ne oluyor?” Sesim korku dolu ve yüksek çıkarken sürücü koltuğunun camının hemen önünde elinde kaskıyla bir çocuk belirdi.

“Abi, valla özür dilerim ya.”

“Senin ben...” Tunahan sabır dilenir gibi kafasını geriye atıp derin bir nefes aldığıında çocuğun motoruyla arabaya çarptığını fark ettim.

“Abi bir in istersen.” Çocuk inatla konuşmaya devam ederken Tunahan sinirle ona döndü.

“Ben ineceğim de sen o kaskı geri tak istersen.”

“Niye abi?”

“Ellerime hâkim olamamaktan korkuyorum.”

Çocuk ne olduğunu anlamadığını belli eden şekilde saf saf bize bakmaya devam ederken Tuna bana baktı. “Masal sen git güzelim okula. Ben mecbur sanayiye gideceğim. Seni akşam alırım olur mu?”

“Ben de kalabilirim.”

“Sanayiye gideceğim cümlesinin neresinde kendine yer buldun Masal? Git sen okula. Haberleşiriz,” dediğinde kafamı sallayarak arka koltuktaki çantamı aldım. Bu sırada Tunahan da arabadan inmişti. Umarım çocuk dayak yemezdi.

İnip arabaya bakmak için arka tarafa ilerlediğimde durumun sandığım gibi bir şey olmadığını fark ettim. Sadece bir çizik vardı. “O kadar yüksek ses çıkınca bir an arabanın arkası göçtü sanmıştım,” dediğimde çocuk konuştu.

“Benim kafamdan geldi abla o ses. Kafamı motora çarptım.”

“Lan madem kafanı çarpıyorsun git kendi kendine çarp ne diye benim arabamı çiziyorsun?” Tunahan’ın kolunu sıkarak susması için uğraştım.

“Tuna üstüne gitme istersen. Sen iyi misin, kafanda bir şey var mı?” diyerek çocuğun iyi olup olmadığını öğrenmeye çalıştığımda Tunahan tek kaşını kaldırarak bana döndü.

“Sana ne kafasından Masal? Bir şey olmadıysa da ben koparacağım zaten birazdan o kafayı. Hadi git sen okula.” Gerçekten tam kıskançlık yapılacak yer ve zamandı. Gerçekten!

Tam Tunahanlık bir hareket! Okulun ders zili de çaldığını fark ettiğimde bir iki adım geri gittim. “Tamam o zaman gidiyorum ben haberdar et beni. Sen de bir kafana baktır,” diyerek ilerlemeye başladığımda Tunahan arkamdan seslendi.

“Biraz daha onun kafasıyla ilgili konuşursan bahsedebileceğimiz bir kafa kalmayacak ortada Masal.”

Gözlerimi devirerek okulun bahçesinden içeri girdim. Sabah sabah sinir küpüydü maşallah!

Yoklamada yok yazılmamak için hızla sınıfa çıktım. İki gün üste üste yok yazılmak iyi olmayacaktı. Kendimi sınıf kapısından içeri atınca içeride sadece sınıf arkadaşlarımın olmasıyla derin bir nefes aldım. Yırtmıştım.

Rüya’nın yanına geçip çantamı sıraya bıraktığımda kollarını sıkıca etrafıma dolayarak sarıldı. “Ahh seni çok özledim benim canım arkadaşım,” diyerek şımarırken bu haline güldüm.

“Ben de seni özledim ve ayrıca telefon konuşmamızla da yetinmedim, bugün bütün olayı en baştan yüz yüze dinleyeceğim,” dediğimde gözleri parladı. Dün akşam biraz konuşmuştuk ve Mert ile barıştığından bahsetmişti. Bu olayın nasıl olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

“Tunahan yok mu kanki?” Kenan tam arkamdan kafasını uzatarak konuştuğunda hızla ona dönerek saçlarını elimle karıştırdım. Bir selam bile vermediğimi henüz fark ediyordum.

“Ha yok kanka, az önce beraber geldik ama çocuğun biri arabanın arka kısmını çizdi. Onu yaptırmaya gidecekti.”

“Sahi misin ya? Bir şey yok değil mi? Nasıl oldu?”

“Ha yok endişelenme, büyük bir şey değil. Hatta dur bir camdan bakayım hâlâ orada mı? Ufak bir çocuk motorla dengesini kaybedince arabanın üstüne düştü sanırım ya.” Hocanın daha gelmemiş olmasını fırsat bilerek arka

cepheye bakan cama ilerledim. Gözüm Tunahan'ı ararken sadece Tunahan'ı bulmamıştım. Yanında Sıraç da vardı. Ve eğer ben yanlış görmüyorsam onlar birbirlerine gülümsüyordu. Anlamıyordum, bunlar kanlı bıçaklı gibi dolaşırken bir anda ne olmuş olabilirdi ki?

“Kanka orada mı hâlâ?!” Kenan'ın sesini duyduğumda kafamı sallamakla yetindim. Ayaklanıp yanıma geldiğinde o da Sıraç'ın yanında olmasına şaşırılmış gibi duraksadı.

“Piç kurusu dayak yemeye yer arıyor.” Kenan'ın ağzının içinde mırıldandığı şeyler sandığı kadar kısık sesli değildi. Bunu bir ara ona söylemeliydim.

“Onların arası düzeldi mi? Bana mı öyle geliyor? Sabah da bir ara Tunahan'ı aradı,” dediğimde Kenan buna ihtimal vermez bir tavırla gülümseyerek kafasını salladı.

“İşin içinde bir bityeniği var ama çıkar kokusu.”

İçimdeki şüphe tomurcuğu gitgide büyürken aralarının düzelmiş olduğuna inanmaya çalıştım.

Biraz daha orada durup onlara baktım, sonunda Tunahan arabasına binerek gitti ve Sıraç da okula girdi. Camın önünden geçip tekrar sırama oturduğumda daha fazla bunu düşünmemem gerektiğini fark ederek Rüya'ya doğru döndüm. “Hazır ders başlamamışken anlat bakalım nasıl barıştığınızı.”

“Hey uyan artık Masal, zil çaldı be kızım.” Rüya kolumdan tutup sallayarak bu çağrısını daha da katlanılmaz hale getirirken kafamı kollarımın üzerinden kaldırdım.

Üçüncü dersten sonra ağrım yine ağır basmış, beni iyice halsiz bir hale getirmişti. Öğle yarısına kadar Tunahan'ı defalarca aramış ama ulaşamamıştım. Ağrımın üzerine endişe de binince çıkış saatine kadar uyumaya karar vermiştim ve

kafamı kollarıma koyarak sıraya gömülmüştüm. Vaktimi başka türlü geçirebilecek halde değildim. Bir süre sonra iyice kendimden geçmiş olmalıyım ki Rüya tepemde kendime gelmem için cehennem zebanisi gibi dikiliyordu.

Kendime gelmek için kollarımı açarak derin bir nefes aldığımda gözüm telefonumu aradı. Hemen sıranın üstünde olan telefonumu kavradım. Tunahan'dan ne bir arama ne de bir mesaj vardı. "Rüya, bir Mert'i arar mısın? Tunahan'dan haber alamıyorum."

"Tamam kanka, arıyorum şimdi hemen."

Kenan sınıfta olsa ona soracaktım ama koca sınıfta Rüya ve benden başka kimse kalmamıştı. Gelmiş olma ihtimaline karşın cama gidip arka bahçeye baktım ama ortada araba da Tunahan da yoktu.

"Kanka konuşmadık diyorlar. Merak etme ya şarjı falan bitmiştir. Gel biz bırakalım seni de."

"Yok Rüya, beni almaya gelecekti, gelir zaten birazdan, siz gidin beni beklemeyin," dediğimde kafasını yana yatırarak bana baktı.

"Ya seni hiç yalnız bırakmak istemiyorum. Gel işte."

"Kanka biraz bekleyeceğim. Gelmezse çıkarım. Seni de ararım, haber veririm."

"Tamam öyleyse."

Aradan yarım saat geçmesine rağmen ne gelen olmuştu ne giden. Sırt çantamı kollarımdan geçirip kendimi okuldan dışarı attığımda bir an önce eve gidip yatağıma girmek istiyordum. Ve tabii bir de Tunahan'dan haber almak!

"Hey Masal!"

Yanından geçtiğim arabanın içinden yükselen sesi tanıyordum. Bu ânı bir kez daha yaşamıştım. Nereden geldiğini bilmiyordum ama seslenen kişi Sıraç'tan başkası değildi.

"Ya cevap versene be kızım. Bir şey diyecektim, Tunahan'la ilgili!"

Evet, durmama sebep olan kilit kelimeyi söylemişti: *Tunahan*.

“Ne diyeceksin?” Olduğum yerde durup arabanın camından içeri baktığımda gözünde emanet duran gözlüğünü çıkararak torpidonun üzerine bıraktı.

“Seni Tunahan’ın yanına bırakacağım. Bunu ben demiyorum, Tunahan dedi,” diyerek masum olduğunu ifade eder gibi teslim olurcasına ellerini iki yanına kaldırdı.

“Ne saçmalıyorsun acaba Sıraç? Tunahan bana böyle bir şeyden bahsetmedi. Ve beni sana emanet etmeyeceğini ikimiz de biliyoruz,” dediğimde kafasını iki yana salladı.

“Aramızdaki sorunu çözdük.”

“Buna inanmıyorum maalesef, seninle gelmeyeceğim.”

Zaten karın ağrım iyice şiddetlenmişti, onu dinleyerek vakit öldürmek yerine tekrar yürümeye başladım. Arabayı çalıştırdığını çıkan seslerden anlamıştım ve yanımda bitmesi dört saniyesini almıştı.

“Masal ciddiyim, Tunahan bizi bekliyor. İstersen ara ve sor.”

“Arayabilseydim şimdiye kadar çoktan aramıştım ve seninle uğraşmak yerine onunla birlikte olurdum.”

“Ah evet doğru ya. Sabah şu çocuk motoruyla arabayı çizdiği sıra Tunahan’ın yanına gitmiştim. Ve arabaya binecekken telefonu cebinden düştü. Sanırım araba gibi o da hasar aldı. Bugün Tuna için pek iyi bir gün olmasa gerek. Ve dediğim gibi bizi bekliyor, o da sanayiye gidip arabasını alacaktı. Seni de oraya bırakacağım zaten.”

Sonunda konuşmayı bitirdiğinde bir an düşündüm. Sadece Tunahan ile uğraşmak için bu kadar dil dökmezdi değil mi? Hem sabah olanlara bakarsak aralarının düzelmiş olması muhtemeldi.

Son kez şansımı denemek için Tunahan’ı tekrar aradım ama sonuç yine hüsrandı. Yanlış bir şey yapmaktan korkarak arabaya bindim.

“Ne kadar inatçıymışsın Masal.” Sıraç ağzının içinde gevelediğinde bir cevap vermedim.

“Direkt sanayiye gideceğiz değil mi? Yoksa ineceğim.”

“Evet evet, sanayiye gideceğiz. Zaten sonra benim işim var. Seni bırakır giderim.”

Yol boyunca üzerimdeki gerginliği atmıştım ve Sıraç’ın anlattığı saçma ama komik hikâyelerle yol akmıştı. Sonunda cidden sanayinin önünde durduğumuzda Sıraç’a karşı güvensizliğimin boşa çıktığını anladım.

“Teşekkür ederim, ben ineyim senin işin vardı. Gelir zaten şimdi Tunahan.”

“Sorun değil, Tuna gelene kadar seninle burada bekleyebilirim. Etraf pek tekin değil,” dediğinde bir cevap vermedim.

Durduğumuz yerden Tuna’nın arabasını görebiliyordum ama kendisi ortalıklarda değildi. Telefonumu çıkarıp tekrar arayacaktım ki telefonunu düşürdüğü geldi aklıma. Bütün aksilikler üst üste gelmek zorunda mıydı? Beklemekten sıkıldığımda oflayarak Sıraç’a döndüm.

“Ben inip bir etrafa bakınacağım.”

“Dur ya nereye? Gelir şimdi. Sana biraz daha küçüklük anılarımı anlatayım da gül. Ne bu böyle sevgilin yanında olmayınca suratın beş karış oluyor,” dediğinde zoraki bir tavırla gülümsedim. Sonra tekrar konuşmaya başladı. Şikâyetçi değildim, zaman geçiyordu.

Gülmekten gözlerimden yaş gelirken bir yandan da karnımı tutuyordum. Bana sünnet anısını anlatmıştı, daha doğrusu kaçmaya çalışırken insanların başına açtığı şeyleri. “İlahi Sıraç, canavar gibi bir çocukmuşsun.”

Bir an gözlerinin Tunahan’ın arabasının olduğu kısma takılı kaldığını fark ettiğimde bakışlarımı çevirmeme gerek kalmadan beni kendine çekerek dudaklarını kulağıma yasladı. “Ve plan tamamdır bebeğim.”

Dedikleri kafamın içinde yankılanırken bir oyunun içinde olduğumu anlamam fazla vaktimi almadı.

Endişeyle kendimi geri çekerken arabanın kapısını açmaya yeltendim ama kapıyı benden önce birisi açmıştı zaten. Hışımın açılan kapıdan beni çekip çıkaran kişi Tunahan'dan başkası değildi. Öfkenin kızılığını gözbebeklerinde görmek yutkunmama neden oldu. Ben... Ben nasıl Sıraç'a inanmıştım?

TUNAHAN

Sabahtan beri sanayiydi, telefoncuydu uğraşıp durmuştum. Bu günde bir uğursuzluk olduğu ortadaydı. Güne Sıraç'ın aramasıyla başlamamdan belliydi zaten. Bu ara benimle uğraşacağını söylemişti, ucuz kabadayı laflarına gülmekle yetinmiştim. Bu çocuk büyüyemiyordu. Cidden!

Telefonumu tamire bırakıp arabayı almak için tekrar sanayiye gelmiştim ve babamın arkadaşı Vedat Abi'ye yakalanmıştım. İyi, hoş bir adamdı ama tuttu mu bırakmayan o sıkı muhabbetçilerdendi.

“Nerelerdesin kerata?”

“Okul falan abi, işte aynı. Seni sormalı?” diye sordüğümde beni hemen bırakmayacağını kurulduğu iskemleden anladım. Tam yanındaki iskemleyi de benim oturmam için işaretparmağı ile gösterdiğinde elim enseme gitti.

“Abi, aslında acelem var benim ya. Araba hazırsa alayım gideyim,” dediğimde gözüm sıvası dökülmüş duvardaki tozlu saate kaydı. O an Masal'ı almayı unuttuğumu fark ettim. Son zilin üzerinden neredeyse bir saat geçmişti.

“Gidersin eşek sıpası, gel biraz konuşalım. Uğramıyorsun etmiyorsun, babana hiç çekmemişsin hayırsız. Çocuk-

lar çeker şimdi arabayı kapıya,” derken sinirli olmadığını gülen suratından anlayabiliyordum. Madem geç kalmıştım layığıyla yerine getireyim kafasıyla Vedat Abi’nin yanına geçip oturdum. Zaten Masal’ın gönlünü almakla uğraşacaktım, bir de Vedat Abi’yi kırmayayım diye düşündüm.

Geçen dakikaların ardından sonunda onu acelem olduğuna ikna edebilmiş ve yanından ayrılmıştım. Borcumu ödeyip arabamı kapıya çektiklerini öğrendim ve çıkışa doğru ilerlemeye başladım. Koca gün Masal’ı bir yerden aramayı akıl edememiştim. Çocuklara da haber vermemiş olmam cabasıydı!

Arabamın yanına ilerlediğimde duyduğum kahkaha sesi şaşırmama neden olmuştu. Masal’ın sesi olduğuna neredeyse emindim. Arabamın açmış olduğum kapısını geri kapatarak az ilerideki park edilmiş arabaya baktım. Sıraç’ın arabasıydı bu? Garip olan burada olması değildi, içeride Masal da vardı.

Bedenimi ele geçiren öfke dalgası dişlerimi sıkıkmama neden olurken oraya doğru yürümeye başladım. Bunu konuşmuştuk! Masal’a onun arabasına binmemesini söylemiştim. Ama o binmiş, bir de benim hayran olduğum gülümsemesiyle ona gülüyordu.

Masal’ın ona bir şeyler söylediğini fark ettim, tam o an Sıraç’la bakışlarımız buluştu. Gözbebeklerinde çakan sinsiliği anlamamak için saf olmak gerekirdi. Bakışlarını benden çekip Masal’ı kendine doğru çekmesi saniyelerini almıştı. Masal’ı öpmüştü? Masal’ı. Öpmüştü. Yumruklarımı öyle sıkıkmıştım ki tırnaklarımın derimdeki hükmünü hissedebiliyordum. Masal’dan bir tepki bekledim. Onu itmesini, belki bağırıp çağırmasını bekledim. Ama duruma ses çıkarmazsa bunu kaldıramayacağımı bildiğim için arabanın kapısını hırsıyla açıp onun kolunu kavradım, düşündüğüm tek şey bunu bana nasıl yapabildiği.

Öfke vücudumdaki dozajını artırırken hızla Masal'ı açtığım kapıdan dışarı çektim. Dizini vurmuştu. Yüzünü buruşturup dudaklarının titrediğine şahit olduğumda canını acıtmış olmak gücümü sorgulamama neden oldu. Bir kadının canını yakmak güç değil acizlikti!

Bana bakmasını sağlarken, “Nasıl izin verirsin Masal! Seni öpmesine nasıl izin verirsin kızım? Çıldıracayım. Lan dün gece telefonda seni seviyorum diyen kız sen değil misin?! Ne işin var onun arabasında!” diye resmen suratına kükredim.

Mavi gözlerini kocaman açıp bana baktı. “Tuna, bak beni bir dinle tamam mı?” derken kelimeleri birleştirmekte zorlanmış, endişe ve korkuyla suratıma bakıyordu.

Ruhsuzca gülümsedim. “Masal, nasıl yaparsın be güzelim?” İçimdeki ses böyle bir şey yaşanmadığına beni ikna etmeye çalışırken, gördüğüm şey kendini hatırlatmak ister gibi gözümde tekrar tekrar canlanıyordu. Tuttuğum kolunu hızlıca bırakıp ondan uzaklaştığımda dengesini toparlayamayıp yere düştü. Gözünden bir damla yaş süzüldüğünde kafamı çevirdim. Gözlerine bakarsam her şeyi unutmam an meselesiydi.

Kısık sesiyle, “Tuna. Bir şey yapmadım. Yemin ederim bir suçum yok,” derken onu dinlemeyi reddettim. Bana yalan söylemesini kaldıramazdım. Sıraç arabadan inerek kaputa yaslandığında gülümseyerek bana baktı. Sadece bir iki adım yaklaşıp suratına yumruğumu gömdüğümde sabrımı test edercesine gülmeye devam etti. Bir kez daha vurduğumda kaputa yasladığı bedenini yere düşmesi için ittim. Yanına eğilip bir kez daha yumruk atıp onu yakalarından kavradım. “Nasıl. Dokunursun. Lan. Ona. Canına mı susadın orospu çocuğu!” Ellerimi yakasından çekmem için ittirdi. Kendimi geri çekip ayaklanması için ona biraz zaman verdiğimde toparlanıp serseri bir tavırla dudağındaki

kanı parmağıyla sildi. Daha sonra bakışlarını benden çekip arkama çevirdi. Masal'a baktığını biliyordum.

“Nasıl yedi ama oyunu he Masalcık?”

Bir an ne ima ettiğini düşündüm. Ne oyunuydu? Neden bahsediyordu şimdi bu?

“Senden özür dilerim Masal. Seni işin içine sokmak istemezdim ama en kolay yoldun. Ama sana benden ufak bir tavsiye, herkese güvenme. Ve bana az önce biten ilişkin için teşekkür etmelisin. Şu haline bak, bir an bile sana güvenmeyi düşünmedi. Ve kanayan avuçlarına da bakacak olursak bu çocuğun sana pek bir yararı dokunmuyor. Ha eğer istersen deneyebiliriz. Ve bu arada söylemeden edemeyeceğim parfümün mükemmel.”

Sıraç'ın Masal'a dedikleri kafamın içinde eko etkisi yaratmış, tekrar tekrar yankılanıyordu. Dediklerini yavaş yavaş algılamakta bedenim olduğum yere mihlanmış kafamın içi panayır alanına dönmüştü.

Ne ara arabasına bindiğini fark etmemiştim ama gaz sesiyle kafamı kaldırıp Sıraç'ın arkasından baktım. Beynim az önce olanların Sıraç'ın bir oyunu olduğunu kabullenmezken, arkama bakmaya cesaretim yoktu. Göreceğim enkaza hazır değildim.

Birkaç saniye sonra kulağıma dolan hıçkırık sesi tüylerimin diken diken olmasına neden olmuştu. Ben ne yapmıştım? Bu nasıl bir oyundu?

“Masal?”

Dudaklarımdan söyleyecek başka bir kelime dökülmemişti. Arkamda kalan bedenine döndüğümde kanlanan denizlerine baktım. *Bakma be güzelim öyle dargın.*

Birkaç kez dudaklarını araladı ama hıçkırmaktan bir şey diyemiyordu. “Pisliksin!” Çatallaşan sesiyle bağırdı. “Nefret ediyorum senden. Sana dedim, ben öpmedim dedim inanmadın bana pislik!” Hıçkırıklarının ardı arkası kesil-

miyordu. “Çıkışta bekledim ama gelmedin salak, o da *Tunahan sanayide, arabasını alacak bizi bekliyor* dedi.” Artık daha çok ağlamaya başlamıştı. Elleriyle kızaran burnunu ve gözlerini sildi. “B-ben sizi sabah barıştınız sandım, bu yüzden arabasına bindim, bizi beklediğini söyledi çünkü.” Hıçkırıklarının arasından hâlâ kendini açıklamaya çalışması kendimi çaresiz hissettirmişti. “Bana seni beklerken komik şeyler anlatmaya başladı, sıkılmayayım diye... Bilmiyorum bir anda kulağıma yaklaştı. Ne oldu anlamadım. Bana *plan tamam* falan gibi şeyler saçmaladı,” dedikten sonra bir süre sustu. Düştüğü yerdeki ufak çakıllardan avuçlayıp bana doğru savurduğunda bir tepki veremedim. Avuçlarını öpmekten başka ne yapabilirdim ki?

“Sonra sen geldin pislik.” Gittikçe kısılan sesiyle tekrar konuşup kollarını bedenine doladı. Daha da çok ağlamaya başladığında ne yapacağımı şaşırmıştım, sadece bakmakla yetiniyordum.

Sıraç’a nasıl inanmıştım ki? Nasıl Masal’ı bir saniye olsun dinlememiştim? Nasıl onun öyle bir şey yapacağına inanmıştım? Aciz bir halde yanına ilerledim.

“Yaklaşma bana, nefret ediyorum senden,” dediğinde kalbimde ince bir sızı hissettim. Sinirli olduğundan böyle yaptığını düşündüm. Beni seviyordu değil mi? Hâlâ?

Yanına çöküp titreyen parmaklarımla çenesini tuttum. Her an elimde paramparça olacakmış gibi hissediyordum. Yavaşça kafasını kaldırdığımda suratıma bakmadı. Gözyaşlarını silerken hıçkırdı ve kısık bir sesle, “Git,” dedi.

Bunu yapmayacağımı biliyordu. Gidemezdim ki. Onu bırakıp nereye gidebilirdim?

“Masal, özür dilerim .”

Kaçırdığı bakışları sonunda beni bulduğunda ağlamaktan kanlanan gözlerine bakmak beni kendimden soğutmuştu. “Ne dememi bekliyorsun? Tamam, özür diledin, geçti mi?” dediğinde sertçe yutkundum. Çok yakmıştım canını...

Güvenmemiştim...

İnanmamıştım...

Tek kelime etmeden öylece boş yolda oturuyorduk. Suratına bakmaya daha fazla katlanamamıştım ama hâlâ ağladığını anlamak zor değildi. Sanki onun kendisini saklamasına yardım etmek ister gibi yağmur taneleri bir bir dökülmeye başladığında üzerimdeki hırkayı çıkardım. Her zaman benden daha fazla üşüyordu ve şu an karnının ağrıldığına emindim. Hırkamı ona sarmak için yeltendiğimde geri çekildi.

“İstemiyorum hiçbir şeyini.”

Israr etmeden ayağa kalktım. Cebimden arabanın kumandasına basarak kilidini açtım. Şu an bana baktığını hissedebiliyordum. Bir anda eğilip ona kucağıma aldığımda onu bırakmamla ilgili korkutucu olmayan birkaç tehdit savurdu. Onu arabaya bindirebildiğimde kapısını kapatmadan önce suratını görebilmek için dizlerimin üzerinde yere çöktüm. Bakmıyordu suratıma. “Bak bana be güzelim,” dediğimde bir damla yaş süzüldü yine. “Ağlama. Özür dilerim güzelim. Özür dilerim. Ya Allah benim belamı versin ama söz affettireceğim kendimi sana,” dediğimde kısa bir süreliğine bana baktı.

“Seni affedeceğimi düşünmen ne üzücü.”

Bacaklarının üzerinde duran ellerini aldım yavaşça avucuma. Ellerimize bakıyordu. Elini avucumdan kurtarmaya çalıştı ama bırakmadım. Sonra gözümlü koluna takıldı. Kızarıktı. Onu çektiğim sırada olduğuna emindim.

“Canını acıttığım için özür dilerim, inan bir an kendimi kaybettim,” deyip gözlerine baktım. Kolundan bahsettiğimi anlamış olmalıydı ki kızarıklığa baktı. Elini elimden çekip kalbinin üzerine koyduğunda soğuk bir tavırla gözlerime baktı.

“En çok burası acıdı Tuna.”

“İnan, inan benim ki daha çok acıdı.”

21. Bölüm

Aynanın karşısında biraz da olsa iyi gelmesini umarak elimdeki göz damlasını gözüme damlattım. Eve geldikten sonra anneme olan biten her şeyi anlatmış ve anlatırken tekrar tekrar ağlamıştım. Gözlerimin şişmesi ve baş ağrımın da bunu daha kötü bir hale getirmiş olması gözlerimi söküp atmam için güzel bir nedendi. Duştan henüz çıkmıştım ve sıcak suyun etkisiyle yer yer kızarıklıklar oluşan tenime baktım. Bu her seferinde oluyor ve hastalıklı bir görüntü oluşturuyordu.

Duştan çıktıktan sonra üzerime geçirmiş olduğum Tunahan'ın *sweat*'i ve şiş gözlerimle aynanın karşısında tam bir "yıkık" gibi duruyordum. Daha doğrusu bizzat kendisiydim.

Biraz hava almak adına odamdaki oldukça küçük balkonuma çıktım. Hava iyice kararmıştı ve oldukça soğuktu. Sabahki yağmurun etkisi hâlâ sürüyordu ve esen rüzgâr ıslak saçlarıma değdikçe kafama bir buz kütlesi bırakılmış gibi hissediyordum. Eşofmanımın cebine koyduğum telefonum titrediğinde elime alarak gelen bildirime baktım.

Tunahan'dan mesaj gelmişti. Meraklı bir şekilde bildirimme tıklayarak mesajı açtım.

"O saçlarını kurut. Camını da iyice kapatıp yatağa gir. Hasta olacaksın."

Mesajı okumam ile henüz on dakikadır kuru kalan gözlerim tekrar sulanmıştı. Gözlerim bir bıçak gibi batmaya

başladığında gözkapaklarımı sıkıca birbirine bastırarak bir süre öylece bekledim.

Beni nereden gördüğünü anlamak için boş sokağa göz gezdirdim. İlerideki çöp kutusunun yanındaki silueti bulmam birkaç saniyemi aldı. Sigaradan çıktığına emin olduğum cılız turuncu ışık kaşlarımı çatmamı sağlarken beni daha fazla görmesini istemediğim için balkondan içeri girip odamın ışığını kapattım. Orada olup olmadığını kontrol etmek için tül perdenin arkasına geçtim. Orada bekliyordu ama artık beni görmediğine emindim. Hâlâ açık duran mesajını *“Git buradan Tunahan!”* yazarak cevapladım.

Saniyeler içinde cevap gönderdi.

“Üstünde benim kıyafetlerim varken benden uzak kalmak istediğine inanamıyorum.”

Haklıydı, onu bu kadar yakınımda isterken dilim git dese ne fark ederdi? Herhangi bir cevap yazmadım. Perdenin arkasından karanlık siluetini izlerken ilk defa böylesi bir kırılmışlıkla pençeleşiyordum.

Dakikalardır yanan sigarasındaki turuncu ışık söndü. Bittiğine sevinmiştim. Kendini daha fazla zehirlenmesini istemiyordum. Üşüyordum. Islak saçlarım giderek ağırlaşmış ve üzerime bir yük gibi binmişti. Kollarımı bedenime sarak hareketsiz bir şekilde perdenin arkasından onu izlemeye devam ederken tekrar kaşlarımı çatmama neden olan o şeyi yaptı. Bir sigara daha yaktı. Elimdeki telefonu sıkıştırmı parmaklarım acıdığına hissetmiştim. Ağlamamak için kendimi sıkarken bunun acısını telefonda çıkarmıştım. Bir an tekrar telefonun çalmaya başladığını fark ettim. Ekranda yine onun ismi...

Konuşmayacaktım ama sesini duymak isteyen tarafımı bastıramıyordum. Kendini bana affettirecek bir şeyler söylemesini istiyordum belki. Ya da sadece onu yanımda hissetmeyi.

Aramayı yanıtlayıp kulağıma götürdüm. Yüz ifadesini görmek karanlık havada oldukça güçtü. Beni o sigaranın ateşine şükrettirecekti neredeyse! “Açtın! Açtın! Cidden açtın! Özür dilerim. Özür dilerim güzelim bin kere özür dilerim.”

Telefonu açtığım için şaşkınlık yansımış sesiyle konuşurken dudaklarım ufak bir tebessüm için titredi. Bu eylem çatlamış dudaklarımın sızlamasını sağlarken beni de kendime getirmişti. Ona seni affediyorum diyemezdim. Affetmemiştim çünkü ama pişmanlığını anlayabilmek bile sevindirmişti içimdeki onun affetmek için tutuşan kalbimi.

“İyi misin?” dediğinde perdeyi iterek camın tam önünde durdum. Görüş alanına girmiştim tekrar. Cama çıktığımı fark ettiğinde birkaç adım yaklaştı ama hâlâ uzak ve karanlıktı. Onun da şu an benim sadece siluetimi görebildiğini biliyordum. Göz göze gelebilecek olsak bunu yapmaya cesaret edemezdim. Henüz hazır değildim. “Sigara içme,” dedim. Sesim çatlak ve kısık çıkmıştı. Bir şey söyleyeceksem eğer bunu söylemekten yanaydım. Şu an ondan bir tek bunu istemeye gücenmiyordum. Bir şey söylemeden sigarayı söndürüp izmariti konteynırın içine attığını gördüm. Onu bulmama rehberlik eden küçük turuncu ışık artık sönmüştü. En azından bu durumda inat etmemişti.

“Camının altına gelsem?” dediğinde daha fazla ısrar etmesine izin vermeden telefonu kapatarak camın önünden ayrıldım. Daha fazla uzatmak ne bir şeyi değiştirecek ne de bize iyi gelecekti.

Yatağıma doğru ilerleyerek normalden üç kat ağır hissettiğim bedenimi yatağa bıraktım. Günlerdir uyumamışçasına yorgun ve halsizdim. Saçlarımdaki nem yastığıma usul usul işlerken elimden bırakmadığım telefonum titredi. Ondan geldiğine emindim. Bu saatte beni ondan başka kim merak edebilirdi ki?

“Kalbin kırık uyumamı istemiyorum. Senin için ne yapabilirim?”

Kalbimi bu denli kırdıktan sonra bunu söylemesi biraz acımasızcaydı.

Bir süre telefonun ekranını izledim. Bugün olanlarla benim için yapabileceği pek bir şey bırakmamıştı.

“Benden uzak dur. En azından bir süre karşılaşmayalım.” yazıp yolladım. Bu ikimiz için de biraz acımasızca olmuştu.

Bir süre camdan içeri sızan sokak lambasının ışığını izlemiştim. Bir cevap gelmemişti. Kabul ettiğini varsaydım. Ne kadar mümkün olacaktı bilmiyorum ama ikimiz için de en iyisi bu olacaktı. Gözlerim açık kalmaya daha fazla dayanamazken direnmeyi bırakıp kapadım. İnce ince sızladı. Gözümü kapadığımda önüme düşen siyah perdede ilk canlanan olay bana hiçbir şeyi umursamadan bağırdığı o andı. Gözlerindeki o yabancı adamı anımsadığımda bednim titredi. Henüz gözümün önünden bile silemediğim o anları aklımdan ve kalbimden silebilmek ne kadar zamanımı alırdı bilmiyordum. Kalbim kırık uyumamı istemiyordu ama uykum bile ona gönül koymuştu anlaşılan.

Derin bir nefes aldım. Kırgınlıklarımı bir kenara bırakıp güçlü uyanmam gereken bir sabah vardı. Her sabah okulda onun yüzünü gördüğümde kalbimi ardına saklayabileceğim bir bedene ihtiyacım vardı.

Sınıfa girdiğimde son bir haftadır olduğu gibi bugün de bomboş olan sıramı gördüm. Attığım mesajdan sonra ne sokakta ne okulda Tunahan'ı görebilmişim. Deli gibi merak eden yanıma zorlukla bastırabilmiş, kimseye neredede olduğunu sormamıştım. Bunda Rüya'nın rolü de büyüktü.

Olanları anlattığımda gerçekten bu duruma fazlaca sinirlenmiş ve ondan bir adım görmeden hiçbir şey yapmamam konusunda beni tembihlemişti. Bunu her teneffüs yapıyordu... Etkili olması için.

“Günaydın minnoş.”

Kenan selam verdiğinde gülümsedim. Sanırım gün içinde bana Tunahan’ı hem en çok hatırlatan hem de kafamı dağıtabilen kişi o idi. Tunahan ile konuşmuş olsa gerek ki koca hafta hiçbir şey sormamıştı. Normalde olsa deli gibi ne olduğunu öğrenmeye çalışırdı, hepimiz biliyorduk. Sıraya yerleşip sağ tarafıma doğru baktım. Sanırım kafamı çevirdiğimde onun yüzünü görebilmeyi özlemiştim.

Kenan ve Rüya ile biraz sohbet ettikten sonra bir haftadır yaptığım gibi yine önüme koyduğum deneme sınavlarına gömülmüştüm. Saatlerdir bitirdiğim kitapçıkların üzerine bir yenisini ekleyerek sıramda geriye doğru yaslandım. Kendimi test çözmeye bu kadar kaptırdığımda başım fazlasıyla ağrıyordu ama bu aralar umursayamayacağım tek sorun baş ağrımıydı sanırım.

Sıranın üzerinde duran telefonumun ekranına dokunarak saate baktım. Öğle arası için son dakikalardı. Diğerleri de benim gibi deneme sınavları ve test kitapları ile uğraşıyordu. Sınav yaklaştıkça öğretmenler de bizi bu konuda desteklemişti ve sık sık test çözebilmemiz için bizi boş bırakıyorlardı.

Bedenimi hafif bir uyku hali esir alırken kendime gelmek adına elimi saç diplerime götürerek hafifçe çektim. Bu hem baş ağrıma iyi geliyordu hem de uykulu halimden kurtulmama yardımcı olabilirdi.

Öğle arası için çalan zil matem havasına bürümüş sınıfın hareketlenmesini sağlarken Kenan ve Rüya sırayı iterek ayaklandılar. İkisi de ellerini bellerine yerleştirerek tepeme

dikildiklerinde gözlerimi devirmeden edemedim. Beni sürükleyerek yemekhaneye indirecekleri o an gelmiş gibiydi.

“Ya bak kızım bugün bari direnme, adam gibi inelim.”

Kenan’ın teklifi ile sıramı biraz öne doğru iterek ayaklandım. “İyi tamam, yürüyün hadi,” dediğimde şaka yapıp yapmadığımı öğrenmek ister gibi ikisi de dikkatle hareketlerimi izliyordu. Son bir haftadır yıprananlar listesinde ben den sonra ikinci sırayı çekiyorlardı. Her gün ben aç değilim dedikçe beni sürükleyerek yemekhaneye indiriyorlar ve o an saydığım yüzlerce hakarete maruz kalıyorlardı. Kenan her gün Tunahan’a ne yediğimi rapor ederken bunun karşılığında kafasına bir şaplak yemek durumunda kalıyordu. Ben onun hakkında kimseye bir şey sormuyorken onun da benim hakkımda bir şeyler öğrenmesini istemiyordum. Bu adaletsiz bir oyundu.

“Cidden seni merdivenlerden sürükleyerek indirmemize gerek kalmadığını mı söylüyorsun?” Rüya emin olmak ister gibi sorduğunda kafamı salladım.

“Evet.”

“Ne yani benim seksi kollarımda kantine inmeyi reddediyorsun öyle mi? Doyumsuz lanet!”

Kenan’ın dediklerine gülerken sağlarken onun gibi pozitif bir insana sahip olduğumu görmek beni mutlu etti. Benim için bir haftadır yapmadığı şaklabanlık kalmamıştı. Yanına gidip koluna girdim. “Ah Kenan Bey bu kollara hayır diyemeyeceğim sanırım,” dediğimde iki kez kafama hafifçe vurdu.

“Zevkli kızsın vesselam.”

Okuldan sonra kendimi eve atmış ve bir şeyler izleyerek vakit geçirmiştım. Her dakika başı telefonumu kontrol etmem

artık tik boyutuna ulaşmıştı. Deli gibi ondan bir bildirim almayı bekliyordum. Annemlerle akşam yemeği yedikten sonra kendimi odama atmıştım ve her akşam yaptığım gibi yine perdemin arkasına tünemiş sokağı izliyordum. Sanki yine o çöp konteynırının yanında onu görebilecekmişim gibi hissediyordum.

Onu görmediğim süre boyunca düşünecek çok vaktim olmuştu ve böyle bir güvensizliği hak edecek hiçbir kaba-hat bulamamıştım kendimde. Yaşadığımız her şeyin bu kadar başındayken ikimiz için de oldukça yıpratıcı olmuştu. Birbirimizle konuşmamız gerekiyordu. Kimbilir belki de her ne kadar canımı yakacak olsa da bitmesi gerekiyordu.

Boğazıma oturan yumruyu hissettim. Yutkunmamı güçleştirmiş ve aklımdan geçen bu şeyin gerçekleşebilme ihtimalinin sancısıydı bu. İçimde kıvranan taraf nefesimi kesmişti.

Annem ona olanları anlattığımdan beri üstüme gelmemişti ama bir süre Tunahan'a karşı olan sinirini içinde bastıramadığını fark etmiştim. Dün akşam uyumadan önce yanıma gelmiş ve tesellide bulunmuştu. Eğer birisinin dediklerine körü körüne inanma isteği duyuyorsanız bu annenizden başkası olmamalıydı.

Her şeyin düzeleceğini söyleyip saçlarımı örmüştü. Tunahan'ı affetmem konusunda ise bir şey söylememiş, bunu bana bırakmıştı.

“Eğer gururun onu affetmene izin vermiyorsa, altında eziliyorsan kendini çiğneme kızım. Ama kalbin ağır basıyorsa zamana bırak. O senin için en doğru şeyi en doğru zamanda sunar.”

Tam olarak bunları söylemişti dün gece. Ve ben gururuma söz hakkı vermemiş, zamana bırakmıştım sanırım her şeyi...

Kaç dakikadır boş mahalleyi izlediğimi bilmiyordum ama telefonumun bildirim sesi odada yankılandığında

göğsüme bir yumruk yemiş gibi hissettim. Elim ayağım birbirine dolanırken telefonu düşürmem uzun sürmemişti.

“Lanet!” Hızla düşürdüğüm telefonu yerden alıp gelen bildirime baktım. Kalbim ağzımda atıyordu.

“İndirim kuponunuzu 7 gün içinde kullanabilirsiniz.”

Ne? Cidden mi? Hadi ama gecenin bu saatinde gelen mesaj bir markanın gönderdiği indirim kuponu muydu? Kalp atışların yavaşça eski ritmine dönerken bu gereksiz adrenalin beni altüst etmişti. Son kez mahalleye göz gezdirdikten sonra odamdan çıktım. Kendime bir fincan kahve yapacaktım.

Mutfığa doğru ilerlerken fazla ses çıkarmamaya özen gösteriyordum. Annem ve babam yatmıştı. Salona girdiğim sırada açık olan bildirim sesim bir kez daha yankılandı. Gözlerim yuvalarından çıkmak istercesine açılırken babamların duymuş olmaması için dua ettim. Şu an ikisinin de başıma dikilmesi en son isteyeceğim şeydi. Koşarak mutfığa girdiğimde daha fazla kendimi belli etmemek adına mutfığın ışığını açmadan camın önüne gittim. Mesajın nereden geldiğine bakmamıştım ama içimdeki garip heyecanı da durduramıyordum.

Annemlerin uyanmadıklarına emin olduktan sonra avuçlarımın arasına sıkıştırdığım telefonun ekranını açtım. Tunahan’dan gelmişti! TUNAHAN’DAN!!!

Parmaklarım titrerken mesaja tıkladım.

“Seni görmem lazım.”

Mesajı okurken sanki onun sesini duymuşum gibi tüyletim diken diken olmuştu. Yutkundum. Öyle ki az önce taht kuran yumru yok olmuştu. Perdeyi aralayarak dışarı baktım. Buralarda mıydı? Bir şey yazmalı mıydım? Çöp konteynirinin yanındaki bedenini fark ettiğimde dudaklarımda ufak bir tebessüm belirdi.

Buradaydı...

Gelmişti...

Elimde duran telefon ve titreyen bedenimle hiçbir şey yapmadan öylece duruyordum. Beni fark edip etmediğini bile bilmiyordum. Düşünebildiğim tek şey onu özlediğim ve daha yakından görmek istediğimdi.

Kendimi hazır hissettiğimde mutfak balkonun kapısını açarak balkona çıktım. Beni görmesi uzun sürmemişti. Hızlı adımlarla buraya doğru gelirken adımlarını kalbimin üzerinde atıyormuş gibi hissediyordum. Her adımında daha bir sert vuruyordu kalbim göğüs kafesime. Sonunda adımları bittiğinde aramızda sadece balkonun kısa duvarı kalmıştı. Bir süre bir şey demeden birbirimize bakmıştık. Belki uzun bir süre değildi bir hafta ama onu özlememe yetmişti. Kollarım ona sarılma ihtiyacıyla kasılırken kendimi tuttum.

“Sana sarılsam kızar mısın?” dediğinde dolmaya başlayan gözlerimle ona baktım. Bu soru aramıza giren mesafenin somut haliydi. Sevdiğin adamın sana sarılmak için izin istemesi hangi sevgi kitabında yazılıydı?

Dişlerimi sıkı sıkıya birbirine bastırırken kollarını açtı. Bu benim bir adım geri gitmemi sağlamıştı. Elim kaldırıarak onu durdurdum. Bana bir soru sormuştu ve cevaplayacaktım.

“Hayır, bana sarılmanı istemiyorum.”

Sarılmak için açtığı kolları yavaşça iki yanına düştü. Bakışlarındaki hayal kırıklığını görebilmişim. Suratını incelerken sakallarının hiç görmediğim kadar fazla olduğunu fark ettim. Bir hafta boyunca sadece okulu değil kendini de boşlamıştı anlaşılan.

“Özür dilerim.” Sesi yorgun çıkıyordu. Bakışlarındaki uykusuzluğu yakalamak da pek zor değildi. Bir an karşımda ayna olduğunu düşündüm. Ne farkımız vardı ki şu an birbirimizden?

O kıran taraftı, ben kırılan. Ama sonunda yıkılan ikimizdik.

“Konuş gözünü seveyim,” dediğinde sol gözümde bir damla usulca yanağım boyunca aktı.

“Konuşması gereken sensin. Bizi bu hale getiren sensin. Konuş dilediğin gibi,” dediğimde sesim hırçın çıkmıştı. “Bana neden bu kadar güvenmediğini anlatabilirsin mesele! Ya da benim seni onunla aldattığımı nasıl düşünebildiğini!” dediğimde derin bir nefes alarak acı çeker gibi gözlerini sıkı sıkıya birbirine bastırdı. Gözlerimiz tekrar buluştuğunda bir adım daha yaklaşarak balkon duvarına yasladı bedenini. Elini yanağıma koyduğunda hissettiğim huzurla gözlerimi kapamamak için direndim.

“Sana güveniyorum.” Bir fısıltı halinde konuştu. Elimi yanağımda duran elinin üzerine koydum.

“Sana inanmıyorum,” dedim. “Her şey ortada Tuna-han.”

Saçımı kulağımın arkasına ittirip yavaşça okşadı. “Sana güveniyorum, sana kendimden bile daha çok güveniyorum. O an senin ellerimden kayıp gittiğini düşünmek aklımı başımdan aldı. Seni dinlemeyi akıl edemedim,” dedi uzanıp ellerimi tutarken. “Affet lütfen.”

Ellerini sıkıca tuttum. Annemin dediği gibi zaman en doğru zamanda en iyiyi verecekti bize. “Seni affedebilirim ama bu kırılmışlık hissinden kurtulmak ne kadar zaman alır bilmiyorum,” dedim. Aramızdaki duvarı yoksaymak istercesine kollarını belime sardı. Sıkıca sarıldı. Ellerini saçlarımın arasına daldırıp usul usul okşadı. Bedenim titrerken ben de kollarımı ihtiyaçla onun bedenine sardım.

“Bütün zamanlar senin. Senin beklemeye hazırım.”

22. Bölüm

“Günaydın kankacığım!”

Çantama ihtiyacım olan birkaç şeyi atarken bir yandan da nerede buluşacağımızı öğrenmek için Rüya’yı aramıştım. Genelde sabahları böyle bir enerjiye sahip olmasam da iki gündür sevgi timsali gibi dolaşıyordum. Onun enerjisinin altında kalmayacak bir tonda cevap verdim. “Günaaydının bebek! Nerede buluşuyoruz?”

Cuma gecesi Tunahan’la balkonda konuştuktan sonra daha fazla babamın uyanma riskini göze alamayıp vedalaşmıştık. Bir süre mesajlaşmıştık ve camdan onu izlemiştim. Ben uyuyana kadar gitmemiş, o gece olduğu gibi yolun karşısında beklemişti. Öyle sıcak değildim ama uzak kalamadığımın farkındaydı. Üstüme gelmemiş ve tüm gece iğnelemelerime rağmen her yazdığım şeyi alttan almıştı. Bir ömür boyu yetecek kadar özür dilemişti.

Özür dilerim, bu iki kelime altı dolu olmadığında laf kalabalığından başka bir şey değildi. Ama öyle bir hissettirmişti ki pişmanlığını, öyle bir doldurmuştu ki bu cümlemin altını o an, “Seni seviyorum,” demekten hiçbir farkı olmamıştı.

“Kanka beni Mert bırakacak, istersen AVM’nin önünde buluşalım. Selam söylüyor sana, sabah birlikte kahvaltı edelim deyince bir mekâna geldik,” dedi ağzını tıka basa doldurduğu için boğuk çıkan sesiyle.

“Sen de benim selamımı söyle. Tamam öyleyse çıkırım ben on dakikaya kadar. Sen de kendini ayarlarsın ona göre. Kapıda görüşürüz,” dedim üzerimi son kez aynada kontrol ederken.

“Görüşürüz.”

Cuma gecesi sabaha kadar heyecan ve mutluluk karışımı olan o duygu silsilesi beni bir türlü uyutmamıştı. Ancak sabahın ilk ışıklarıyla birlikte daldığım uykudan ise güneş battıktan sonra uyanabilmişim. Günlerdir gözlerime haram olan uyku acısını böyle çıkarmıştı ama tüm gün uyumuş olmaktan asla şikâyetçi değildim. Sonrasında ise Tunahan’ın öldüğümü düşündüğü mesajlarına cevap verip gece olanları anlatmak için Rüya ve Aşkın’ı aramıştım. Hatrı sayılır bir süre konferans yapıp her detayı öğrendiklerine dair emin olduktan sonra konuşmayı sonlandırabilmiştik. Konuşmanın ardından ise Rüya saatlerdir konuşan biz değilmişiz gibi mesaj atmış ve mezuniyet için birlikte alışverişe gitmeyi teklif etmişti. Hazır zaman da daralıyorken bu fikri değerlendirmenin iyi olacağını düşünmüştüm. Sonrasında Tunahan ile alışverişe gideceğimi söylemişim ve biraz sohbet etmiştik. Sohbetin yüzde yetmişi “Ben de geleyim” cümlelerinden ibadet olsa da onu defalarca reddetmemi sonunda kabullenmiş ve üstelemeyi bırakmıştı.

Şimdi ise uyanıp annemlerle kahvaltı yapmış ve Rüya ile buluşmak için hazırlanmıştım. Aklıma Aşkın takılırken onun da bizimle gelmesinin bir sorun yaratmayacağını düşündüm. Rüya da onu çok seviyordu. Yatağıma otururken telefondan numarasını çevirdim. Birkaç kere...

Büyük ihtimalle uyuyordu. Şansımı denemek adına Sarp’ı da aradım. Telefon uzun uzun çalarken tam kapana-çağı sırada açtığına dair çıkan o hisşirtili sesi duydum.

“Sarpık?” Derince bir nefes aldığını duyabilmişim. Hoş şu an telefonun kulağında olduğundan bile emin değildim ama gelen sesin nefesine ait olmasını diledim.

“Aradığınız Sarpık’a şu an da ulaşamıyor. Uykumdan sonra tekrar deneyiniz. Mesaj falan da bırakmayınız.” Uykulu sesi ne dediğini anlamamı zorlaştırırken bir şey deme me izin vermeden aramayı sonlandırdı.

Bu çocuk gerçek bir geri zekâlıydı!

Odamda daha fazla zaman kaybetmeyip ceketimi aldık-tan sonra evden çıktım. Biraz daha evde oyalanırsam geç kalacaktım.

Otobüs durağına doğru ilerlerken kulaklığımı takmaya çalışıyordum. Şu lanet şeyi evden çıkmadan önce takmayı her seferinde unutuyordum! “Seni böyle birbirine dolaştı-ranın...”

Pek kısa diyemeyeceğim bir otobüs yolculuğundan son-ra nihayet alışveriş merkezine varabilmişim. Rüya benden önce gelmiş olduğu için onu beklememiştim ve hemen içeri girmiştik. Rüya’ya cuma gecesi olan her şeyi en baştan an-latmaya başlamıştım. Hiçbir detayı kaçırmak istemediğini söyleyip saniyelik rutinlerle soru soruyordu.

Ona kızamıyordum, bu haline öylesine alışmıştım ki onun. Bir kız kardeşe sahipmişim gibi hissediyordum. “Bu-radan mı başlasak, şu elbise harika gözüküyor?” derken bir mağazanın önünde durmuş vitrinde duran elbiseye hayran-lıkla bakıyordu.

Burada mankeni izleyerek zaman kaybetmek yerine koluna girip, “Girelim hadi o zaman içeri,” diyerek onu mağazaya doğru çektim. Girer girmez vitrinde gördüğünün dışında dört elbiseyi daha kucaklamıştı. Bir an farkında-lıkla dudağımı ısırdım. Rüya ile alışverişe çıkarak bir hata etmişim değil mi? Bugünün biteceğini hiç sanmıyordum!

Dört saat sonra

“Ya kanka bakma bana öyle, girdiğimiz ikinci mağaza-dan elbise alıp çıktın. Ben en iyisine ulaşmaya çalışıyorum,”

dedi Rüya artık sayısını tahmin edemediğim yeni denediği elbiseyi aynada incelerken.

Gözlerim yorgunluktan kısılmıştı, deneme kabinin önündeki tabureye resmen yığılmıştım. Girdiğimiz ikinci mağazada gördüğüm, beğendiğim bir elbiseyi deneyip almıştım ama Rüya AVM'deki bütün elbiseleri denemeye niyetlenmiş gibi hiçbirini beğenmiyordu.

“Gözünü seveyim seç artık birini!” dediğimde ellerini beline yerleştirerek bana baktı. Aklına bir şey gelmiş olacak ki gözlerini kısıp bir süre düşündü.

“Ya acaba girdiğimiz dördüncü mağazaya dönüp o elbiseye tekrar mı baksak?” dediğinde ellerimi *bilmiyorum* dercesine iki yana açtım. Ne girdiğimiz dördüncü mağazayı ne de orada denediği elbiseyi hatırlıyordum.

“Ay evet evet ya, tekrar bakalım oraya,” diyerek üzerindeki elbisenin eteklerini toplayıp deneme kabineye girdi. Bir an topuklarımı popoma vurarak kaçma isteğiyle dol-sam da kendimi kötü bir arkadaş olmadığımı inandırmaya çalışıyordum.

Kendi kıyafetlerini giyip kabinden çıktıktan sonra hangisi olduğunu hatırlamadığım dördüncü mağazaya yürümeye başladık.

“Rüya, o bahsettiğin kıyafeti almazsan kendimi boğacağım artık,” diyerek bu durumdan bezmiş bir ifade ile konuştum. Dudaklarını büzerek bana bakarken bu tatlı surat ifadesiyle beni kandırmaması için bakışlarımı ondan çektim. “Hiç öyle masum masum bakma, ayaklarım düzleşti artık,” dediğimde koluma girerek yanağımdan uzunca öptü.

“Tamam söz, onu alacağım.”

Saatlerdir beklediğim o cümleyi söylediğinde zaferle gü-lümsedim. Rüya sayesinde uzun bir süre mağaza görmek istemiyordum. Bugünün üzerimde bir travma etkisi oluştu-racağına emindim.

Rüya bahsettiği kıyafeti alıp kasa sırasına geçerken onu kapıda beklemek için mağazadan çıktım. Sabahtan beri böylesini boğucu bir kalabalığın içinde olmak beni bunaltmıştı. Telefonumu kontrol etmek için çantamdan çıkardığımda Tunahan'ın on dakika önce bir mesaj gönderdiğini gördüm.

“İşiniz bittiyse seni almaya gelebilirim.”

Aslında bu Rüya için de benim için de iyi olabilirdi ama kararsız kalmıştım.

“İşte geldiiim!”

Ne cevap yazacağımı düşündüğüm sırada Rüya'nın sesiyle olduğum yerde sıçradım. Ne ara geldiğini fark edememişim. “Tunahan bizi almaya gelebileceğini söylüyor. Ne demeliyim sence?” dediğimde gözünde çakan ışığı yakalayabilmişim. Elini koluma atıp hafifçe sıkarken kafasını salladı.

“Dostum trip yapmanın sırası değil. Hamdi Bey'in teklifini kabul etmelisin!” dediğinde gülmeden edemedim. Halimi bir yarışma programına benzetmek tam da Rüya'ya yakışacak bir davranıştı.

“Kasamda ne olduğunu öğrenebiliyor muyuz?” dediğimde elinde tuttuğu cüzdanı salladı.

“Bir adet öğrenci akbili ve otobüs.”

Birkaç saniye düşünüyor gibi bir tavır takındım.

“Hamdi Bey'in teklifini kabul ediyorum.”

“Tebrikler, doğru tercih!”

Tunahan'a gelmesi için mesaj attıktan sonra çok geçmeden bizi almaya gelmişti. Rüya ile birlikte arka koltuğa oturmuştum ve dikiz aynasından neden böyle bir şey yaptığımı sorgulayan bakışlarıyla cebelleşiyordum. Rüya'nın sorduğu sorular sayesinde arabada sohbet havası oluşurken onun evine gelmiştik bile. Rüya'nın evi daha yakın olduğu için ilk onu bırakmıştık. Rüya elindeki poşetlerle zor da olsa arabadan kendini atabildiğinde ikimizle de vedalaşarak uzaklaştı.

Gitmesinin üzerinden bir iki dakika geçmesine rağmen hâlâ olduğumuz yerde beklemeye devam ediyorduk. Üzerimdeki bakışlarını göz ardı etmek imkânsızdı.

“Birini mi bekliyoruz?” dediğimde kolunu yan koltuğun başlığına koyarak bana döndü.

“Evet, sevgilimin yanıma teşrif etmesini bekliyoruz.”

Bundan rahatsız olduğunu anlamıştım ama bunu yeni fark etmişim gibi şaşkınca suratına baktım. “Ha şey, yani ben Rüya yalnız kalmasın diye onun yanında oturayım dedim.”

“Tabii arka koltuklar başka arabaya bağlı, kız korkar haklısın. Kaç yaşındaydı Rüya? Üç mü üç buçuk mu?” dediğinde bu dediğimi yemediğini anladım. Kuzu gibi inip ön yolcu koltuğuna bindiğimde, “Teşekkürler,” diye dalga geçer bir imayla mırıldandı. Evet en başından böyle saçma bir hareket yapmamalıydım sanırım.

Arabayı sürmeye başladığında radyodan sakın bir şarkı açarak bacaklarımı kendime doğru topladım. Arabasına o günden sonra ilk defa binmişim ve son bindiğim günü hatırlayınca durgunlaşmıştım. Tunahan da bu halimi fark etmiş olacak ki konuşmak ister gibi dudaklarını birkaç kez aralamış ama tahminimce söyleyecek bir şey bulamamıştı.

“İyisin değil mi?” diye sorduğunda kafamı ona doğru çevirerek başımı dizlerime yasladım.

“İyiyim, merak etme.”

“Hep iyi ol,” diye mırıldandı.

“Sen, sen nasılsın?” Onu araba kullanırken izlemeyi özlemiştim. Aynaları kontrol ederken bakışlarını takip etmeyi bile.

“Ben sen iyi olduğun sürece iyiyim güzelim.”

İkna edici bir cevap olmuştu. Biz birbirimiz iyiyken iyiydik. O gece balkonda konuşurken fark etmiştim bunu. Karşımda kendim varmış gibi hissetmiştim. Kendi acımın onun bedenine yansıdığını görmüştüm.

Ben iyi olursam o iyi olurdu... O iyi olursa ben iyi olur-
dum...

“Bulabildin mi istediğin gibi bir şey?” dediğinde konuyu
değiştirmek istediğini anlayabilmişim.

“Aklımda vardı bir şeyler zaten, çok aramadım. Sen ala-
cak mısın mezuniyet için kıyafet?” diye sorduğumda bana
bakarak ofladı.

“Aslına bakarsan gitmek gibi bir niyetim yoktu. Ama
madem gitmek istiyorsun, mecbur gideceğiz.”

Kaşlarımı çatarak yerimde dikleştirdim. “İstemiyorsan gel-
me Tunahan Bey? Zorla götüreceğim halim yok.”

Blöf yapıyordum. Gelmezse eğer onu kolundan tutup
sürüklemeye bile hazırdım. Ne olursa olsun oraya geleceği-
ni bildiği için konu hakkında daha fazla bir şey söylemedi.
Birden yüksek bir şekilde hapşırdığında suratının girdiği
şekil beni gülümsetmişti.

“Çok yaşa!” dediğimde ağzını aralamasıyla tekrar hap-
şırması bir oldu, arka arkaya hapşırmaya devam ederken
sonunda kendini durdurabildiğinde çantamdan suyum
olarak ona uzattım. Arabayı kenara çekip suyu içerken eli-
mi omzuna koyarak endişeyle ona baktım.

“İyi misin sen? Alerjin mi var bir şeye?” dediğimde şi-
şenin kapağını kapatarak kenara bıraktı. Derin bir nefes
alırken elimle saçlarını geriye ettim. Nefesini kesecek kadar
çok hapşırmıştı.

“Üşüttüm galiba, halim de yok pek, hasta oluyorum sa-
nırım,” dediğinde hasta olmasının baş nedeninin kendim
olduğunu fark ettim. Geçen gece sabaha kadar evin önünde
beklerken havanın pek sıcak olduğu söylenemezdi.

“Hastaneye gidelim,” dediğimde bunu umursamamış
arabayı çalıştırmıştı.

“Hastanelik bir şey yok güzelim sakın ol. Sıcak bir şey-
ler içerim eve gidince, iyi gelir,” dedi.

Geçıştirmesi hoşuma gitmemişti ama onu bunaltmak da istemiyordum.

“Ama kötü olursan sabah okula gitmeden bir hastaneye uğrayalım tamam mı?”

“Sabah okula gelmeyeceğim, maçım var,” dediğinde gözlerimi kocaman açtım.

“Böyleyken maça çıkmayı düşünmüyorsun sanırım, değil mi?”

“Final maçları bunlar Masal, tabii ki çıkacağım maça.”

“Senden daha mı önemli acaba bu maçlar Tunahan?”

“Masal, güzelim abartma, alt tarafı hapşırdım. Sabaha hiçbir şeyim kalmaz benim,” dediğinde kollarımı önümde bağlayarak önüme döndüm.

“İyi, hasta olursan kılımı kıpırdatmam, şimdiden söylüyorum,” dediğimde gülererek yanağımdan makas aldı.

“Ha sen sonra benimle uğraşmamak için hastaneye git diyorsun.” İşi şakaya vurduğı ses tonundan belli oluyordu.

Evin önüne geldiğimizde uzanıp arka koltukta kalan paketimi aldım. “Teşekkür ederim bıraktığın için. Görüşürüz,” dediğimde eğilerek yanağını gösterdi. Yanağına ufak bir buse bıraktıktan sonra ciddi tavrımı takınarak işaret-parmağımlı tehditkâr bir şekilde salladım. “Kötüleşirsen hastaneye gideceksin Tunahan, tamam mı?”

“İyiym ben. Merak etme.”

“İyi olduğına eminsin değil mi?”

“Maç bittiğinde beni ara.”

“Ateşin varsa oynama Tunahan, tamam mı?”

“Beni ara.”

“Tunahan, en azından mesajlarıma cevap ver.”

“Heeey!”

“İyi misin? Seni merak ediyorum.”

Bunlar sabahtan beri attığım mesajlardan sadece birkaçıydı. Akşam eve gittikten sonra erken uyuyacağını söyleyip yatmıştı. Sabah uyandığımda erken saatlerde attığı mesajı görmüştüm. *“Maça gidiyorum. Beni merak etme.”* Evet bu cümle gerçekten yararlı olmuştu. Hiç merak etmiyordum. Maça gidiyorum diyeceğine hasta değilim, kendime geldim yazabilirdi. Daha da kötüleştiğine emindim. Ne kadar mesaj atarsam atayım geri dönmemişti. Aramalarımдан bahsetmiyordum bile.

Arkadaşlardan okul çıkış saatine kadar döneceklerini öğrenmiştim. Son derse gireceğimizi düşünürsek en geç 50 dakikaya onu görebilecektim. Sinirliydim, kötüleşirse maça gitmemesini söylemiştim ve şu an iyi olmadığına emindim. Kenan’a da mesaj atmıştım ama Rüya da Mert’e ulaşamayınca telefonlarının çekmediğini fark etmiştik. Ayağımı hızla sallayarak ritim tutarken bir an önce dersin bitmesini istiyordum.

Son dakikalarına yaklaşırken dersin, okulun koridorlarından sevinç nidaları duyulmuştu. Anlaşılan maçı bizim okulun basket takımı kazanmıştı ama umurumda olan tek şey onun nasıl olduğuydu. Sonunda okula döndüklerine sevinirken öğretmen ne olduğunu anlamak adına sınıftan çıktı. Bilirsiniz bu bir ses duyduğunda koridora çıkıp tüm öğrencilere azar çekmek isteyen öğretmen modelidir. Tamam şu durumda belki biraz haklıydı, bütün okulu ayağa kaldırmışlardı. Rüya ellerini çırparak sınıf kapısına koştu. “Oh bee!”

Bütün öğrenciler tek tek koridora dökülürken hep bir ağızdan şampiyonluk marşını söylüyorlardı. Basketbol takımının etrafını çevreleyen kalabalığı yaramayacağımı fark ettiğimde sınıfta beklemeye karar verdim. Birazdan hepsi sınıflara geri dönecekti ve birisinin ayakları altında ezilme fikrini göze alamamıştım.

Yavaş yavaş tansiyon düşerken koridordan gelen sesler azalmış, öğretmenlerin uyarısı ile herkes sınıflarına girmeye başlamıştı. Hoş iki dakikaya çıkış zili çalacaktı zaten. Biraz sonra kapıdan sırayla Kenan, canını nasıl kurtardığını bilemediğim Rüya ve Burak girdi. Tunahan'ı göremediğimde istemsizce kaşlarım çatıldı. Kenan seri adımlarla yanıma gelip sevinçle bana sarılırken ben de ona sıkıca sarılarak karşılık verdim. “Tebrikler şampiyon.”

Geri çekildiğinde Tunahan'ın gelip gelmediğini görebilmek için tekrar kapıya baktım. Gelen giden kimse yoktu. “Kenan, Tunahan nerede?” dediğimde önüne düşen birkaç tutam saçı kapüşonun içerisine ittirdi.

“Ya Tuna pek iyi değildi kanka. Maçtan çıkınca ayrıldı bizden eve gideceğim diye. Şifayı kapmış iyice. Emel Teyze'yi meraklandırmamak için eski evlerine gitmiştir büyük ihtimalle. İstersen bırakayım seni?” dediğinde sıkıntıyla ofladım. Düşündüğüm şey başıma gelmişti. Telefonuma sabahtan beri beklediğim mesaj geldiğinde hızla açıp okudum. Sonunda bana haber vermek aklına gelebilmişti.

“Telefon çekmiyordu güzelim. İyiyim, uyuyacağım biraz. Kalkınca seni ararım.”

Mesajı benimle birlikte Kenan da okumuştı. “Yalan söylüyor valla kanka. Bir taraflarından nefes alıyordu en son,” dedi tepemde dikilirken.

“Geri zekâlı bu çocuk,” dediğimde mahcup bir tavırla dudaklarını sarkıttı.

“Bu ilişkinin başında seni uyarmalıydım kanka, biraz geç fark ettin,” dediğinde keyifsizce gülerek karnına hafifçe vurdum.

“Ben bir taksiye binip gideyim en iyisi.”

“E bırakayım ben seni.” Tüm günün yorgunluğu suratından okunurken ona yük olmak istemiyordum.

“Sağ ol kankam. Giderim ben kendim. Sende dinlen, halinize bakın.”

“Tamam o zaman. Bir şey olursa ara.”

Kafamı sallayarak dediklerini onayladım. Bir yandan masanın üzerine dağılan eşyalarımı çantama dolduruyordum. Ben işimi halledene kadar başımda bekleyince, meraklı bir şekilde ona baktım. Sanki bir şey söylemek istiyor gibiydi. “Hey, ne oldu?” diye sorduğumda çekingen bir tavırla elini ensesine götürdü.

“Aşkım okulda mı?”

Çöpçatan bir tavırla sinsi sinsi güldüm. “Neden sordun?” dediğimde gülerek üzerindeki formayı gösterdi.

“Ona gidip ne kadar başarılı ve yakışıklı bir basketbolcu olduğumdan bahsedeceğim,” dediğinde destek verircesine omzuna iki kez vurdum.

“Okulda koçum, hadi göreyim seni!” diyerek koşar adımlarla yanından geçerek sınıftan çıktım. Bir ara bu duruma el atmalıydım ama şu anlık erteleyebilirdik. En azından Tunahan’ı görene kadar.

“Hadi ama Tunahan! Ne bu kış uykusu falan mı?!” Kapıyı defalarca çalmama rağmen açan kimse olmamıştı ve kapının önünde kendi kendime bağırırken her an etraftaki insanlar tarafından mahallenin delisi unvanını alabilirdim. Resmen kapıda kalmıştım.

“Kızım! Kime baktın sen?” Yandaki evin önünde duran amca ellerini beline yerleştirerek hesap sorar bir tavırla bana seslenmişti.

“Ben mi? Şey ya, ben arkadaşşıma geldim ama uyuyakalmış, duymuyor kapıyı,” dedim şirin olduğunu düşündüğüm bir ses tonuyla.

Amca bana doğru gelirken adımlarımı geri geri atmak için zorladım. Tunahanların böyle komşuları olduğunu bilmiyordum.

“Kimmiş senin arkadaşın?” diye sordu tekrar. Şüpheli yaklaşımı üzerimde gereksiz bir gerginlik oluşturunuyordu.

“Tunahan, Tunahan Soydan. Ben kız arkadaşım. Tuna hastaydı, uyuyakaldı sanırım. Nasıl olduğunu öğrenmem lazım,” dediğimde aklına bir şeyler yeni gelmiş gibi gülmeye başladı. Az önceki o çatık kaşlı adamın böyle gülebildiğini görmek şaşırtıcıydı.

“Ha sen bizim oğlanın yavuklususun,” dediğinde gözlerim önce irileşti ardından ufak bir öksürük krizine girerken amcanın kolumdan tuttuğunu hissettim.

“Tamam tamam kızım. Ben şimdi açarım kapıyı. Yedek anahtarları bizde durur. Emeller bizim aile dostumuzdur, buraya arada gelip giderler, bu deli oğlan da buraya gizli gizli kaçıp durur işte,” dedi cebinden bir anahtarlık çıkarırken. “Gözlüğüm yok seçemiyorum şimdi. Dene bakalım tek tek şunları,” dediğinde elindeki anahtarlığı alarak bir bir denemeye başladım.

Bir gün gelip de sevgilimin kapısını zorlayacağımı düşünmemiştim. “Bu da değil ya,” dedim üçüncü anahtar da da başarısız olurken. Anahtarlığın üzerinde kalan son anahtarı kavradığım sırada kapı kendiliğinden açıldı.

“Masal? Selami Amca?”

“Tunahan?”

Tuna kapının arkasından adının Selami olduğunu öğrendiğim amcaya ve bana bakarken benden önce amca atıldı. “Tuna oğlum. Kızı kapıda bırakmışsın. Yardım edeyim dedim ben de,” dediğinde Tunahan koluma doğru uzanarak beni içeri çekti.

“Sağ ol Selami Amca, iyi yapmışsın,” dedi Tunahan gülümseyerek.

“E tamam o zaman. Geçmiş olsun oğlum, bir şey olursa haber ver bana.”

Sonunda kapıyı kapatabildiğimizde bir süre Tunahan’la bakıştık. Elimle giden amcayı kastetmek istercesine kapıyı gösterdim. “Bu amca isteyen herkese anahtarı veriyor mu?”

“Daha önce kimsenin gidip Selami Amca’dan bizim evin anahtarını istediğini sanmıyorum,” dediğinde bu saçma olay için bir açıklama beklediğini fark ettim.

“Ben Kenan buraya geldiğini söyleyince seni merak ettim hasta olduğun için. Defalarca kapıyı çaldım ama açmadın. Sonra işte bu mahalle anahtarlığı amcayı gördüm. Ve eğer bunların hepsinden daha garip bir şey varsa kapıyı defalarca almama rağmen duymayıp anahtar denerken uyanman,” dediğimde kolunu omzuma atıp salona doğru yürümeye başladı.

“Güzelim geleceğini bilmiyordum. Odaya kendimi kapatınca hiçbir ses duymadım. Kafam kazan gibi. Boğazım aşırı kuruduğu için su almaya kalktım ve bir baktım birileri kapıyı zorluyor. Sevgilim ve Selami Amca,” dedikten sonra yorgun bir şekilde güldü.

Kolunun altından çıkıp karşısına dikildiğimde gülümseyerek ellerini tuttum. “Neyse ki sonunda eve girebildiğim için mutluyum. şimdi sabahtan beri bana neden haber vermediğinden mi başlayalım yoksa...” Devam edecekken elini dudaklarımın üzerine kapatarak cümlemi tamamlamamı engelledi.

“Biraz ilgine ihtiyacım var sanırım.” Sesine yansıyan bitkinliği kızgınlığımı alıp götürürken elimi alnına götüreerek ateşi olup olmadığını anlamaya çalıştım. Üzerinde hâlâ basketbol formaları vardı ve terinin üzerinde soğuduğuna emindim. Ve şu an koca cüssesiyle bebek gibi ona ilgi göstermemi istiyordu.

“Önce gidip ılık suyla bir duş alıyorsun koca adam ve üzerine düzgün bir şeyler giyiyorsun,” dediğimde suratını buruşturarak bir adım daha yaklaştı.

“Hey hey ama bu sahnenin böyle olmaması gerekiyordu,” dediğinde tek kaşım havalandı.

“Nasıl olması gerekiyormuş?” dediğimde gözlerini bile açık tutamamasına rağmen dişlerini görebileceğim kadar sırttı.

“Bilirsin işte, adam hasta olur. Sonra birlikte duşa girilir ve kız adamın cazibesine karşı koyamaz, sonra da öpüşürler,” dediğinde gözlerimi devirerek yanağına hafifçe vurdum.

“Sanırım düşündüğümden daha çok ateşin var geri zekâlı. Şimdi git ve duş al.”

Bu durumdan hoşnut olmadığını belli eder gibi ayaklarını yere sürterek banyoya ilerlemeye başladı. Arkasından gülerek baktığımı fark ettiğimde kendime gelerek mutfığa doğru ilerledim. Eğer işe yarar bir şeyler bulabilirsem çorba yapabilirdim. Aklımdan çıkmaması için anneme dışarıda olduğumu haber verdikten sonra buzdolabına ilerledim. Pek umutlu değildim ama birkaç sebze bulursam iyi olacaktı.

Buzdolabında pek bir şey bulamadığım için mutfak dolaplarına yöneldim. Çekmecelerden birinde hazır çorba karışımı bulduğumda en azından pişirilebilecek bir şey bulduğum için mutluydum. Markete gidip bir şeyler alabilirdim ama oldukça uzakta kalıyordu. Elimde olanla yetinmekte karar kılıp bir tencere alarak çorbayı hazırlamaya başladım.

Yavaşça kıvam almaya başlayan çorbayı karıştırmaya devam ederken salondan Tunahan’ın sesini duydum. “Masaal!”

“Mutfaktayım,” dedikten sonra çorbayı karıştırmayı bırakarak altını kapattım. Tunahan ıslak saçları ve giydiği eşofman takımıyla kapıya yaslanmış bana bakıyordu. Yanaklarımın yanmaya başladığını hissederken elimi kolumu nereye koyacağımı bilememiştim.

“Ne var? Niye öyle bakıyorsun?” dediğimde kapıdan ayrılarak önümde dikildi.

“İyi histi ilirsin kilimi kipirditmim şimdinin siyliyorum,” diyerek benim arabada söylediklerimi taklit ettiğinde çorba kepçesini kafasına geçirmemek için hiçbir neden göremiyordum.

“İnsanlık yapıyoruz burada, teşekkür edeceğine dalga geçiyorsun,” dediğimde yanaklarımı sıktı.

“Şaka yapıyorum yahu.”

Daha fazla uzatmadan çekmecedan bir kaşık olarak çorbadan biraz aldım. Henüz kaynadığını varsayarak biraz soğuması için üfledim. Kaşığı ona doğru uzattığımda bunu bekliyormuş gibi ağzını açtı.

“Nasıl olmuş?” diye sorduğumda lavabonun üzerinde duran hazır çorba paketine baktı.

“Hazır çorba gibi.”

“Nesin sen, gurme falan mı?”

“Çocuk gibi mızızlanmayı bırakır mısın Tunahan?”

“Üstüne kuşmamı istemiyorsan üsteleme Masal!”

“Bunları içmen gerektiğini biliyorsun,” diyerek elimdeki su ve ilacı gözüne sokmak istercesine salladım.

Çorbasını içtikten sonra salona geçmiş ve ona yatması için rahat bir yer hazırlamıştım ama buraya gelirken aldığı ağrı kesici ve grip ilacını içmeyi inatla reddediyordu! Beş yaşında küçük bir çocuk gibi!

“Onları içince midem bulanmaya başlıyor. Sadece yatmak istiyorum tamam mı?” dediğinde sıkıntıyla derin bir nefes aldım.

“Tunahan bunları içmiyorsan eve gideceğim.” Bu tehdidin bir yararı dokunacağını düşünmemiştim ama uzanıp elindeki suyu ve hapları aldığı anda şaşırmıştım.

Hapları yutmadan önce sinirli bir ifadeyle bana baktı. “Az sonra üzerine kusarsam şikâyet etme gibi bir lüksün yok küçük şantajcı.”

“Beş yaşındaki çocukların bile ilaç içerken senin kadar mızımızlandığını düşünmüyorum,” dediğimde hapları çoktan yutmuş suratını buruşturmakla meşguldü. Sonrasında tekrar uzandığında elindeki bardağı alarak masaya bıraktım. Ellerini şakaklarına götürerek baskı uygulamaya başladı. Başı oldukça fazla ağrıyor gibiydi. Yan tarafında kalan boşluğa oturunca uzanıp ellerini çektim ve bu kez kendim masaj yapmaya başladım. “Uyumaya çalış. Dinlendikçe daha hızlı iyileşirsin,” dediğimde gözlerini kısık bir şekilde aralayarak bana baktı.

“Sanırım sarılırsan daha hızlı iyileşebilirim,” dediğinde ellerimi şakaklarından çekerek göğsüne koydum.

“Kalktığında sarılırım. Rahatını bozma şimdi,” dediğimde kalbinin üzerinde duran elimi kavradı.

“Kalkmaya ne gerek var. Yanıma kıvrıl işte.”

Çekingen bir tavırla gülümsedim dediğine. “Rahat rahat yatsana Tunahan, dinlenmene bak sen,” dedim üzerindeki battaniyeyi düzeltirken. Dediğimi umursamayıp koltukta iyi kenara doğru ilerleyerek benim için yer açtı. Kalp atışlarım hızlanırken yavaşça yanına kıvrıldım. Bu hareketi oldukça tatlı gelmişti gözüme. “Rahat edemezsen kalkabilirim,” dedim. Konuşmadan kollarını bana sardığında çenemi kapatmaya karar verdim. Bu bir çeşit rahatım demekti sanırım. Nefesi saçlarımda içinde dolaşırken uzanıp çenesine ufak bir öpücük kondurdum. “Çabuk iyileş,” diye fısıldadığımda o da saçlarımda arasına bir öpücük bırakmıştı. Gözlerimi kapadım, sanırım hazır böyle huzurluyken birazcık kestirebilirdim.

Tak... tak... tak... Kulağıma ardı ardına dolan bu şiddetli ses gözlerimi zorlukla açmamı sağladı. Bir an nerede olduğumu kestiremezken Tuna'nın suratını görmek içimi rahatlattı. Gözüm duvardaki saate takılırken uyumamızın üzerinden yarım saat geçmiş olduğunu fark ettim. Uzandığım yerden toparlanmaya çalışırken kapı bir kez daha çaldı. Kim gelirdi ki buraya? Endişeyle, uyanması için Tunahan'ı sarstım. Huzurlu bir uyku çektiği yüzünden okunurken bir an onu uyandırdığım için pişman oldum. Uykulu gözlerini aralamaya çalışırken ne olduğunu anlamaya çalışır gibi etrafını süzdü.

“Tunahan, kapıda biri var,” dediğimde üzerindeki battaniyeden kurtularak bana baktı.

“Saat kaç?”

“Altı olmuş. Birini bekliyor muydun?”

“Hayır,” dedi kapıya doğru ilerlerken. Kuyruk gibi peşine takıldım. Kimin geldiğini merak ediyordum. Anlaşılan mahalle anahtarcısı Selami Amca bu gelen kişiye henüz anahtarı vermek için rastlamamıştı. Tunahan benim aksi-me parmak uçlarına çıkmak yerine eğilerek kapı deliğinden baktığında merakla sordum. “Kim?”

Suratında garip bir ifade oluşmuş, kendi kendine gülme-ye başlamıştı. Bana cevap vermeden kapıyı açtı. Karşımızda endişeli gözlerle bakan kadının kim olduğunu bilmiyordum. Tunahan'ın uzanıp kadına sarıldığında, “Hoş geldin anneciğim,” demesiyle beraber olduğum yere mihlandığımı hissettim.

Anneciğim mi?

“Yavrum niye buraya geliyorsun hasta hasta? Kenan olmasa nerede olduğundan haberimiz yok!”

Kadın isyan eder gibi söylenirken beni fark etmeden kapıdan sıvışabilir miyim diye düşünüyordum. Henüz buna hazır değildim!

“Anne, sakın ol ya. Yalnız değilim, Masal yanımdaydı,” dedi Tunahan beni göstererek.

Kadın bakışlarını bana çevirdiğinde yanaklarımın utançtan olgun bir domates kadar kırmızı olduğuna emindim. Elim kaldırıarak selam vermek için yavaşça salladım. Bu gerginlikle ne kadar inandırıcı duruyordu bilmiyorum ama samimi bir şekilde gülümsemeye çalıştım. Annesinin gözleri de tıpkı Tunahan’ın gözleri gibi karamel tonundaydı. Beni şöyle bir baştan aşağı süzdükten sonra bu durum hoşuna gitmiş gibi gülümsedi. “Hoş geldin kızım. Emel ben, Tunahan’ın annesiyim. Sen de sanırım...” derken Tunahan lafa atladı.

“Sevgilim anne.” Kadının suratındaki hoşnut ifade gitgide büyürken yanıma yaklaşarak beni kendine doğru çekip içten bir şekilde sarıldı. Tunahan’la göz göze geldiğimde gülmemek için kendini zor tutuyor gibi görünüyordu. Hastalıktan eser kalmamıştı!

Kendimi kaynar suya atılmış canlı istakoz gibi hissediyordum. *Alacağın olsun Tunahan!*

23. Bölüm

KENAN

Okulun önüne geldiğimde motorumun hızını iyice düşürerek park edebileceğim bir alana ilerledim. Motor kullanmanın en güzel yönlerinden biri de böyle sıcak havalarda araba gibi insanı bunaltmamasıydı. Kaskımı çıkardığımda sıkışan saçlarımı el yordamıyla düzelttim. Her an karşıma etkilemem gereken “Aşkım” kişisi çıkabilirdi. Anahtarımı cebime attıktan sonra kapıya doğru ilerleyecektim ki Tunahan’ın arabasını fark ettim. Onu beklemek için kenara geçtiğimde ellerimi cebime sıkıştırdım. Tunahan ve Masal arabadan aynı anda çıkarken Masal beni görünce elini salladı. Sırtarak ben de el salladığım sırada beklemediğim bir şey yaşandı. Aşkın! Yani Aşkım! O da arabadan indiğinde onu bu kadar erken görebildiğim için sevinmiş ama aynı zamanda neden Tunahanlar ile geldiğini de merak etmişim.

“Şşt oğlum kime diyoruz?” Tunahan’ın ne ara yanımda bittiğini bilmiyordum ama omzumu dürttüğünde kendime geldim.

“Ne? Ne dedin kanka?” dediğimde *senden adam olmaz* dercesine kafasını salladı. Bu bakışını biliyordum. Günün yüzde yetmişinde bana bu ifadeyle bakıyor, yeterli gelmediği noktalarda bizzat, “Senden adam olmaz kardeşim,” diyordu. Bakışlarım hemen arkasında duran Aşkım’a kay-

dı. Masal'a bir şeyler anlatıyordu. Beni fark etmesi için selsendim. "Aşkım?"

Surat ifadesi bir anda değışirken bayık bir şekilde bana baktı. "Ne var Kenan?" derken, Tunahan'ın yanından sıvışarak ona yaklaştım.

"Sarp yok mu?"

Masal'ı kolundan tutarak sürüklemeye başladığında suratıma, "Sana ne?" diye çemkirdi.

Tunahan omzumdan tutarak beni durdurdu. İkisi önden ilerlemeye başlamıştı. Masal kankam bana yardım ederdi ama Aşkım sürükleyerek onu da elimden almıştı. "Oğlum rahat bıraksana şu kızı," dedi Tunahan da yürümeye başlarken.

Olduğum yerde kaldığımı fark ederken birkaç hızlı adımla Tunahan'ın yanına ulaştım. "Seviyorum be kardeşim. Niye sizinle geldi bugün? Lanet ikizi nerede?" diye sorduğumda yakasındaki güneş gözlüğünü taktı.

"Hastaymış galiba Sarp. Aşkın'ı biz aldık evden," dediğinde sinsî bir şekilde güldüm.

"Bugün sahalar bizim yanı."

"Kızı delirtmeye niyetlisin he?"

"Ben sadece aşkımı ifade etmeye çalışan yağız bir delikanlıyım. Biraz destek lütfen," dediğimde gülerek omzumu sıktı.

"Arkandayım kardeşim yürü, hatta koş," dediğinde gülererek önüme düşen saçlarımı geriye doğru ittim. Bugün gerçekleştireceğim bir plan yapmam gerekiyordu. Normalde o akbaba Sarp kızı bırakmıyordu!

Teneffüs araları kısa olduğu için okul çıkışı bir şeyler ayarlamalıydım. Okulun içine girdiğimizde Tunahan'a döndüm. Sanırım bir şeyler bulmuştum. "Buldum lan!" diye bağırdığımda sesim biraz fazla yüksek çıkmış, Tuna-

han ile birlikte koridordaki diğer tüm öğrenciler de “bir şey bulduğumdan” haberdar olmuştu.

“Senin ses tonunun ayarı yok mu Kenan?” dedi Tunahan bana yine o bilindik bakışlarını yollarken.

Hafifçe boğazımı temizledikten sonra kulağına doğru yaklaştım. “Buldum,” dedim sessizce. Ne bulduğumu anlamak ister gibi bana bakmaya devam ediyordu. “Bugün, çıkışta da sizinle gelecek değil mi?” diye sordum.

“Bilmiyorum, Masal’a sormak lazım,” dedi Tunahan.

Eğer olay Masal’a kalacaksa bu iş sandığımdan da kolay olurdu. “Tamam ben Masal’a söylerim, sizinle gelmesi için konuşur.”

“Aşkın’ın bizimle gelmesi senin ne işine yarayacak? Sen de mi bizimle geleceksin?” dediğinde asıl noktayı hâlâ söylemediğimi fark ettim.

“Bu da iyi bir fikirmiş ama hayır. Çıkışta siz arabaya bineceğiniz sırada işte sen veya Masal, bir yere gitmeniz gerektiğini söyleyeceksiniz. Ve tam o anda olaya ben dahil olacağım. ‘Aşkım ben seni bırakırım,’ diyeceğim ve ondan sonrası kolay. Yemek yemeye falan götürürüm, yaparım yani bir şeyler,” dediğimde suratını buruşturarak bana baktı.

“Git bu planı işbirlikçin Masal’a anlat. Bu iğrenç organizasyonunda yer almak istemiyorum,” dedikten sonra merdivenlerden çıkmaya başladı. Ortam müsait olsaydı ayağımdaki ayakkabıyı çıkarıp kafasına fırlatabilirdim ama meydan dayağı yemenin hiç zamanı değildi. Bilirim, kankamın eli ağırdır.

Son bir dakika... Aşkım’a kavuşabilmem için okul çıkış zili-
nin çalmasına sadece bir dakika kalmıştı. Rüya, “Sakin ol
kanka,” diyerek elimi tuttuğunda heyecanla derin bir nefes

aldım. Sabah sınıfa çıktıktan sonra Rüya ve Masal ile konuşmuştuk ve dediğim gibi bir plan uygulayacaktık. Rüya planın herhangi bir yerinde olmadığı için gün boyu planı değiştirmemizi söyleyip dursa da sonunda kabul etmişti.

“Sakinim sakinim,” diyerek elini sıktım. Yalan söylemişim, hiç de sakın sayılmazdım.

Ve o ses! Zil çaldığında oturduğum yerden hızla kalktım.

Masal, “Hazır mısın asker?” diyerek işi şakaya vurduğunda Tunahan çantasını sırtına takarak ikimize baktı.

“Ben arabadayım tamam mı? Size ayak uydururum,” dedikten sonra sınıftan çıktı.

Masal da sıradan çantasını alırken saçlarımı son bir kez düzelttim. “Nasıl Masal, iyi mi böyle?”

“Süper, bozma. Ben şimdi Aşkın’ın sınıfına gidiyorum, sen de git motorunun yanına, biz arabaya yaklaştığımızda gelirsın,” dediğinde *anladım* dercesine kafamı salladım. O Aşkın’ın yanına giderken ben de okuldan çıkıyordum. Okul bahçesinden çıktıktan sonra motoruma doğru ilerledim. Tunahan’ın arabasıyla yan yanaydık.

Tuna camı açarak, “Sakin ol be oğlum!” diye seslendiğinde stresle derin bir nefes aldım. Stresim reddederse diyeydi. Evet belki basit bir olaydı ama işin sonunda birlikte vakit geçirmiş olacaktık. Umarım benden hoşlanırdı.

“Geliyor kızlar,” dedi Tunahan sessizce. Göz kırparak motorumla uğraşıyormuşum gibi davranmaya başladım. İkisi birlikte arabanın yanına geldiklerinde Masal, Aşkın’ın beni fark etmesi için seslendi.

“Kenaan, görüşürüz kanka!”

Onların geldiklerini görmemişim gibi davranarak şaşırmış gibi bir ifade takındım. “Görüşürüz!” dedim önce, sonra aklıma bir şey takılmış gibi kaşlarımı kaldırdım. Yanlarına doğru yürüdüm. “Tunahan’la bir yere gideceksiniz

sanıyordum. Aşkın da mı sizinle gelecek?” diye sordum sanki bu oyunu biz çevirmiyormuşuz gibi davranarak.

Aşkın mahcup ifadeyle Masal’a döndü. “Ya öyle mi Masal? Neden söylemedin bana, sizi meşgul ediyorum. Siz gidin, ben kendim de dönerim eve.”

Masal, “Saçmalama Aşkın seni bırakalım ondan sonra da gideriz,” diyerek bu konuda ısrarcıymış gibi davrandı. Garip Aşkım içinde olduğu oyundan bir haberdi.

Artık sıra bendeydi. “Aşkın, e ben seni bırakırım eve istersen. Masal siz de takılın işte kanka, götürürüm yani ben,” dediğimde Aşkın’ın bu fikri beğenmediğini ve üç saniye içinde reddedeceğini bakışlarından anlayabilmişim.

Masal sahte bir şaşkınlıkla, “Ya cidden mi Kenan? Çok sağ ol kanka ya,” diyerek Aşkın’a pek bir söz hakkı bırakmadığında buraya kadar bir sorun çıkmadığı için şükrettim.

Aşkın, Masal’a bakarak gülümsedi. “Peki madem. Siz eğlenmenize bakın kanka,” derken hatasız işleyen planımız göğsümü kabarttı.

“Tamam o zaman, görüşürüz,” diyerek arabaya bindi Masal. Tunahan vakit kaybetmeden arabayı çalıştırdı ve sonunda Aşkın’la baş başa kalabildik.

“Hadi gel,” diyerek motora yöneldiğimde kolumdan tutarak beni durdurdu.

“Kenan sağ ol, ben kendim giderim,” dediğinde bunları planlarken bu noktada R yapabileceğinin hiç aklıma gelmediğini fark ettim.

“Ama...” derken lafıma devam etmeme izin vermeden kolumdaki elini sıktı.

“Kenan cidden kendim giderim. Sana da yük olmaya-yım,” dediğinde bu kez kolumu onun elinden kurtararak elini tuttum. Bunu beklemediği kesindi. Şaşkınca bir elimi-ze bir bana bakıyordu.

“Bana yük falan değilsin. Lütfen, gel benimle,” dedim.

Biraz durdu, bakışları hâlâ ellerimizdeydi. Sonra hafif bir gülümsemeyle baktı benim içimi erittiğinden habersiz. “Tamam. Teşekkür ederim,” dediğinde hızla motora binecek onun da binmesi için elimi uzattım. Elimi tutarak arkama oturduğunda motoru park ettiğim yerden çıkararak duraksadım. Herhalde direkt evine bırakmayacaktım.

“Önce bir şeyler yiyelim mi?” diye sorduğumda yüzünü göremeden konuşuyor olmak hoşuma gitmemişti.

“Eğer açsan olabilir.”

Motoru sahil kenarına yakın bir yerde durdurduğumda inerek Aşkın’ın da inmesine yardımcı oldum. Yan yana olan küçük kafelerden hangisine isterse gidebilirdik. Buralar kasıntı olmayan samimi mekânlarla doluydu ve şu an onu getirebileceğim en iyi yer burasıydı sanırım.

“Ee ne yemek istersin?” dediğimde ellerini iki yana açarak sırttı.

“Bilmiyorum. Sen karar ver,” dediğinde az ilerdeki pilavcı Enver Usta’yı gösterdim.

“Eğer pilava hayır demezen Enver Abi buranın en iyisi,” dedim. Peki, bir pilavcı ilk buluşma için uygun bir mekân olmayabilirdi ama Aşkın bunun benim için bir randevu önemi taşıdığından habersizdi. Arkadaşça davranmak en iyisi olacaktı.

“Pilavı çok severim.”

“Süper!” dedim yan yana yürümemizi sağlamak adına elimi sırtına atarken. Her an bir şey ters diyecek diye içim içimi yiyordu ama genelde bana davrandığı ruh haline göre daha sakin gibiydi bugün.

Önümdeki pilavı yerken bir yandan da sohbet kurabilmek için konu bulmaya çalışıyordum. Genelde pek sustuğum söylenemezdi ama bu kıza gelince resmen kelime da-

ğarcığım daralıyordu. “Beğendin mi pilavı Aşkım?” diye sordum aklıma konuşacak başka bir şey gelmezken.

“Aşkım demeyi ne zaman keseceksin bilmiyorum ama ağzının tadını biliyorsun Kenan,” dedi.

“Hiçbir zaman,” diye ağzımın içinde mırıldandım. Dymadığına emindim ama bu gerçekten haberdar olmasını da isterdim tabii. “İstersen sahilde dolaşabiliriz yemeğini yedikten sonra,” dedim kendi yemeğimi bitirdiğim için onun pilavını yemesini beklerken.

Dükkânın penceresinden görülen denize bakıp kafasını salladı. “Olur aslında. Buraya kadar gelmişken biraz dolaşabiliriz,” dedi önüne düşen saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken. “Sahil havası iyi gelir,” diyerek son lokmasını da yediğinde dükkândan çıkıp birlikte sahile doğru yürümeye başladık.

Kumun çoğaldığı kısımlara geldiğimizde eğilip ayakkabılarını çıkarmaya başladı. “O ayakkabıları bir daha giyebilmek istiyorsan çıkar Kenan,” derken çıkardığı ayakkabılarını sağ eline alarak ayaklandı. Bu samimi tavrına gülümserken ben de ayağımdaki spor ayakkabılardan kurtuldum. İlkbaharın o hoş güneşi, gün bitmeden son kez kendini göstermek için kızıl bir sıcaklıkla etrafa vuruyordu. Aşkın bundan korunmak istercesine elini suratına siper ettiğinde önüne geçerek siper ettiği elini indirdim.

“Akşam güneşi işte, güzele vuruyor. Saklama yüzünü,” dediğimde yavaş yavaş yanaklarında oluşmaya başlayan kızarıklık görülmeye değerdi. Elini elimden kurtarıırken önüme geçerek yürümeye devam etti. Utanmıştı ve benden böyle kaçması komikti.

Önümden ilerlemeye devam ederken durup bana döndü. Sıcaktan gerçekten hoşlanmamış olmalı ki keyfi kaçmıştı ve etrafa suratını buruşturarak bakıyordu. Dağınık olan saçlarını geriye iterken elini bir yelpaze gibi suratına

doğru sallamaya başladı. Saçları onu bunaltmış gibi gözüküyordu.

“Saçlarını örmemi ister misin? Bunalmış gibisin,” dediğimde tek kaşını kaldırarak bir süre bana baktı. Bu durum ona fazla ilginç gelmiş gibi gözüküyordu.

“Saç örmeyi biliyor musun?” Garipsediği durum söylediği cümlede saklıydı. Açıkçası örgüyü geçtim, saçla ilgili herhangi bir konuda bilgim yoktu. Ama halledebilirdim değil mi? Bir tutam saç birbirine dolamak ne kadar zor olabilirdi ki?

“Evet evet, biliyorum. Dön bak arkayı iki dakikada halledeceğim. Güven bana,” dediğimde gözlerini kısarak beni süzdü. Benden böyle bir şey beklemediği kesindi.

“Güvenemiyorum vallahi Kenan,” dediğinde durumu kendi içimde bir inada bindirmiştım.

Öreceğim diyordum yahu! Omuzlarından tutarak kendi etrafında yarım tur çevirdim. Nasıl başlamam gerektiği konusunda kafamda küçük bir analiz yaparken rahat durmayarak kafasını bana doğru çevirdi. “Aşkım bir önüne dönersen,” diyerek kafasını çevirmeye çalıştım. Uzaktan biri bizi görüyorsa boynunu kırmaya çalıştığımı bile düşünebilirdi. Sonunda debelenmeyi bırakıp düzgünce durduğunda elimi saçlarına daldırdım. Görüntüsünden daha yumuşak olan saçları parmaklarımın arasında dolaşırken bu hissin ne kadar huzur verici olduğunu fark ettim. “Bu ne kız? Kedi gibisin?” dediğimde kıkırtısını duydum. Ne yapmam gerektiği konusunda hâlâ bir fikir bulamazken her iki elime de birer tutam saç aldım. Bir düğüm atar gibi birbirine bağladığımda daha fazla saç alarak bu düğüme eklemeye devam ettim. Bahsettiğimiz örgü olayına pek benzememiş olsa da bir arada durmalarını sağlayabilmiştim. “Tokan var mı?” dediğimde sol bileğindeki ince lastik tokayı bana uzattı.

“Yaptın mı cidden?” dediğinde saçının arkasını göremediği için endişeli olduğunu fark ettim. Ne diyebilirdim ki? Endişelenmekte haklıydı tokayla sabitlediğim saça bakılırsa.

“Aşkım, her şey yolunda. Ördüm işte, iki dakikalık iş,” dedim ellerimi birbirine sürterek yaptığım şeyden çok güzel bir işmiş gibi bahsederken.

Sonunda bu duruma inanmış olacak ki, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı.

“Ne zaman istersen,” diyerek önünde hafifçe eğildim. Saçlarını gördüğünde bana bir daha değil saçını, çöpünü bile emanet etmeyeceğine emindim. Kendimle latife ediyordum.

Bir şey çaktırmadan saçını örmek için yere attığım ayak-kabıplarımın yanına oturdum. Elimle onun da yanıma oturması için kuma iki kez vurdum. “Gel, biraz oturalım. Sonra da döneriz,” dediğimde itiraz etmeden yanıma oturdu. Biraz kenara kayarak suratını görebileceğim bir konuma geldim. “Sarp gelmedi mi bugün? Neyi var?” diye sordum cevabını bildiğim halde.

“Hasta biraz, zaten okulda olsaydı şu an burada olmazdık. O büyük bir ihtimalle böyle bir girişimde bulunduğun için seni dövüyor olurdu,” dedi gülerek.

Gülmesine bozularak kaşlarımı çattım. “Dövse hoşuna gidecek gibi duruyor Aşkım? Şu gülmeye bak!” dediğimde kıkırtısını durdurmak ister gibi dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

“Hayır hayır, tabii ki hoşuma gitmez. Sadece okulda seni kovaladığını hayal edince kendimi tutamadım,” dedi kendini açıklamaya çalışırken. Bir şey dememe kalmadan elinde tuttuğu telefonu çalmaya başladığında ekrana bakarak suratını buruşturdu. “İti an çomağı hazırla! Sarp arıyor, artık kalksak iyi olur. Şimdi telefonu açarsam iki saat konuşur, anneme de haber vermedim ya,” dediğinde

onu zor durumda bırakmak isteyeceğim son şey olduğu için oturduğum yerden kalktım.

“Tamam tamam, hemen gideriz şimdi,” derken onun da kalkması için elimi uzattım. İki dakika sohbet edecektik ama Sarp buraya bile evden müdahale etmişti. En azından bu kadar vakit geçirebilmiş olmamıza şükrettim. Normalde okulda peşinde Aşkım diye koşturmaktan başka bir şey yapamıyordum. Ya o tersliyordu ya da Sarp akbaba gibi çöküyordu.

Motora bindikten sonra evin yolunu tarif etmişti ve onun istediği gibi evin bir sokak aşağısında durmuştum. “Yavaş in, dikkat et,” dedim motordan inmeye çalıştığı sırada. İnip çantasını sırtına geçirdikten sonra bana bakarak her zamanki halinden daha şirin bir şekilde gülümsedi. “Teşekkür ederim Kenan. Eğlendim,” dediğinde gitmeden önce son kez suratını seyrettim.

“Kenan taşımacılık her zaman emrine amade Aşkım,” dedim motorumu göstererek.

“Peki, görüşürüz. Belalı ikizim seni görmeden gitsen iyi olur artık,” diyerek el salladığında hafifçe gülümsedim. Sandığımdan güzel bir gün olmuştu.

“Görüşürüz.”

Aşkın'ı bıraktıktan sonra eve dönmüştüm. Motoru evin önüne park ettiğim sırada telefonum çalmaya başladığında duraksayarak ceketimin cebindeki telefonu çıkardım. Belki hayatımda ilk kez görebileceğim bir olaydı ama Aşkım beni arıyordu. Aramayı saniyelik bir zaman diliminde yanıtlayıp kulağıma götürdüm. “Aşkım beni özledin itiraf et,” dedim ukala bir tavırla konuşmasını beklerken.

“Kenan! Allah senin belanı versin tamam mı Kenan! Sa-
çıma ne yaptın Allah’ın cezası! Açılmıyor!”

Önümde kalan son iki dilim pizza dilimini Tunahan’a doğ-
ru ittirdim. “Bunları da yesene. Çok fazla doydu ben,”
dedim şişen karnımın üzerine ellerimi koyarken. Hamile
bir kadın kadar gerilmiş bir göbeğim vardı şu an. Kenan
ile yaptığımız operasyondan sonra bir planımız olmaması-
na rağmen Tunahan, “Madem yalan söyledik kıza bir yere
gideceğiz diye, gidelim o zaman,” demişti ve sıcak havada
yapacak güzel hiçbir şey bulamayıp eve gelmiştik ve kola
eşliğinde pizza gömüyorduk. Süper aktivite!

“Emin misin? Biraz sonra yoruldu, acıktım dersin gö-
zünün yaşına bakmam,” dedi uzanıp tabağı kendi önüne
çekerken.

Yerimde dikleşerek doğruldu ve kolumu masaya ko-
yarak başımı elime yasladım. “Böyle otururken nasıl yoru-
labilirim Tunahan?” dediğimde ağzındaki son lokmayı da
yutmayı bekledi.

“Böyle oturacağını kim söyledi küçük hanım?” İkimizin
tabağını da alıp mutfaka doğru ilerleyince, ben de masada
kalan bardakları alıp peşinden gittim.

“Ne yani bir planın mı var?” dedim bardakları mermer
lavaboya bırakırken.

Tabakları bırakıp mutfaktan çıktığında yine peşine
takılarak onu takip ettim. “Evet, bir planım var. Ve çok
eğleneceğimi düşünüyorum,” dedi bu kez banyoya girdi-
ğinde. Ellerini yıkarken afacan bir çocuk gibi ben de elimi
musluğun altına soktum. Bir şey demeden benim ellerimi
de yıkadığında uzanıp havluyu alarak bana verdi. Bu tavrı

içimi gıdıklamıştı. Ellerimi kurularken meraklı bir tavırla sordum.

“Neymiş bu plan?” Banyodan çıktığında yine peşine takılmayı ihmal etmemiştim. Odasına girdiğinde hâlâ bir cevap vermediği için sırtına dokunarak dürttüm. “Heey, ne planı diyorum sana!” dediğimde durup bana döndü. Sırtı yordu. Bu kadar sakladığı plan neydi merak etmiştim.

“Basketbol oynayacağız,” dediğinde gözlerimi devirmekten edemedim.

“Bu mu ciddi? Ben basketbol falan oynayamıyorum Tunahan ve hava sıcak,” deyip kollarımı önümde bağladım. Dediklerimi umursamadan dolabını açarak içinden birkaç parça kıyafet çıkardı. “Ya ben ne diyorum Tunahan!” diye isyan ettiğimde elindeki kıyafetleri suratıma fırlattı.

“Bunları giy, okul formasıyla rahat edemezsin,” dedi bu işte kararlı olduğunu belli ederek. Kendisi için de bir şeyler aldıktan sonra dolabın kapasını kapatarak odadan çıktı. Kapıyı çekmeden önce kafasını içeri uzatarak parmaklarını gösterdi. “Beş dakikan var. Giyin ve gel asker.” Kapıyı çekip gittikten sonra umutsuzca elimdeki kıyafetlere baktım. Bu sıcakta bir topun peşinde koşturmak falan istemiyordum. El mahkûm bıraktığı tişört ve şortu üzerime geçirdim. Aynadaki yansımam çelimsiz bir oğlan çocuğuna benziyordu. Seneye de giyilmesi için alınmış büyük beden kıyafetler giymiş gibiydim. Odadan çıkıp salona gittiğimde onun da üzerini değiştirmiş olduğunu gördüm. Bana baktığında yarım ağız bir gülüş sergiledi. Yorum yapmasına izin vermeden kapıya yöneldim.

“En fazla 15 dakika oynarım şimdiden söylüyorum,” dediğimde, arkamdan gelirken güldüğünü hissedebiliyordum.

Evden çıktığımızda elindeki basketbol topunu sektirerek önümden yürümeye başlamıştı. Beklemediğim bir anda, “Yakala!” diyerek topu bana attı. Beklemediğim için topu

tutmak yerine kenara kaçtığımda top arka tarafa doğru kaçtı. Ellerini beline koyarak bana baktı. “Git yakala şimdi o topu,” dediğinde yuvarlanarak uzaklaşmaya devam eden topa baktım. Ayaklarımı sürükleyerek topa doğru ilerlerken arkamdan, “Hadi hadi hareketlen biraz! Seri!” diye bağırıp duruyordu. Tunahan’ı yıldırduğım bir süre zarfında topu yakalayabildiğimde kolumun altına sıkıştırarak yanına doğru yürüdüm.

“Attığımda topu tutman gerekiyor güzelim. Kaçman değil,” dedi tekrar yürümeye başlarken. Bahsettiği basketbol sahasına gidiyorduk.

“Mızıkçılık yapıyorsun Tunahan, yolun ortasında oynamak diye bir şey yok. O yüzden gidene kadar top bende kalacak,” dediğimde ellerini teslim olurmuş gibi yukarı kaldırdı.

“Peki, hünerlerini sahada göstermeni bekliyorum.”

Bahsettiği saha az ilerde gözükiüyordu. Önünde olduğumuz evin etrafından dolandığımızda yüksek bir çitle çevrelenmiş sahaya ulaşabilmiştik. Etrafta olmadığı gibi burada da kimse yoktu. “Burada kimse yaşamıyor mu yahu? Her taraf bomboş,” dediğimde kapıdaki sürgüyü kaydırarak kilidi açtı.

“Genel yaş ortalamasının yüksek olduğunu varsayarsak evlerinden çıkmamaları normal. Zaten çoğu bizim gibi taşındı, arada bir uğruyorlar,” dediğinde yanından geçerek sahaya girdim. Elimdeki topu yere attığımda yüksek bir ses çıkmıştı.

“Birileri gelip topumuzu patlatsa keşke,” dedim gülerek.

Yanıma gelip saçlarımı karıştırdı. “Çok konuşma hadi,” deyip yerdeki topu alıp sektirmeye başladı. “Kural koymayacağım, istediğini yapabilirsin,” dedi bundan keyif aldığını belli etmek istercesine sırttırırken. Topu bana atması için ellerimi uzattığımda yavaşça fırlattı.

“Allah razı olsun. Bu iyiliğin bedelini nasıl öderim bilemedim,” derken topu sektirmeye başladım. Önüme geçip seri bir hareketle topu elimden aldığı anda ellerimi iki yana açarak durdum. “Ohoo adam basketbolcu, ben de orta derecede top sektiricisiyim. Hiç adil değil!” dedim arkadaş ortamındaki memnuniyetsiz tipler gibi.

“Daha ne kadar mızızlanmaya devam edersin tahmini?” derken topu potaya fırlattı. Kusursuz bir şekilde basket olurken bu hareketi bende hayranlık uyandırmıştı. Daha fazla keyfini kaçırmamak adına topu ondan önce yakalamak için koştum. Başarısız bir şekilde topu yine ona kaptırdığımda onun bana yaptığı gibi önüne geçerek bir boşluğunu kollamaya başladım. Herhangi bir kural koymadığı aklıma gelirken kolunu tuttum. Top sekmeyi bıraktığında koşarak yakaladım. Almaması için topu kollarımla sararken sahanın içinde koşuyordum. Bir an kahkaha atmaya başladığında elimdeki topa nefes nefese bir halde durdum. “Neye gülüyorsun sen?” diye sorduğumda işaret-parmağıyla beni gösterdi.

“Faul teriminin beden bulmuş hali gibisin,” derken gülmeye devam ediyordu.

Kucağımdaki topu daha da sıkı kavrarken omuz silktim. “Kural koymuyorum demiştin.”

“Koala gibi yapışacağını tahmin edemedim,” dediğinde potaya doğru ilerleyerek kucağımdaki topu fırlattım. Heyecanla potadan geçmesini beklemiştim ama kenarına çarpıp yere düştüğünde hayal kırıklığıyla dudaklarımı büzdüm.

“Pota biraz yüksek sanki,” dediğimde topu yerden alarak bir kez daha fırlattı. Yine basket olmuştu.

“Senin boyun kısadır belki?” dediğinde bunu reddeden bir tavırla, “Saçmalama,” diye söylendim. Haklı olduğu ortadaydı ama yalanlamaktan bir şey çıkmazdı.

Üzerimdeki beden olarak fazla büyük olan tişörtün bile üstüme yapıştığını hissediyordum terden. Kaç dakikadır burada koşturduğumuzu bilmiyordum ama güneş bile ortalıktan kaybolmuştu. Oynamaktan yılmayacağını anladığımda kendimi yere attım. “Ay ayağım! Ayy ayy bir şey oldu!”

Tunahan bir an ne olduğunu şaşırsa da koşarak yanıma geldi. “Ne oldu? İyi misin?” diye sorarken hangisinin acıdığını anlamak ister gibi ayak bileklerime bakıyordu. Uzanıp seri bir hareketle kolunun altına sıkıştırdığı topu alarak üzerine yattım. Bir yandan da onu izliyordum. “Yalan mı söyledin?” dedi ellerini dizlerine koyarak bana doğru eğilirken.

“Beni buna sen zorladın,” dedim topun üzerinde yatmaya devam ederken. Suratıma yapışan saçları uzanıp kulağımın arkasına sıkıştırdı. Eğilip koştuktan alev gibi yanan yanağıma bir öpücük kondurdu.

“Tamam hadi yorulduysan bırakalım,” dediğinde açık tutmakta zorlandığım gözlerimle baygın baygın baktım.

“Yaklaşık ilk beşinci dakikada yorulmuştum,” dediğimde güldü. Ancak insafa gelebilmişti. Ayağa kalkıp koltukaltlarımdan tutarak pelteleşen bedenimi topun üzerinden kaldırmama yardım etti. Sabah uyandığımda bedenimde hissedeceğim ağrının yoğunluğunu şimdiden hissedebiliyordum.

“Bana bir masaj borçlusun,” dedim karşısında dikilirken. Bir yandan da yerde duran basketbol topunun üzerine çıkararak dengede durmaya çalışıyordum.

“Düşeceksin bak,” dedi korumacı bir tavırla.

Onu dinlemeden topun üzerine çıkmaya devam ettim. “Lafı değiştirme, masaj borcun var,” diye üstelediğimden denge kurabilmem için belimden kavradı. Ellerimi omuzlarına yerleştirerek kuvvet aldığımda sonunda topun üzerinde durabilmişim. Büyük bir iş başarmışım gibi kocaman

sırıttım. “Neredeyse aynı boydayız,” dedim elimi boylarımızı göstermek adına kendi alnımla onun alnı arasında götürürken.

“Bu mesafeden daha koca kafalı duruyorsun,” dediğinde gözlerimi devirdim.

“Bla bla bla...” Topun üzerinden inmeye yeltendiğimde belimdeki kollarını sıkılaştırarak bunu engelledi. Suratı iyice suratıma yakınlaşmıştı artık. Alnına değen saçlarını geriye doğru ittirdim. “Terledik bak, hasta olacağız. Daha yeni iyileştin zaten. Dönelim artık,” dediğimde suratımda dolaşan bakışları gözlerimde durdu. Eğilip burnumun ucunu öptüğünde gıdıklanarak geri çekildim.

“Şantajla ilaç içirdiğini ve hazır çorba pişirdiğini saymazsak iyi bir hasta bakıcısın. Tekrar hasta olmakta bir sakınca görmüyorum,” dedikten sonra aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını kaldırdı. “Ve bu arada. Annem seni yemeğe davet ediyor,” dediğinde kafamı korkuyla olumsuz anlamda salladım. Emel Hanım iyi biriydi ama ben böyle bir görüşmeye hazır değildim.

“Hayatta olmaz Tunahan!” dedim. Kollarının arasından sıvışıp topun üstünden indim. Sahadan çıkmak için kapıya ilerlemeye başladığımda o da topu alarak peşime takıldı.

“Kocaman kadının kalbini mi kıracaksın?” diye sorduğunda işi duygu sömürüsüne çevirmişti.

“Neden kalbini kırayım sadece ondan çekiniyorum hepsi bu,” dedim.

Yanıma gelerek kolunu omzuma attı. “Bu söylediğim şeyin gerçekten bir soru olmadığını farkındasın değil mi güzelim?” dediğinde ne demek istediğini anlayamamıştım.

“Nasıl yani?” dedim saf bir tavırla.”

Yani,” dedikten sonra lafa girmeden önce derin bir nefes aldı. “Sadece sana haber vermek istedim. Tabii ki geleceksin. Buna hiç şüphemiz yok!”

SARP

Çarşamba günü yani iki gün önce bu sığağı rağımen nasıl olduğunu anlayamadığım bir şekilde grip olmuştum. Sabah uyandığında hissettiğim baş ağrısıyla okula bile gitmezken çıkışta Elmira ile de buluşmaya gidememiştım. Şimdi ise ne aramalarım ne de mesajlarım cevap veriyordu. O gün hasta olduğumu ve gelemeyeceğimi söylediğimde onunla dalga geçtiğimi düşünmüş ve bir daha mesajlarım cevap vermemiştı.

Elimdeki tek görüntüsü Whatsapp uygulamasına koyduğu profil fotoğrafıydı. Tekrar fotoğrafını açtığımında istemsizce gülümsedim. Mor tişörtünün üzerine dökülmüş açık renk saçlarının uçları kıvrır kıvırdı ve ona çocuksu bir hava katıyordu. Dişlerini göstererek kocaman gülümsediği için yanaklarındaki iki küçük çukur ortaya serilmişti. Telefonun ekranını kapatarak kafamı geri atarak ofladım. Daha bir kez bile kanlı canlı görmediğim kızın bana küsmesine neden bu kadar kafayı takmıştım ki?

Şimdi siz bu kızla nasıl tanıştığımı merak ediyorsunuzdur. Yaklaşık iki hafta önce okula giderken yanıma almayı unuttuğum telefonumu eve döndüğümde bir numaranın yirmi iki kez aramış olduğunu görmüştüm. Gün boyu bu kadar ısrarla aramış olmasının önemli bir sebebi olabileceğini düşünüp geri aramıştım. Telefonu açtığında kurduğu ilk cümleyi hâlâ hatırlıyordum. “Siz ne biçim bir öğretmen-siniz, sizi sabahtan beri kaç kez aradım! Bu nasıl bir sorumsuzluk ya!” diye bağırırmıştı ağlayarak.

Şaşkınla, “Ne öğretmeni be?” dediğimde bir de üstüne azar yemiştım.

“Ege’nin sınıf öğretmeni değil misiniz siz? Nasıl saatlerce telefonunuza bakmazsınız ya!” dediğinde hâlâ yüksek çıkmaya devam eden sesi beni sinirlendirmişti.

“Öğretmen falan değilim ben, Ege falan diye birini de tanımıyorum. Bağırıp durmayı kes,” dediğimde uzun bir süre konuşmamıştı. Telefonu kapattığını düşündüğüm sırada boğazını temizlediğini duydum.

“Ben... ben kardeşimin öğretmenin numarası diye biliyordum bu numarayı. Normalde öğlenleri okuldan dönüyor kardeşim ve ben dönmeyince ne yapacağımı şaşırdım. Öğretmenini aradığımı sanıyordum ama numarayı yanlış kaydetmiş olmalıyım. Kusura bakmayın,” demişti öncesinde kükreyen sesi sinek vızıltısına dönerken. Ardından da telefonu suratıma kapamıştı zaten.

İçimdeki merak duygusuyla telefonu kapadıktan sonra numarasını kaydederek Whatsapp profiline bakmıştım. Günlerdir bakıp bakıp durduğum fotoğrafı gördüğüm ilk andı o an. Güzeldi, fazlasıyla güzeldi. Bu saçma olayın başıma gelmesine bile sevinmişim hatta onu gördüğümde. Onunla tekrar nasıl iletişim kurabileceğimi düşünüp durduktan sonra mesaj atmaya karar vermiştim.

“Kardeşinden haber var mı? Bulabildin mi?” yazıp yollamıştım cevap verip vermeyeceğini deli gibi merak ederken. Saatlerce cevap vermemişti tam umudu keseceğim sırada mesaj atmıştı.

“Bulduk afacanı. Oyun oynuyor diye okul bahçesine saklanmış.”

Bu mesajdan sonra iş bir şekilde ilerlemişti. İki hafta boyunca konuşmuştuk, ilk başlarda buluşmak için onu ikna edemesem de sonunda ısrarıma dayanamayıp kabul etmişti. Ve ben bu şansı grip olarak elimin tersiyle itmiştim. Yanına salya sümük gitme istemediğim için ertelemek istemişim ama o onunla oyun oynadığımı düşünerek kestirip atmıştı.

Bu iki hafta içerisinde onun hakkında çok fazla şey öğrenmiştim. Çok sakin ve gününün yarısını kardeşine ayıran bir kızdı. Sevgilisi olup olmadığını öğrenmek istediğimde olmadığını ve ailesinin de bu konuda biraz katı olduğunu söylemişti. Hatta benimle mesajlaştığını görürlerse azar işiteceğini söylemesine rağmen buna değer görüp benimle konuşmaya devam etmesi kendimi özel hissetmemi sağlamıştı. Öğrendiğimde aşırı mutlu olmamı sağlayan diğer şey ise birbirimize çok yakın oturuyor olmamızdı. Evi bizim okulun arkasında kalıyordu. Böylesi güzel bir şeyin başıma gelmesi için nasıl bir sevap işlediğimi düşünüp durmuştum. Ta ki bu şansı kendi ellerimle berbat edene kadar.

Yüzüstü yatarak kafamı yastığa gömmüştüm ve bu durum için yapabilecek bir şey bulmaya çalışıyordum. Odanın kapısı açıldı. Kafamı gömdüğüm yastıktan kaldırma zahmetine girememiştim. Depresif bir an ile boğuşuyordum.

“Neyin var bakalım senin iki gündür?”

Aşkın’ın sesini duyduğumda, “Odadan çık!” diye bağırdım. Pek etkili olmamıştı gerçi, yastık sesimi yutmuştu.

Oda kapısı kapadığında Aşkın’ın hâlâ içeride olduğunu ayak seslerinden anlayabiliyordum. Rahat bırakmayacağını anladığımda kafamı yastıktan kaldırıp oturur pozisyona geçtim.

“Anlat Sarp hadi, beni yorma,” dedi Aşkın gelip yanıma uzanırken.

Yeni sürülmüş oje kokusu burnuma nüfuz ettiğinde suratımı buruşturdum. Tırnaklarını yine renk renk boyamıştı.

“Yengen parmaklarımın arasından kayıp gitti,” dediğimde gözlerini kocaman açarak sırttı.

“Neee?! Yenge mi?” diye sorduğunda hafifçe kafasına vurdum.

“Yenge kısmına değil parmaklarımın arasından kayıp gitti dediğim yere takılman gerekiyordu kazan kafalı!” dedim.

Bir süre tırnaklarını inceleyip tekrar bana baktı. “Olayı bilmiyorum ama kızın haklı olduğuna eminim,” dediğinde haklı olması sinirlerimi bozmuştu. Ortada büyük bir kaba-hat yoktu ama son anda gelemeyeceğimi söylemek benim hatamdı. “Kızı zorla ikna ettim buluşmak için, sonra da son anda gelemeyeceğimi söyleyince çıkıştı biraz. Onunla oynadığımı düşünüyormuş, mesajlarıma da cevap vermiyor iki gündür,” dediğimde sesli bir şekilde dile getirmese bile salak olduğumu düşündüğü gözlerinden okunuyordu.

“Neden gitmedin?” diye sordu.

Kızlara karşı zaafım olduğunu bildiği için bir buluşmaya gitmemem onu şaşırtmışa benziyordu. Haklıydı, normalde asla bir kızı ekmezdim. “Çarşamba günüydü çünkü. Oku-la bile gidememiştım hastalıktan. O sümük dolu burnum ve kısılan sesimle yanına gitseydim de değişen pek bir şey olmazdı. Bu şekilde konuşmayı keseceğimize sümüklerimi gördükten sonra keserdi,” dediğimde aklına bir fikir gelmiş gibi heyecanla yattığı yerden doğruldu.

“Ya oğlumm! Buldum buldum valla! Hadi yine iyisin!” diye cırladığında ince sesi kulağımı tırmalamıştı.

“Cırlamasana kızım. İnsan gibi anlat şunu,” dedim, va-kit kaybetmeyi istemiyordum.

“Sen bu kızın evini biliyor musun?” dediğinde kafamı salladım.

“Evet, bizim okula yakın bir yerde.”

Keyifli bir şekilde sırtıttı. “A geri zekâlı kardeşim benim. Gitsene o zaman kızın evine. Çağır kapının önüne, anlat niye gelemediğini, hasta olduğunu. Böyle inek gibi yatmaya devam edersen hiçbir şey olmaz,” dedi bilmiş bir tavırla.

“Ailesi biraz sıkıntılıymış, kızın başına bela açmak iste-miyorum,” dedim bir yandan bu fikri kafamda tartarken.

“Ya Sarp biraz cesaretli olsana. Git çal kapılarını, bak-tın annesi ya da babası açtı, yanlış gelmişim karıştırmışım

falan de. Yani bunları da ben mi söyleyeyim?” dediğinde içimde yavaş yavaş bir heyecan duygusu oluşmaya başlamıştı. Doğru söylüyordu. Bu dediğini yapabilirdim. Ne kaybedecektim ki? Hatta eğer Elmira evdeyse kazanacak bir şeyim olacaktı.

Dikiz aynasından son bir kez saçlarımı düzelttim. Evin önüne gelmişim. Heyecanımı bastırmak adına derin bir nefes aldım. Parfümü biraz fazla kaçırmış olmalıydım ki neredeyse tadını alacaktım. Ama şu an sorun edebileceğim bir konu değildi. Daha fazla beklemeden arabadan indim. Önünde durduğum binaya bakarken biraz sonra onu görebilecek olma ihtimalim beni gülümsetmişti. Bekle bakalım Elmira. Şansın varsa az sonra bu yakışıklıyı göreceksin!

Apartmanın aralık duran kapısından içeri girdiğimde asansöre binerek 3. kata çıktım. Asansör kapıları aralanırken karşıma çıkan uzun koridorda üç tane daire kapısı vardı. Kapı numaralarını bilmiyordum. Bir yarışma programında son tura kadar gelmiş de en sonunda kaybetmiş gibi hissediyordum. O sırada en sondaki daireden yükselen çocuk sesini fark ettim. “Ablaa! Hadi oynayalım artık!” dediğini duyduğumda derin bir nefes aldım. Bulmuştum sanırım. O gün bahsetmişti küçük bir kardeşi olduğundan hatta bir nevi onun sayesinde olmuştu bunlar.

Zile basıp beklemeye başladığımda stresten elimi ayağımı koyacak yer bulamıyordum. Kapı yavaşça açılırken karşımda birisini görememek beni şaşırtmıştı. Bacağımda bir dokunuş hissettiğimde kapıyı açan ufaklığı fark ettim. Bana meraklı gözlerle bakarken boy farkını azaltmak adına dizlerimin üzerine çöktüm. “Ege?” dediğimde yavaşça gülümsedi. Sonrasında ellerini çırparken iyice bana doğru yaklaşıp yüzüme dokundu.

“Sen sihirbaz abi misin?” dediğinde gülümsedim. Karşıma bu kadar tatlı bir velet çıkacağını düşünmemiştim. Beklemediğim bir anda, “Ablaaa, sihirbaz gelmiş!” diye bağırdı. Ablasına seslenmişti. Yani Elmira’ya.

“Ege sana ben gelmeden kapıyı açma demedim mi?” diye bir ses geldi sonra. Bu sesi tanıyordum, o gün telefon-da bana da aynı bu şekilde bağırmıştı. Ne taraftan çıktığını anlamadığım bir anda kapıyı tutarak Ege’yi arkasına doğru çekti. O an göz göze geldiğimizde duraksadı. Üzerinde bir mutfak önlüğü vardı. Fotoğraftaki halinden çok daha güzel olduğunu fark ettim. Dudaklarını araladı, ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. Kahverengi gözlerini bir an olsun kırpmamıştı. Lafa nasıl girmem gerektiğini düşünürken bunu benim için Ege yapmıştı.

“İçeri gelsene, ablam kurabiye yapıyor,” diyerek Elmira’nın elinden kurtulmaya çalıştı. Bu ses onu da kendine getirmiş gibi Elmira, Ege’ye bakıp tekrar şaşkın bir şekilde bana baktı.

“Sarp?” derken ince kaşlarını alnında kırıksıklık oluşturacak kadar çatmıştı. “Senin ne işin var burada?” dedi hırçın bir tavırla.

“Elmira. Bak seninle eğlenmek gibi bir niyetim yoktu. O gün gelemeyeceğimi söyledim çünkü inanmıyorsun ama çok hastaydım. Gerçekten,” dediğimde inanmayan gözlerle bakarak Ege’yi kendine doğru çekti.

“Ege, abi yanlış gelmiş, geç hadi içeri,” dediğinde, Ege gülerek bana baktı.

“Hiç de bile, beni tanıyor. Hadi artık içeri geç oyun oynayalım,” derken heyecanı yüzünden okunuyordu. Elmira’ya baktım bir işaret vermesi için.

“Ege saçmalama. Sarp sen de gitsen iyi olur. İçeri falan alamam seni,” dedi az öncekine göre daha sakin bir tavırla. Böyle bir niyetim yoktu zaten. Onu zor duruma sokmak istemiyordum.

“Tamam ama beni affettiğini söyle en azından. Ya yemin ederim o gün hasta olduğum için gelemedim,” dedim masum gözüktüğünü düşündüğüm surat ifademle. Böyle baktığımda hiçbir kız dayanamazdı.

“Sarp, gitsen iyi olur gerçekten. Bak sonra konuşuruz tamam mı? Birazdan annem ve babam işten dönecekler, seni görmeleri iyi olmaz,” dedi endişeli bir tavırla. Bu durumda yapabileceğim pek bir şey yoktu. Ama ona bu kadar yaklaşabilmişken ve bu hayran olunası güzelliğiyle gözlerime bakarken ondan vazgeçmek gibi bir niyetim olamazdı. İnanması güçtü ama Çapkın Sarpık karşısındaki utangaç kıza tam anlamıyla âşık olmuştu.

“Peki öyleyse,” dedim ufak bir tebessüm eşliğinde. “Bu dediğini bir söz olarak kabul ediyorum. Konuşacağız?” dedim gitmeden önce son bir kez ondan bir onay almak adına.

Yanaklarını pembeleştirdi önce, sonra bakışlarını kaçırdı bir süre. Hâlâ hayran bir şekilde ona baktığını fark ettiğindeyse mahcup bir tavırla kafasını salladı. “Söz.”

24. Bölüm

Aşkın'ın çığlıkları saatlerdir Rüya ile beni ağlama eşiğine getirmişti. Mezuniyet günüydü ve kuaföre gidip ağır bir makyaj yaptırmak yerine hep birlikte hazırlanmaya karar vermiş ve bizim evde toplanmıştık. Aşkın gelirken yanında getirdiği o koca valizde aradığı şeyleri bulamadıkça çığlık atarak ağlamaya başlıyordu. “Bir kez daha bağıırırsan kuzenim falan demem seni saç tokasıyla boğarım Aşkın!” dedim bezgin bir ifadeyle.

“Ben de yardım ve yataklık gibi her türlü hizmeti vermeye hazırım Masal Reis,” diyerek hazır ola geçti Rüya da.

Aşkın ellerini beline yerleştirerek ikimize baktı. “Ne kadar fenasınız!” dedi gözlerini kısarak. Eline aldığı yastığı kafama fırlattığında yakalayarak ona geri attım.

“Önce hepimiz kıyafetleri giyelim, bozulmuş bir saç ve makyaj istemiyorsak,” dedim ellerime belime yerleştirirken.

Rüya üzerinde yattığı yatağımdan yuvarlanarak kendini yere attı. “Bu sıcakta içimden hiçbir şey yapmak gelmiyor. Millet üniversiteye kayıt olacak biz daha yeni mezuniyet yapıyoruz ya! Canım okulum!” diyerek isyan etti ağlıyor-muş gibi bir yüz ifadesi takınırken.

Haklıydı, tüm liseler mezuniyetlerini yapmıştı. Eski okulum bile! Genelde nisan mayıs aylarında yapılan mezuniyet balosunu haziranın sonunda yapıyorduk. Okul müdürlüğü üniversite sınavından önce böyle bir uğraş edinmemizi istemediği için okulun kapanmasını ve sınavı atlatmamızı

beklemişti. Sınavın üzerinden iki hafta gibi bir süre geçmişti ve biz bu yaz sıcağında o dar kıyafetler içerisinde bunu kutlayacaktık. Aman ne güzel!

“Şikâyet etmeyi bırakıp hazırlansak iyi olur. Geç kalırsak ben sizi saç tokasıyla boğacağım bok torbaları,” dedi Aşkın kıyafetini kılıfının içerisinde çıkarırken.

Dediğini yaparak dolapta asılı duran kıyafetimi elime aldım. Sade bir kıyafetti ama mezuniyeti kaldırabileceğini biliyordum. Banyoya geçip üzerimdeki yazlık pijama takımından kurtuldum. Makyajımı yapana kadar beni bunaltmaması için hafif nemli olan saçlarımı tepemde büyük bir topuz haline getirip kıyafetimi üzerime geçirdim. Herhangi bir tadilata gitmeden üzerime oturmuş olması bir velini-metti. Aşkın’ın elbisesini üç kez terziye verdiğini hepimiz biliyorduk. Siyah, dantelli ve ön kısmına nazaran arkası daha uzun bir eteğe sahipti elbisem. Açık olan saç rengimi ve mavi gözlerimi daha fazla ön planda tutuyordu ve bu yönünü sevmiştim. Tunahan’ın nasıl giyineceğini deli gibi merak ederken yanında gerçekten güzel görünebilmeyi istiyordum.

Kıyafetimi üzerime geçirdikten sonra aynadan kendimi kontrol ederek banyodan çıktım.

Rüya sapkın mahalle delikanlılarını aratmayacak bir tavırla, “Vay vay vay bu ne güzellik!” dediğinde suratımı buruşturdum.

“Mert bu hallerini de biliyor mu kanka?” dedim gülerek.

Bir anda suratına yayılan gülümseme eşliğinde ellerini çenesinin altında birleştirdi. “Ay Mert dedin de heyecanlandım bak şimdi. Çok güzel olmam lazım balımın yanında,” dediği sırada, Aşkın kusuyormuş gibi bir ses çıkardı.

“Ne yani o ayı gibi çocuğu ‘Balım’ diye mi seviyorsun Rüya!” dedi şaşkınlıkla gözlerini kocaman açarak.

İstemsizce suratımı buruşturdum. Balın küçükken arı boku olduğunu söylediklerinden beri “bal” kelimesi bende farklı şeyler çağrıştırıyordu.

“Arı boku mu diyorsun çocuğa?” dedim gülerek.

“Ya sen salaksın. Neresinden bakmış olaya!” diyerek elindeki tel tokayı üzerime fırlattı.

“Hey bak bu hoşuma gitti,” dedim makyaj masamın önüne otururken. Gözüm renkli far paletlerinin üzerinde dolaşıyordu.

“Neymiş o hoşuna giden?” diye sordu Aşkın elindeki elbisesiyle banyoya girerken.

“Arı boku! Bundan sonra Tunahan’a böyle mi seslensem? İlişkimize bir yenilik katacağına inanıyorum,” dedim.

“Ciddi olamazsın,” dedi Rüya gözlerini büyüterek bana bakarken.

Omuz silktim sırtarak. “Deneyelim bakalım... arı boku.”

Saçımın son tutamının da kıvrıldığına emin olduktan sonra Aşkın maşayı saçımdan uzaklaştırdı. Rüya büyük bir efor sarf ederek üçümüzün de makyajını yapmıştı. Bu konuda içimizde en yetenekli o olduğu için bu işi üstlenmişti. Sonrasında birlikte Aşkın’ın saçına güzel bir örgü yapmış ve onun saçlarını da düzleştirmiştik. Dalgalı saçın kendisini her halükârda salacağına emin olduğumuz için en son benim saçımı yapmaya karar vermiştik ve o da bitmek üzereydi.

“Gözlerini kapat, şu dondurucu spreyi sıkalım,” dedi Rüya eliyle dalgaların daha düzenli durması için şekil verirken. Elimle suratımı saklayarak saç spreyini sıkmasına müsaade ettim. “Tamamdır,” dediğinde ellerimi indirerek aynadan kendime baktım. Tahmin ettiğimden daha güzel

bir sonuç elde etmiştik ve bu otuz iki diş sırtmamı sağladı. Sandalyemden kalkarak ikisini de baştan aşağı süzdüm. İkisi de inanılmaz güzel olmuştu. “Harikasınız,” diye fısıldadım hayranlıkla.

Aşkın heyecanlı bir tavırla bu kez küçük bir çığlık atarak ikimize birden kollarını sardı. “Ya çok güzel olduk!” diye-
rek olduğu yerde zıplamaya devam ederken saatin gitgide yaklaşmış olması kalbimin ritmini artırmıştı. Tunahan’ı görmeme çok az kalmıştı ve ben onu ilk kez görecekmışim gibi heyecan duygumu bastıramıyordum.

“Beni almaya Mert gelecek. Seni de bırakalım mı Aşkın?” dedi Rüya küçük çantasını eline alırken.

“Ha yok. Sarp gelir birazdan. Şu konuştuğu kızı baloya gelmesi için ikna edememiş saat geç olduğu için. Yoksa ben de Kenan’la gitmek istiyordum. Sayısını hatırlayamadığım kadar çok ısrar etti,” dedi dudaklarını sarkıtırken.

Sinsi bir tavırla yanına sokuldum. “Ha sadece ısrar etti-
ği için gidecektin yani ortada başka bir şey yok?” dediğim-
de Rüya da bana eşlik ederek sinsi bir şekilde sırttı.

Aşkın ne diyeceğini bilemez bir halde birkaç kez ağzını açıp kapadı ama sonra bunalmış gibi ikimizi de iterek kenara çekildi. “Ne alaka canım. Ben çok ısrar etti diye kabul edecektim ama zaten canım ikizim bana pek bir tercih hakkı bırakmadı,” diyerek kollarını mızımız çocuklar gibi önünde kavuşturdu.

“İnanıyormuş gibi yapıyorum ben,” dedim gülerek.

Kenan aylardır deli gibi peşinden koşuyordu ve Aşkın’ın da ona karşı bir şeyler hissettiği itiraf etmese de fazlasıyla belli oluyordu. Aralarındaki barikat, yani Sarp olmasaydı şu ana kadar çoktan sevgili olmuşlardı. Komodinimin yanında duran kutuyu elime alıp içerisinden fazla yüksek olmayan topuklu ayakkabılarımı çıkardım. Giymek için yatağıma oturduğumda Rüya çoktan giydiği topuklu ayak-

kabılarıyla hatırı sayılır bir ses çıkararak yerinde zıpladı. Eğer bir alt komşumuz olsaydı eminim evinin yıkılacağını düşünebilirdi.

“Gelmiş, Mert gelmiş!” dedi heyecanlı bir ses tonuyla.

“Çabuk o zaman, bekletmeden çık,” dedim tekini geçirdiğim ayakkabının tokasını tutturmaya çalışırken. Üzerimdeki dar elbiseyle bu şekilde bir harekette bulunmak nefesim kesilecekmiş gibi hissettiriyordu.

“Tamam çıkıyorum, görüşürüz mekânda,” dedi avucunun içine bir öpücük bırakıp bize el sallarken.

“Dur dur bekle, beraber çıkalım, Sarp mesaj attı. Gelmek üzereymiş,” dedi Aşkın aceleci bir tavırla makyaj masasının üzerindeki çantasına doğru ilerlerken.

İkisi de gittikten sonra Tunahan’ın gelmesini beklerken ojelerimin bozulmaması adına tırnaklarımı kemirme düşüncesini aklımdan çıkarmaya çalışıyordum. Tek kaldıktan sonra iyice gerilmiştim ve Tunahan’ı görmek için sabırsızlanıyordum. Telefonumu ufak çantamın içinden çıkarak herhangi bir mesaj atmış mı diye kontrol ettim ama hiç bildirim yoktu. Mesajlar bölümüne girerek ismine tıkladım. “*Heyy arı boku neredesin?*” yazıp gönderdiğimde bastıramadığım ufak bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. Bu lakap neden aklıma önceden gelmedi diye düşündüm. Gerçi ona böyle seslenmeme asla izin vermeyeceğini farkındaydım ama biraz eğlenmekte bir sakınca yoktu. Mesajımı gördüğünde ne yazacağını merakla beklemeye başlamıştım ama bir şey yazmak yerine çok geçmeden aradı. Aramayı hızla yanıtlayıp telefonu kulağıma götürdüğümde ilk söylediği şey, “Ne boku?” demek oldu. Gülüşümü bastırarak yazdığım mesajı tekrar ettim.

“Arı boku yazdım yahu,” dedim keyifli bir sesle.

Arkadan gelen araç seslerine bakılırsa yoldaydı. “Bazen kendi kendine dalıp gittiğinde neler düşünüyorsun diye me-

rak ediyordum ama şu kelimeden sonra buna pek kafa yor-
mamaya karar verdim. Arı boku ne Allah aşkına güzelim?”
diye söylenirken parmağımı yatak örtümün üzerindeki di-
kişlerde gezdirmekle meşguldüm.

“Ne o beğenmedin gibi?” diye sordum ciddi bir tavırla.
Sinir olduğunu hissetmek beni keyiflendiriyordu.

“Bayıldım,” dedi iğneleyici bir ses tonuyla. “Geldim bu
arada neredeyse, çık istersen evden,” diye devam ettiğinde
birkaç dakikadır rafa kaldırdığım heyecan duygum tekrar
gün yüzüne çıkmıştı. Kalbimin usul usul kanatlandığını
hissettim.

“Tamamdır çıkıyorum şimdi,” dedikten sonra telefonu
kapatarak aynamın karşısına geçtim. Son kez saçlarımı ve
kıyafetimi üstünkörü bir şekilde düzeltip odamdan çıktım.
Salona girdiğimde babamın kıskançlık içeren cümleleri ve
annemin telefonumun sürekli açık olması hakkında söyle-
diği tehditlerini dinledikten sonra nihayet evden çıkabilmiş-
tim. Gözüm yola dikiliyken durduğum yerde bir ileri bir geri
sallanıp duruyordum. Çişi gelmiş bir maymun gibi sallanıp
durmanın hoş görünmediğinin farkındaydım ama stres ol-
duğum zaman bunu istemsizce yapmaya başlıyordum.

Köşeden dönen siyah arabayı gördüğümde derin bir ne-
fes aldım. Bu gelen Tunahan’ın arabasıydı. Tam önümde
durduğunda yolcu koltuğunun camını açarak şaşkın bir ře-
kilde bana baktı. Yanaklarımdaki allığı bastırarak kadar
kızarmaya başladığımı hissettim. Öyle ki kulaklarım bile
yanıyordu! Topuklu ayakkabılarımdan gazabına uğrama-
mak adına dikkatli bir şekilde arabaya bindim. Bakışlarım
her zamanki dağınıklığının aksine tek yöne taranmış saçla-
rına takıldı.

“Saçların güzel olmuş,” dedim uzanıp tüm saçını karış-
tırma isteğimi bastırarak. Bu isteğimi gecenin sonuna sak-
layabilirdim. Üzerine giydiğı beyaz gömleğı ve koyu renk
kumaş pantolonuyla gerçekten çok yakışıklı olmuştu.

“Sen çok çirkin olmuşsun,” dedi ukala bir tavırla suratını buruştururken.

Gözlerimi devirdim, bunun ardından bir kıskançlık krizi geleceğini hissedebiliyordum. Hâlâ üzerimde dolaşan bakışlarını fark ettiğimde utangaç bir tavırla gülümsedim. “Ne oldu? Neden gitmiyoruz?” dedim. Sesimin neden bu kadar kısık bir tonda çıktığına anlam verememiştim.

“Gidelim bakalım,” dedi eğilip yanağımdan öpmeden önce. “Bu arada şu arı boku meselesini de sonra konuşacağız. O ne öyle ya?”

Bir saat kadar süren bir yolculuktan sonra sonunda balonun yapılacağı mekâna gelebilmiştik. Boğaza yakın bir otelin davet salonunda olacaktı. Tunahan arabayı park edebileceği bir yer ararken az ilerideki arabadan Sıraç’ın indiğini gördüm. Bu mideme bir yumruk yemişim gibi kasmamı sağladı. Tüylerim diken diken oldu. Bir an o günün tamamı film şeridi gibi gözümün önünden geçti. Sertçe yutkundum, nefes alıp verişim hızlanmıştı. O pis gülüşünü zihnimden silmek pek mümkün olmuyordu. Onun yüzünden yaşadığımız ayrılık... Aramızdaki güven bağını yıpratması... Bu çocuk tam anlamıyla bir belaydı.

“Güzelim sana diyorum.”

Tunahan kolumdan tutarak beni sarstığında kendime gelmek için gözlerimi sıkıca kapatıp açtım. Bana kaç kez seslendiğini bilmiyordum ama düşüncelerimle boğuşurken kendimi dış dünyaya tamamen kapamış olmalıydım.

“İyi misin?” dedi endişeli bir halde elini yanağıma yerleştirirken. Ne ara yaptığını bilmiyordum ama arabayı çoktan park etmişti. Yanağımın üzerine koyduğu elini tuttum.

“İyiyim. Bir an dalmışım,” dedim yorgun bir tavırla gülümserken.

Sıraç bütün enerjimi çekmişti sanki.

“Ne oldu birdenbire? İstiyorsan girmeyelim hiç içeri,” dedi. Ne olduğunu anlayamadığı için gerginlikle kaşlarını çatmıştı.

“Yok bir şey. İyiyim ben gerçekten. Girelim geç kalmadan,” dedim daha fazla uzatmaması için kendimi arabadan dışarı atarken. Umarım içeri girdiğimizde tatsız bir durum yaşanmazdı. Arabadan inip yanıma gelmesini bekledim. Onun da keyfini kaçırmıştım istemeden. Arabadan inip arka koltuğun kapasını açtı. Eğilip ceketini aldıktan sonra yanıma geldi. Bir şey açıklamamı ister gibi gözlerimin içine bakıyordu ama asla ona Sıraç’ı gördüm ve keyfim kaçtı gibi bir açıklamada bulunamazdım. En iyisi onu bu gece hiç görmemiş gibi davranmaktı. Tabii içeri girdiğimizde Tunahan’ın onu ciddi anlamda görmemesi gerekiyordu. O olayın üzerine iki kez okulda kavga ederek disipline gitmişlerdi ve ben bunu çok sonra öğrenmiştim. Eğer Sıraç tekrar kıskırtıcı bir harekette bulunursa gecenin berbat olacağını farkındaydım.

Uzanıp elindeki ceketini alarak kollarını geçirmesi için iki yanından tuttum. Üzerine geçirdiğinde zaten hoş olan görüntüsü daha da çekici bir hal almıştı. Bu hiç iyi bir durum değildi. Kıskanç bir tavırla koluna girdim. “Topuklularla pek yürüyemiyorum da tüm gece yanımdan ayrılmasan iyi olur arı bokum,” dedim yapmacık bir ses tonuyla. Hayır bu kadar yakışıklı gözükmesini gerektirecek bir durum yoktu ortada! Koca dönem gelmek istemediğini söyleyip durmuştu ama benden fazla özenmiş görünüyordu.

“O kelimeyi daha ne kadar söylemeye devam edeceksin acaba?” dedi beni kendine biraz daha çekip ilerlemeye başladığında. Az önceki gergin hava dağıldığı için rahatlamıştım.

“Bilirsin her ilişkide viral bir hitap şekli vardır,” dedim omuz silkerek. Tabii ki sonsuza kadar ona böyle seslenmeyecektim... Can güvenliğim için!

“Tertip diye bile seslenmeni yeğlerim şu an.”

“Arı boku altında nadide bir anlam taşıyan hoş bir kelime,” dedim inat ederek. O sırada dudaklarına yansıyan ufak gülüşü fark ettim. “A haa işte yakaladım! Senin de hoşuna gitti değil mi?”

Gülüşünü saklamadı hatta gülmeye devam ederek bana baktı. “İnsanların yanında bana böyle seslenirsen ne olur biliyor musun güzelim?” Gülmeyi kesmeden konuşması ona gıcık bir hava katmıştı.

“Ne bu, tehdit mi arı boku?” dedim tek kaşımı sorgular bir biçimde kaldırırken.

Uzanıp burnumun ucunu sıktı. “Haşa! Ne haddime. Sadece sevgilimi uyarıyorum,” dedi sahte bir sevimlilikle. Gözlerimi devirmeden edemedim, ne deniyordu bu tiplere? Ayı? Hödük?

İçeri geçtiğimizde erkenden cübbelerini giymiş bir oraya bir buraya koşturan öğrencilerin içinde bulmuştuk kendimizi. “KİM DAHA ÇOK FOTOĞRAF ÇEKİLEBİLECEK!” isimli bir yarışma yapılıyordu da bizim mi haberimiz yoktu? Ortalıkta elinde profesyonel kameralarla dolaşan o kadar fazla insan vardı ki!

Kimseye çarpmamaya dikkat ederek Tunahan’ın yanında ilerliyordum. “Bizimkileri görebiliyor musun?” dedim müzik sesini bastırabilmek için yüksek sesle konuşarak.

Bana baktı ve dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. “Ne o boyun mu yetmedi etrafı görmeye bücürük?” dediğinde onu taklit ettim.

“No o boyon mo yotmodo? Bıdı bıdı bıdı.” Bunu yaparken ne kadar çirkin gözüktüğümün farkındaydım. Susmamı ister gibi işaretparmağını dudağımın üzerine bastırdı. Üstüne buna tahammül edemiyormuş gibi yüzünü ekşitti. “Bu seksi sesimin böyle dehşet verici bir tonla taklit edilmesi...” Elini kalbinin üzerine yerleştirdi ve devam etti. “Onur kırıcı.”

Hayal ettiğimin aksine gayet sakin ve monoton geçen bir mezuniyet balosu oluyordu. Sıraç'ı iki kez daha Tuğçe ile yan yanayken görmüştüm. Tek başına bile görmeye tahammülüm yokken bir de Tuğçe ile birlikte görmek mide özsuyum ağzıma kadar getirmişti. Neyse ki bir gerginlik yaşanmamıştı. Aynı ortamda olmaya katlanabilirdim ama bu gece bir rezalet çıkarmalarını asla istemiyordum.

Az önce Sarp -Kenan'ın deyimiyle Kenan detektörü- sıkıldığını söyleyerek Aşkın'ı bize emanet edip gitmişti. Elmira'yı buraya getiremediği için keyfi pek yerinde değildi zaten geldiğinde de. Ama bu hareketi resmen kurda kuzu emanet etmekte. Benim Kenan ile Aşkın için yaptığım çöp-çatanlıklardan haberi olsaydı eminim tüm gece Aşkın'ın tepesinde nöbet tutardı. Hatta o kadar ki Sarp salondan çıktıktan hemen sonra Kenan, Aşkın'ı yanına alarak gözden kaybolmuştu. Bu iş güzel bir sona bağlansa güzel olacaktı. Aylardır peşinden koşturuyordu çocuğu!

Tunahan'ın göğsüne yasladığım başım ortamdaki yüksek sesli müziğin aksine müthiş bir ahenkle atan kalbinin ritmini hissetmemi sağlıyordu. Biraz buruktum. Buradan çıktıktan sonra Tunahan havaalanına gidecekti. Ailesiyle uzun bir tatile gidiyorlardı. Bir ay kadar sürecektir uzun bir tatil... O buralarda yokken vaktin benim için geçmeyeceğine emindim.

“Ya gitmesen keşke,” diye fısıldadım sessizce başımı yüzünü görebileceğim kadar yukarı kaldırırken.

Şakağımdan uzunca öptü. “Annemin seni de götürme fikri hâlâ geçerli,” dedi kafasını biraz eğerek onu daha rahat görmemi sağlarken.

Birkaç hafta önce Emel Teyze'nin sıklaşan ısrarları üzerine yemek davetini sonunda kabul etmiştim. Bu konuda

boşu boşuna gerildiğimi eve girdiğim ilk saniyede anlamıştım. Fazla iyi, pamuk gibi bir kadındı. Sonrasında beni de gidecekleri tatile defalarca davet etmişti ama babamın henüz kalp krizi geçirmek için erken bir yaşta olduğunu hatırlayarak her seferinde reddetmiştim.

“Gelemeyeceğimi biliyorsun,” dedim suratımı düşürerek. “Ama sen gitmekten vazgeçebilirsin?”

“Babama yardımcı olmam gereken işler olmasa benim de seni bırakıp gitmeye niyetim yok güzelim ama kısa bir süre idare edeceğiz.”

“Bir ay kısa mı Tunahan!” dedim abartılı bir şekilde yükselerek.

Uzanıp önüme düşen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “İyi yönünden bak. Bu bir ay rahat rahat yetenek sınavlarına hazırlanırsın. Tamam üniversite sınavını atlattık ama girmen gereken bir sınav daha var önünde,” dedi ciddi bir tavırla.

Zamanla resim çizmeye, bir şeyler tasarlamaya olan ilgimi fark ettikçe bu sınava benden daha çok önem vermeye başlamıştı. Evde olduğum her an çizim yapmam için attığı ufak mesajları anımsadım. Kendimi geliştirebilmem için beni pek rahatsız etmemeye çalışmıştı sınav yaklaştıkça. Ona minnettardım bu konuda, böyle arkamda durup desteklemesi gurur vericiydi. Daha fazla uzatıp onun da keyfini kaçırmamak için gülümsedim.

“Haklısın. Bu sınavı kazanmalıyım. Etrafımda olmanın daha iyi odaklanmamı sağlayabilir,” dediğimde gözleri kısılacak kadar büyük bir şekilde sırtıttı.

“Ne o etrafındayken aklını başından aldığımı mı itiraf ediyorsun?” dediğinde ses tonuna yansıyan keyif göz ardı edilecek gibi değildi. Ufak bir ilgide afacan çocuklara dönüp şımarıyordu.

“Daha ne kadar beklemem lazım beni dansa kaldırman için?” diye sordum konuyu değiştirip şu anki asıl sorunu dile getirmek için. Geldiğimizden beri bekliyordum ama hiçbir tık yoktu. Suratını buruşturarak elini bu dediğimi reddetmek için kaldırdı.

“Dansa falan kalkamayız,” dedi şok iğrenş bir durumdan bahsediyormuş gibi.

“Ya hayır, mezuniyetimizdeyiz ve benimle dans etmeyecek misin? řok ciddiym gidip bařka biriyle dans ederim. Yapacađımı biliyorsun,” dedim yeterince tehditkâr konuřtuđumu dūřünerek ayaklanırken.

“Yapmazsın,” dedi kendinden emin bir tavırla.

şirin bir tavırla gülümseyip koluna sarıldım. “Tabii yapmam çünkü zaten sen de beni tam dansa kaldırmak üzere-sin değil mi?” dedim.

Kolunu ne kadar çekersem çekeyim yerinden kıpırdata-mamıştım. Elimi kolunun üzerinden çekip ayaklandı. Suratını görebilmek için biraz yukarı bakmak zorunda kalmıştım. Ellerini yakasına götürerek gömleğini düzelitti. “Tam olarak şey gibisin... Beş yaşındaki ısrarcı huysuz küçük kızlar,” dediğinde dilimi çıkarmamak için kendimi zor tut-tum. şimdi onu haklı çıkaracak bir harekette bulunmaya hiç gerek yoktu.

“Sen de ne gibisin biliyor musun? Tüm gününü sadece nefes alıp vererek geçiren doksan yaşındaki dedeler gibi,” dediğimde sahte bir şekilde sırtıttı.

Tamam bu tür şeylerden hoşlanmadığını biliyordum ama bir kez mezun oluyorduk. Ve ben ileride yaşlandığımızda, böyle hoş bir anımız olsun istiyordum bahsedebileceğimiz.

“Sadece beş dakika Masal,” dedi elimden tutup dans eden çiftlerin arasına doğru ilerlerken.

“Kesinlikle yeterli!” diyerek cıvıldadım.

Etrafımızda sallanan çiftlerin arasında bir yerde durdu. Bana döndüğünde gülümseyerek boynuna sarıldım. Ellerini belime sardı. Bedenimi biraz kendine çekti, artık daha yakındık birbirimize. Üstüne sinen hoş kokusunu daha çok hissedebiliyordum. Usulca içime çektim. Bu koku tarif edemeyeceğim kadar huzurlu hissettiriyordu... Fonda-ki şarkının ritmine göre hafifçe sallanmaya başladık. Biraz daha yaklaşarak başımı göğsüne yasladım. Burada olmak güzeldi. “Biliyor musun, bazen diyorum ki iyi ki okuldan atıldım. İyi ki yeni okula gelmek zorunda kaldım. Utanmasam gidip kavga ettiğim kıza teşekkür edeceğim,” dedim kendini birazdan övmeye başlayacağını bilmeme rağmen.

Biraz geri çekilerek suratına baktım. Suratında o klasik “Ben mükemmelim!” gülüşünü görmeyi beklemiştim ama ufak hayran bir dalgınlık yerleşmişti suratına aksine. Belimdeki elini çekerek yanağımı sevdi.

“İyi ki yeni okula, iyi ki bana geldin güzelim benim,” dediğinde şaşkınca bakakaldım o kusurlarına bile hayran olduğum suratına. Beni gafil avlamıştı! Ondan böylesi hoş bir itirafı sadece şimdi değil ilişkimizin herhangi bir evresinde beklemiyordum. Saf bir tavırla gülümsedim. Boynundaki ellerimi onu kendime çekmek için kullandım ve uzanarak yanağına ufak bir buse kondurdum.

“İyi ki sana geldim.”

Final

5 yıl sonra

İtalya / Milano

Elimdeki kalabalık dosya istifini taşımakta zorlanırken küçük çalışma odamın kapısını açmaya çalıştım. Topuklu ayakkabılarla dengede durmak hâlâ çok zordu ve bir de kapının kulpunu çevirebilmek için türlü hallere girince bu iş daha da katlanılmaz oluyordu. “Hay senin gibi kapıya!” diyerek çirkefleştim. Türkçe konuşmayı bilmeyen insanlarla çalışmanın tek artısı buydu sanırım. Rahatça söylenebiliyordum? Tekrar denememe kalmadan odamın kapısını biri açtı. Odamda birinin olduğunu bilmiyordum ve kapının arkasındaki suratı merak etmiştim. Yavaşça kapıyı tamamen araladığımda karşımda duran kişi suratımı buruşturmama sebep oldu.

“Isaac?”

Kollarımdaki yüklerden bir an önce kurtulabilmek için masama ilerleyerek sertçe dosyaları bıraktım. Derin bir nefes alarak deri kaplamalı yumuşak çalışma sandalyeme bıraktım kendimi. Bu sırada Isaac kapıyı tekrar kapatarak masamın önündeki sandalyelerden birine oturmuştu. “Selam,” dedi göz alıcı bir beyazlıkta kaplama yaptırdığı dişlerini görebileceğim kadar sırtırken.

Selamını ve hoş olmadığı gibi bir o kadar da itici olan gülümsemesini görmezden geldim. “Neden buradasın Isaac?” dedim. Kollarımı masaya koyarak çenemi elime yasla-

dım. Yine hangi önemli (!) sebepten ötürü yanıma gelmişti merak ediyordum.

Isaac, stajımı yaptığım bu şirketin kumaş ihtiyacını karşılayan firmanın müdür yardımcısıydı. Gevşek ve gereksiz samimiyet içeren tavırlarıyla uslanmaz bir yapıya sahipti. “İstikrarına hayranım. Hâlâ ilk günkü gibi donuk ve soğuksun,” dedi bu tavrımdan hoşlanmadığını çekinmeden ifade ederek.

“Ortada samimiyet gerektiren bir durum mu var Isaac?” dedim gülerек. Onu ciddiye almadığımı kesinlikle anlamak istemiyordu.

“Peki, şirkette küçük bir işim vardı ve hallettikten sonra seni görmek istedim sadece. Ama sen yine her zamanki gibi huysuz bir zamanındasın,” dedi kelimelerin üzerine bastırarak.

Elimi kaldırarak kapıyı gösterdim. “E fiziki olarak bu isteğin gerçekleşmiş olduğuna göre gidebilirsin. İyi günler,” dedim ukala bir tavırla. Bu sırada masamda koca bir yığın oluşturan kâğıt ve dosyaları bir düzene sokmaya çalışıyordum. Pek hallolacak gibi değildi. Siyah laptop çantamın altında kalan dosyaya ulaşabilmek için çantayı hafifçe kaldırdım ama bu gerçekleşen küçük yıkımı engelleyememişti. Birkaç parça dosya hâlâ masanın önündeki sandalyede oturmaya devam eden Isaac’ın kucağına dökülmüştü.

“Ahh pardon pardon,” diyerek daha fazla dosyanın düşmesini engellemek adına eşyalarımı kendime doğru çekmeye çalıştım.

“Sorun yok sakın ol,” dedi kucağındaki dosyaları toplamaya çalışırken. O sırada iki dosyanın arasından ufak bir kâğıt parçası yere düştü. Eğilip almama kalmadan kâğıdı benden önce almıştı. Ön yüzünü çevirerek okumaya çalıştı.

“Şunu verir misin Isaac! Bu yaptığın hoş değil,” dedim elindeki kâğıt parçasını almak için uzanırken. Bana ait bir şeyi iznim olmadan okuması hiç etik değildi.

“Düğün mü?” dedi sarı kaşlarını merakla havaya kaldırırken.

Bir anlık farkındalıkla elimi alnıma vurdum. Tabii ya! Düğün! İşte bu tamamen aklımdan çıkmıştı kendi hengâmemle uğraşırken. Mert ve Rüya evleniyorlardı! İki gün sonra! Düğün hazırlıklarında yanında olamadığım için çok üzülmüştüm ama giyeceği gelinlikte benim imzamın olması vicdanıma bir nebze su serpiyordu. “Unutmuştum,” diye mırıldanarak sonunda bana vermeyi kabul ettiği düğün davetiyesini elinden çekerek aldım.

“İstersen sana memnuniyetle kavalryelik ederim,” dedi kendince bir fırsat bulduğunu düşünerek.

“Hayır,” diyerek reddettim. Ne sanıyordu ki? Evet diyerek düğüne onunla gideceğimi mi?

Yalnız gitmeyi yeğlerdim.

Ne yalnızı? Tunahan nerede diye merak ettiğinizi biliyorum. Tunahan Soydan. O artık yoktu... Uzunca bir süredir. Üniversite son sınıftayken şu an yedi aydır staj yaptığım bu şirketin internet sitesine sadece şansımı denemek amacıyla bir müracaatta bulunmuştum. İstedğim gibi üniversitede moda tasarımı bölümünü kazanmıştım ve herkes gibi şansımı denemek istemiştim. Milano’ya gelmek, hele de Tunahan’ı bırakıp Milano’ya gelmek gibi bir planım asla olmamıştı. Hoş, seçilmek umuduyla da yapmamıştım o başvuruyu. Sonrasında üniversite mezuniyetimin ardından bir gece yarısı şu an burada olmamı sağlayan o e-posta gelmişti. “Staj için uygun görüldünüz!” Ve devamında burada yapmam gerekenlerle ilgili uzun bir yazı... O e-postayı okuduğum zamanı dün gibi hatırlıyordum. Asla heyecanlandırmamıştı beni herkesin deli gibi seçilmek için uğraştığı bu şirkete staj için bile olsa kabul edilmek. Dedim ya benim Tunahan’ı bırakmak gibi bir niyetim hiç olmamıştı. Bu haberi aldıktan sonra, hemen ertesi gün Tunahan’a

ufak bir şaka yapmak istemiştim. Sadece tepkisini görmek için... Ona bu şirkete kabul edildiğimden, Milano'ya gideceğimden ve Türkiye'de yaşamak istemediğimden bahsetmiştim. Ardını planlayamadığım ve komik olmayan bir şaka olmuştu bu. Hayatımın şakası! Dediklerimden sonra ettiğimiz kavgayı unutmak pek mümkün değildi. Sahi ortalıkta kırılmayan bir eşya kalmış mıydı? Peki ya gururum da kırılanlar arasında sayılıyor muydu? O gün beni sadakatsizlik başta olmak üzere yüzlerce kötü sözle itham etmişti. Bunun sadece bir şaka olduğundan, onu bırakmayı aklımdan ucundan bile ge irmediğimden bahsetmeme izin vermemişti. Ben de bilenmiştim söyledikleriyle. Kavga gittikçe alevlenmişti. Ne ben esirgemiştim lafımı ne de o. Kırık a kırmıştık birbirimizi. Ona dair hatırladığım son anının bu olması kalbimi acıtıyordu.

O kavgadan sonra işi iyice çıkmaza sokan büyük bir hata yapmıştım. Yirmi gün içinde ikimiz için de nasıl bir yara bırakacağımı düşünmeden Milano'ya gelmiştim. Kimseyi dinlememiştim, o ise tek kelime bile etmemişti. Buraya geldiğimde dokuz aylık staj sürecimi başlatmışlardı. Yedinci ayımı bitirmek üzereydim. Yeni bir dil öğrenme uğraşı içinde kendimi unutmuştum. Sormayın, onu unutmak pek mümkün değildi. İki ay önce Aşkın'dan, Tunahan'ın ben gittikten hemen sonra askerlik tecilini kaldırtıp askere gittiğini öğrenmiştim. Bu tanımadığım şehre geldiğimden beri onun hakkında öğrendiğim tek şey bu olmuştu. Aklıma gelen kötü şeylerle baş etmek, onu son kez göremeden başına bir şey gelebileceğini düşünmek ilk zamanlar beni delirme eşiğine getirmişti. Ama zamanla kendimi dizginlemeyi öğrenmiştim. Daha iyiydim. Ya da eskisi kadar kötü değilim diyelim.

Buradaki serüvenim başladığından beri dertlerime bir de Isaac eklenmişti. Beni beğendiğini biliyordum, bunu defalarca dile getirmişti ama onu reddetmeme rağmen bunu

kabullenmiyordu. Onu incitmek istemiyordum ama her seferinde onu terslerken buluyordum kendimi. Kalbim taşlaşmış gibiydi. Atmayı unutmuştu sanki Tunahan gidince.

“Masal?”

Isaac’in sesiyle kendime geldim. Düşüncelerimin içinde boğulmuştum yine ve o an fark ettim yanağımdan süzülen yaşları. Ağlıyordum. Yedi aydır olduğu gibi yine ağlıyordum. Elimle gözlerimi silmek adına bir girişimde bulundum ama dermanımın olmadığını anlamam uzun sürmedi. “Beni yalnız bırak lütfen,” dedim Isaac’e odadan çıkması için. Onun yanında böyle savunmasız bir duruma düşmeyi hiç istemezdim ama elimden bir şey gelmiyordu. Birkaç dakika sessizce yanımda oturmaya devam etti. Bu arada yanaklarımdan süzülen damlaları durduramamıştım. Sonra oturduğu sandalyeden kalktı. Pahalı ayakkabılarının topuğu zeminde tok sesler çıkarırken hızlı adımlarla odayı terk etti. Bunu bekliyormuşçasına dudaklarımdan arasından büyük bir hıçkırık fırar etti. Onu özlemiştim. Onu çok özlemiştim... Aylardır onu görememiş hatta sesini bile duyamamıştım. Kırgın ama muhtaçtım...

Beni bir daha affetmeyeceği düşüncesi kafamın içinde dönüp duruyor, bana işkence ediyordu. Pişmanlığım beni her geçen gün daha da dibe çekiyordu. Kendi hatamda boğuluyordum ve beni ondan başka kurtarabilecek kimse yoktu.

Ellerine ihtiyacım vardı... Kalbine... Sevgisine... Beni affetmesine... Geri dönmeye.

Valizin tekerleklerinden çıkan tıkırtılarla birlikte havaalanı çıkışına doğru yürümeye başladım. İstanbul’a dönmüştüm, çok uzun sürmese de yolculuğun verdiği bir sersemlik vardı üzerimde. Uykusuzluk da eklenince dengeli bir şekilde yü-

rüyebilmeme şükrettim. Daha öncesine bilet bulamadığım için ancak düğün gününe yetişebilmişim. Özellikle kına gecesine yetişemediğim için kızlardan fazlaca azar işitmiştim ama bilet almayı unuttum değil de bulamadım diyerek biraz da olsa onları yumuşatmışım. Eğer aklımdan çıkmış olmasaydı çok daha erken bir zamana alırdım bileti. Sabah altıda uçağa binmişim ve şu an saat dokuzu geçiyordu. Düğüne saatler kalmıştı!

İstanbul'a girdiğimiz ilk andan beri içimdeki heyecan ve özlemi dizginlemek imkânsız bir hal almıştı. Bir an önce annemleri ve bizimkileri görmek için sabırsızlanıyordum. O ise aklımdan çıkmıyordu... Onu görebilecek miydim?

Büyük kapıdan çıktığımda annemleri görebilmek adına etrafa bakındım. Beni karşılamaya ikisi gelecekti. Kızlar ısrar etse de zaten koşturmalı geçecek olan bu güne bir de bunu sıkıştırmalarını istememişim.

“Masaaal!”

Sesin geldiği yöne doğru çevirdim kafamı. Annem ve babam hemen ilerideydi. Gözlerime akın eden yaşları durduramadım. Hızlanarak yanlarına doğru koştum. Elimdeki valizden kurtularak babamın boynuna atıldım. “Güzel kızım benim, hoş geldin,” dedi babam gülerek. Eli saçlarıma gitti, yavaşça sevdi. Bunu hissetmeyi o kadar özlemiştim ki! Sıkıca sarılı kaldım bir süre boynuna. Sandığımdan daha büyük bir özlem birikmişti içimde. Geri çekilerek yanaklarını öptüm. Uzanıp gözyaşlarımı sildi önce, sonra eğilip alnımı öptü. Ondan uzaklaşarak arkasında ufak çaplı bir ağlama krizi geçiren anneme sarıldım. Babamın aksine gülmek yerine mutluluktan ağlıyordu. Beni içine sokmak istercesine sıkıca sarıldı.

“Nasıl özledim seni sıpa,” dedi ağlamasını durdurmaya çalışarak. Onun sayesinde benim de ağlamam giderek şiddetlenmişti. Tam olarak mutluluktan mı ağlıyordum yoksa

pişmanlıktan mı karar verememiştim. Ama aitlik duygusu bir nebze huzurlu hissettiriyordu. *Keşke*, dedim kendi kendime, *keşke Tunahan da burada olsaydı*.

Uzun bir sarılma merasiminden sonra arabamıza atlamış ve eve gelmiştik. Sabah kahvaltısında Esmâ Abla'nın hazırladığı sarmaları yemek uzun bir süredir sadece hazır gıdalarla doldurduğum midemi bayram ettirmişti. Sabah kahvaltısında da olsa sarmaya hayır diyememiştim. Orada verdiğim kiloların tamamını bir günde alabilirdim sanırım annem ve Esmâ Abla'nın sayesinde. Yemekte onlara neler yaptığımdan bahsedip durmuştum. Sayılabilecek kadar az olan güzel anılarımı abartarak anlatmışım. Orada çok mutlu olduğumu düşünmelerini istiyordum. Eskiden şikâyet ettiğim ilgilerinde boğulmak bugün harika ve küçük bir kız çocuğuymuşum gibi hissettirmişti. Tıka basa yedikten sonra odama çıkmışım. Her şey hâlâ yerli yerindeydi. Birkaç dakikadır ise başucumdaki komodinin üzerinde duran çerçevenin önüne çöküp kalmışım. Tunahan ve benim az sayıda olan fotoğraflarımızdan en güzeli tam karşımda bir camın ardına sıkıştırılmış duruyordu. Uzanıp işaretparmağımı suratına gezdirdim. Çok güzel gülmüştü.

Odamın kapısı rahatsız edici bir gıcırta sesiyle açılınca dönüp kimin geldiğine bakamadım, bakışlarımı fotoğraftan alamıyordum.

“Masal.”

Annemdi gelen. Yanıma gelene dek ayak seslerini dinledim. Omzuma dokundu. “O askerde,” dedi donuk bir ses tonuyla.

“Biliyorum,” dedim boğazımda oluşan yumru giderek büyürken.

Yavaşça omzumu sıvazladı. “Giderken ona haber vermemişsin,” dedi. Neden böyle bir şey yaptığımı merak ediyor gibiydi. Ettiğimiz kavgayı biliyordu ama Tunahan’a haber vermeden gideceğimi düşünmemiş olmalıydı.

“Sen nereden biliyorsun?” dedim eğildiğim yerden kalkarak yatağıma otururken. Kızlar ben gittikten sonra büyük ihtimalle her şeyi anneme anlatmışlardı.

“Sen gittikten sonra ev telefonunu aradı. Sana ulaşamamış. Ben haberi olduğunu sanıyordum. Gittiğini söyledim ama sonra telefonu kapadı bir anda, ulaşamadım da çocuğa tekrar. Sonra Aşkın söyledi. Askere gitmiş çok geçmeden,” dediğinde, kalbimin dedikleri altında ezileceğini hissettim. Beklediğim cevap bu değildi! Aşkın söyledi, Rüya söyledi, biri anlattı, bir yerlerden öğrendim demiş olması gerekiyordu! Onun beni aradığını yeni öğreniyor olamazdım! Beni aramış mıydı! Tunahan beni aramıştı!

“Anne bunu nasıl söylemezsin bana! Nasıl!” diye bağırdım yataktan hızla kalkarken. O beni aramıştı ve benim aylarca bundan haberim olmamıştı. Eğer haberim olsaydı dönerdim, bir kez bile olsa bana ulaşmaya çalıştığından haberim olsaydı hiçbir şeyi umursamadan dönerdim.

“Kızım ben...” diye başladı söze annem ama bunun mantıklı bir açıklamasının olamayacağını biliyordum.

“Bu yaptığın kötülük anne,” dedim gözyaşlarımın arasından. “Bu yaptığın sadece koca bir kötülük! Ben delirecektim orada onsuzluktan ve sen ona kavuşabilmem için olan son şansımı da berbat ettiğini söylüyorsun!” dedim sesimin ne kadar yükseldiğini umursamadan.

“Masal, kızım beni bir dinle. Ben senin ona haber vermeden gittiğini öğrenince bana anlatamadığın bir şey var sandım. Onu istemiyorsun hayatında sandım. Tekrar ondan bahsedip de canını yakmak istemedim kızım. Ben sana nasıl kötülük etmek isteyeyim. Üzme beni ne olur. Ben akıl

edemedim,” dedi suratımı avucunun içine alarak. Doğru konuştuğunu biliyordum ama bana bunu söylememiş olmasını sindiremiyordum.

Uzanıp suratımdaki ellerini çektim. Gözlerimi sildim sertçe. Burnumu çektim yavaşça ve derin bir nefes aldım. Daha İstanbul’a döneli birkaç saat olmuşken böyle büyük bir yıkım yaşamak ağırdı. “Hazırlanmam lazım, çıkar mısın?” dedim cevabını beklemeden banyoya doğru ilerlerken. Düşünerek delirmek yerine düğüne kalan son birkaç saatte Rüya’ya destek olmalıydım. Şu saatten sonra ağlamamın değiştirebileceği pek bir şey yoktu. Büsbütün kaybetmiştim.

“İşte geliyorlar!” dedi Aşkın mest olmuş bir tavırla Mert ve Rüya tüm asillikleriyle salona girdiklerinde. Rüya hayran olunası bir gelin olmuştu. Mert ise kusursuz bir damattı. İkisi yan yanayken bir masalın içinden fırlayıp gelen iki karakter gibi duruyorlardı.

“Harikalar,” diye mırıldandım sevinçle.

Her geçen saniye daha da yükseliyordu alkış sesleri. Ve sonunda nikâh masasına geldiklerinde Mert yavaşça sandalyesini çekerek oturmasına yardımcı oldu. İkisinin de suratındaki sevinç görülmeye değer bir tablo gibiydi.

Hepsini o kadar özlemiştim ki hazırlanıp evden çıktıktan sonra onların yanına giderken yarım saatlik yol bir türlü geçmemişti. Uzun uzun sarılmış ve konuşmuştuk. Sonrasında Aşkın ile birlikte Rüya’yı hazırlamıştık. Ayakkabısını kaybettiğini düşünerek ağlamaya başladığı için kuaförün tüm makyajı en baştan yaptığını saymazsak tek bir sorun bile çıkmamıştı. Peri kızı gibi olmuştu.

“Şahitleri de yerlerine alalım.”

Nikâh memurunun uyarısını duyduğumda masaların arasından sıvışarak nikâh masasına doğru ilerledim. Nikâh şahitleri ben ve Sarp olacaktık. Bunu asıl isteyen Aşkın ve Kenan'dı ama Sarp bu işe de çomak sokmuştu. Uzun elbise-min eteklerine takılmamaya dikkat ederek yerimi aldım. Rüya'nın tam çaprazındaydım. Uzanıp elini tuttum. Buz gibi olmuştu elleri stresten. "Sakin ol tatlım," diye fısıldadım yavaşça.

"Diğer şahidi de yerine alabilirsek çabucak," diyerek yeni bir uyarıda bulundu memur.

Sarp kimbilir nereye gitmişti iki dakikada. Çabucak ortaya çıkması için dua ederken bir yandan da Rüya'ya sakinleşmesi için bir şeyler söylüyordum. Çok geçmeden yanımdaki sandalye çekildi. Sarp'a küçük bir azar çekmek için kafamı çevirdim ama yanımdaki sandalyeye oturan be-denin sahibi donup kalmamı sağladı.

"İşte geldim," dedi gülümseyerek.

Tunahan. Tam. Karşımdaydı. Nefesimin tıkanıldığını hissettirdim, kalbim ise maraton koşuyordu. Gözlerimi kırpmadan ona bakarken dilimin tutulduğunu hissettirdim. Bir rüya mı görüyordum şu an? Eğer bu bir rüyaysa uyanmak istemiyordum! Ellerimin buz kestiğini hissettirdim bir anda. Tüm vücudum titremeye başlamıştı. Tunahan yanımda oturuyordu! Kısacık kesilmiş saçları ve takım elbisesiyle birlikte uzansam dokunabileceğim kadar yakınımda duruyordu. Bakışlarımı ondan alabildiğimde önüme döndüm. Biraz daha ona bakmaya devam edersem kalbim durabilirdi. Sakinleşebilmek için gözlerimi kapadım. Beynim hiçbir şekilde onun burada olabileceğini kabul etmiyordu. *Derin nefes al Masal, derin nefes al!*

"Cevap vermelisin," dedi tanıdık ses, nefesini kulağımda hissedebileceğim kadar yakınımdan konuşarak. Kendime gelene kadar gözlerimi kapatmak istemiştin ve bunun

ne kadar uzun sürdüğünün ancak onun uyarısıyla kendime gelip etrafa baktığımda anladım. Nasıl duymamıştım bilmiyorum ama nikâh memuru Mert’le Rüya’nın cevaplarını almış ve tüm salondaki misafirlerle birlikte benim cevabımı bekliyordu.

“Evet demen gerekiyor şu an,” dedi Tunahan tekrar kulığıma doğru eğilerek.

Emir almış gibi önümdeki minik mikrofona eğildim. “Evet.”

Sesim korkak ve cılız çıkmıştı. İnsanların bunu duyup duymadığını bile bilmiyordum.

Sonrasında Tunahan mikrofona eğilerek, “Evet!” diyerek bağırdı. Sesi kulaklarımda uğuldadı. Salonda büyük bir alkış tufanı koptu. Herkes ayağa kalkıp Rüya ve Mert’i alkışlamaya başlamıştı. Ben hariç. Tir tir titreyen bedenimi hareket ettiremiyordum. Uzanıp önümde duran bardaktaki sudan bir yudum aldım. Rüya elindeki evlilik cüzdanını sevinçle sallıyordu. Derin bir nefes alarak ayaklandım. Bacaklarım beni ne kadar taşırdı bilmiyordum ama gelin odasına kadar gidebilmeyi umut ettim. Sakinleşmem gerekiyordu. Sakinleşmezsem birkaç dakika içinde can vereceğime emindim.

Titreyen topuklarımdan üzerinde duvardan destek alarak yürümeye başladım. Gelin odasının önüne geldiğimde yavaşça kapıyı açtım. Yere yığılacak gibi hissediyordum. Bir adım attım ama daha içeriye girmeden ensemde hissettiğim nefesle olduğum yere resmen çakıldım. Önce o âşık olduğum kokusu etrafımı sardı. Sonra onun derin bir nefes aldığını hissettim. Ürpermişim.

“Nereye kaçırıyorsun?” dediğinde sesi beynimin içinde yankılandı. Omzuma ufak bir buse kondurdu. Beni öldürmek mi istiyordu?

Ellerini belime yerleştirerek bedenimi kendine doğru çevirdi. Cansız bir manken gibiydim, tepki veremiyordum.

Bakışlarımız buluştuğunda bu aralar kuru kalmak konusunda ikna edemediğim gözlerim yavaşça doldu.

“Masal,” dedi uzanıp yanağımı severken.

Hissettiğim huzurla gözlerimi kapadım. Bu, dolan gözlerimden birkaç damlanın avucuna süzülmesine sebep olmuştu. Bana seslenmesini, adımı onun sesinden dinlemeyi özlemiştim.

“Ben gitmek istemedim sana yemin ederim. Özür dilerim,” dedim sessizce pişmanlığımı dile getirmek için. Affetmese bile bilsin istiyordum. Sonuç olarak onu bırakıp gitmiştim ve evet bunun belki pek bir izahı yoktu ama kalbim de aklım da hep onunlaydı. Biliyorum, sinir hali diyerek bunun arkasına sığınmak biraz fazlaydı ama olan olmuştu. Elimde olan tek şey iliklerime kadar işleyen pişmanlığımı.

“Biz bir şeyi yanlış yaptık,” dedi eğilip alnını alnıma yaslariken.

Neden bahsettiğini bilmiyordum ama arkasından kötü bir şey söyleyeceğini düşününce korkuyla gözlerimi açtım. “Neyi yanlış yaptık?” dedim vereceği cevaptan korkarak.

Tek bir kötü kelimesinin beni enkaza çevireceğini biliyordum. Hele de onu tekrar bu kadar yakınımda hissettikten sonra her şey daha da zordu. Yavaşça gülümsedi *bir sorun yok* dercesine. Bu içime biraz da olsa su serpmişti. “Bilirsin genel bir kural vardır,” dedi ciddi bir tavırla.

İyice dikkat kesildim ne söyleyeceğine. Deli gibi merak etmiştim. Hemen dibimde olan suratından ayırmıyordum bakışlarımı. “Ne kuralı?” diye sordum bir an önce söylemesi için.

“Masal her zaman mutlu sonla biter. Ve bizimkinde teknik bir hata oldu,” dedi. Sonra geri çekilip işaretparmağıyla dolu olan gözlerimi göstererek konuştu. “Baksana Masal mutsuz.”

“Öyle oldu,” dedim aceleyle gözlerimi silerek. Makyajımın dağılıp dağılmadığı umurunda değildi. Derin bir nefes alarak dikleştirdim. “Ve bu hatanın sorumlusu benim,” dedim gözlerimi kaçırarak. Bundan bahsederken gözlerine bakmaya pek yüzüm yoktu.

“Şşş tamam. Ben bugün buraya sen kendini bana açıkla diye gelmedim. Kötü zamanlar geçirdik ve ben bunun bizim de hatası olduğunu biliyorum ama artık geçti,” dedi uzanıp ellerimi avucunun içine alarak. “Sen benim dediklerimi dinlemiyor musun?” dedi sonra sahte bir kızgınlıkla kaşlarını çatarak. “Ben bugün buraya hatamızı düzeltmeye geldim,” dedi.

Kalbim bir kelebek misali kanatlanıp uçmak üzereydi. “Yani?” dedim daha açık konuşmasını isteyerek.

“Yani,” dedi tuttuğu ellerimi göstererek. “Masal’a mutlu sonu yazmaya hazır mısınız?” dediği her kelime ıssız dağlara çarpan bir ses gibi dalga dalga defalarca kazındı hafızama. Heyecanla atıldım boynuna. Öyle sardım ki bedenini, mümkün olsa içime sokmak istiyordum. Deli gibi bağırmaya başladım.

“Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum...”

Kollarını bedenime sıkıca sardı. Kulağının tam dibinde avazımın çıktığı kadar haykırıyordum aşkımı, şikâyetçi değildi.

Kaç dakikadır burada birbirimize sarılı halde duyduğumuzu bilmiyordum ama bir ömür şikâyet etmeden onun kollarında kalabilirdim. Elimi kısa saçlarında gezdirdim. Başım omzuna düşmüştü. Minnettar bir şekilde fısıldadım kulağına.

“Sen dünyada gördüğüm en güzel adamsın.”

“Ve sen güzelim, bu dünyada yaşanmaya değer tek malsısın.”

